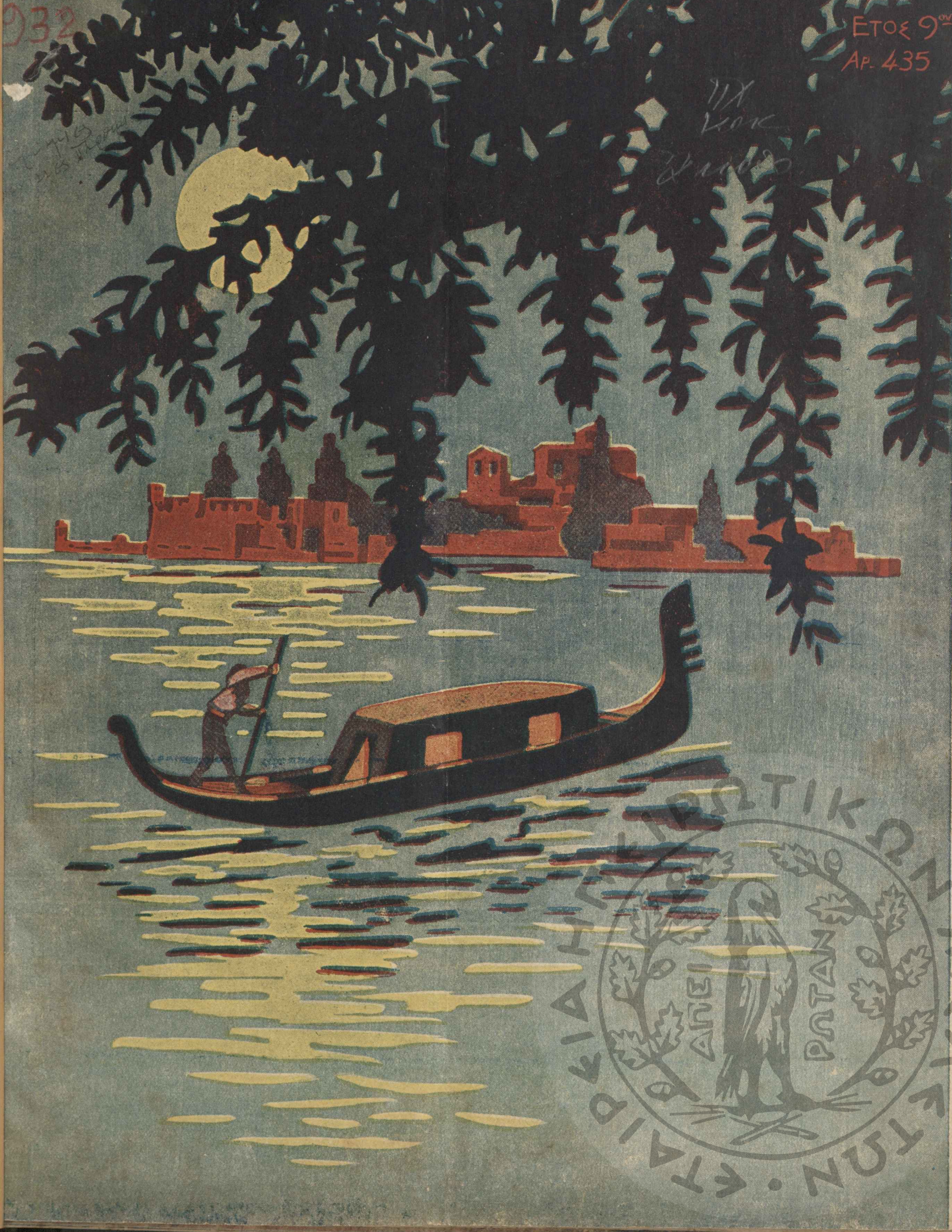

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡ. 435

FLY-TRAP

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Αρωματικών εντομοκτόνων
Εξολοθρεύει Μύγες, κουνούπια
κορέους ψύλους, κατσαρίδες κτλ.
ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΗ 5 & 6

ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΣΑΠΟΥΝΙ

EDELWEISS

Είστε τα τέσσαρα απαραίτητα και απαραίτητα είδη της τουαλέτας.

Μια δοκιμή θα σας πείσει. Παλαιότητα δια τα Φαρμακεία, Κεντρική Αποθήκη: Σταδίου 15, Φαρμακείον Μινέρβα. Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Ομόνοια.

Κάθε κομψή Κυρία δεν πρέπει να βιασθή για τα καλοκαιρινά της φορέματα. 'Ας επισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς διπλωματούχου μεδόιστας

ΔΑΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θα ευρη δὺα τὰ τελευταία μοντελά της θερινῆς οαιζὸν με χάρι, Παριζιάνικη γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεχταὶ παραγγελίαι καὶ ἀποτας ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΓΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)40)0 μέχρι δραχμῶν 100.000
ΞΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ωραία λευκά δόντια

Απλώσατε ὀλίγην ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ ἐπὶ ξηρὰς βούρτσας καὶ τρίψατε τὰ δόντια σας καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Θὰ ἐκπληγῆτε ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν. Μὴ ἀφίσσεται νὰ σὰς παραπλανήσουν με εὐθηνέστερα ὀδοντόπαστες γιὰτὶ προκειμένου γιὰ τὰ δόντια μας τὸ καλλίτερον πάντων εἶναι μὲν ἄρκετὰ καλὸν. Σὰς δίδομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ δοκιμάσῃτε ἀπὸ σήμερον. Ἀποστείλατε μὲς τὴν παρούσαν ἀγγελίαν ἐντὸς ἀντικτοῦ φακέλλου ἐπικollῶντες 40λεπτον γραμματόσημον διὰ νὰ σὰς στείλωμεν ἓν σωληνάριον δωρεάν. Γεν. Ἀντιπρ. Α. Π. Ρεμπουζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

Σημειώσατε τὴν διευθυνσίαν σας

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ

Η CITRONINA, βγαλμένη ἀπὸ τὰ φρέσκα λεμόνια, τὰ ἀντικαθιστᾷ τελείως.

Ἐνα πακέτο ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν με 20 λεμόνια.

Πωλεῖται στὰ κεντρικὰ Φαρμακεία πρὸς δραχμὰς 1.

Κεντρικὴ παρακαταθήκη: Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ Πλατεία Ὁμονοίας.

ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ;
Νὰ σώσετε μὲνί σας τὰ περσινὰ σας φορέματα με Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ δὲ γίνουεν ἐνταλὼς καινοβόρια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς εἰς μεδέρνους χρωματισμοῦς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος: Π. ΤΣΑΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι. Ἀλέκα 21 - Θεσσαλονίκη. Ἑρμὸ 16.

Η ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΡΙΑ ΖΟΛΩΤΑ

Με μεγάλη πείρα εἰς τὰ Μακρυτικά καὶ Γυναικολογικά Νοσήματα.

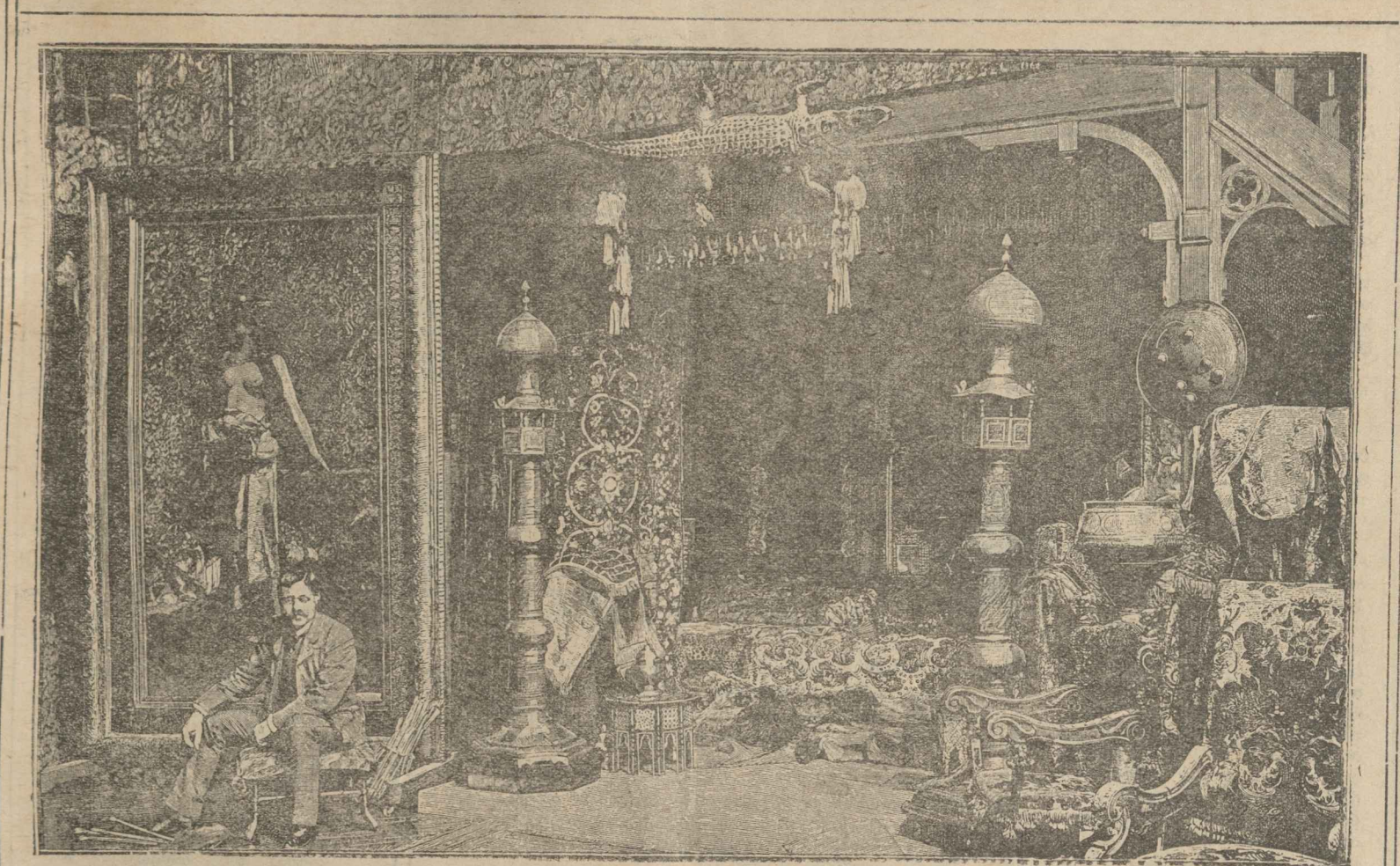
Ἀδέρωφ 14

ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΒΑΜΒΑΣ

Εἰδικὸς Ἱατρός Ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμόζων τὴν ἀνὸδονον ὀλιγοήμερον ἀποτοξίνωσιν τῶν ἑξῶν

ΜΟΡΦΙΝΗΣ & ΗΡΩΪΝΗΣ

Ἱατρειὸν: ὁδὸς Κάνιγγος 10-12 π.μ. καὶ 5-7 μ.μ.

Ο Γάλλος ζωγράφος Μπενζαμέν Κονστάν στο ἀτελιέ του.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

Ο ΦΟΒΟΣ

Μετά τὸ δείπνο, ἀνεβήκαμε στὴ γέφυρα. Μπροστὰ μας ἀπλώνονταν ἡ Μεσόγειος ἀντιμέτωπη σ' ὅλη τὴν ἔκτασι, φωτισμένη ἀπὸ τὸ μεγάλο καὶ ὀλοώδη φεγγάρι. Τὸ βαλόνι μας γλιστροῦσε, ὀχνοντας στὸν κατώτερο οὐρανὸ ἓνα χοντρὸ φεῖδι ἀπὸ κατάρματα καπνῶν.

Εἴπαμε ἐφτά-ὀχτὼ καὶ μέναμε σιωπηλοὶ, γεμάτοι ἐνθουσιασμό, μετὰ τὰ βλέμματά μας γυρισμένα πρὸς τὴ μακρινὴ Ἀφρική, στὴν ὁποία πηγαίναμε. Ὁ καπετάνιος, ποὺ κάπνιζε τὸ πούρο του καθημέριος ἀνάμεσα μας, συνέχισε ἔξωφρα τὴν κουβέντα ποὺ εἰχαμε ἀρχίσει στὸ δείπνο.

—Ναί, εἶπε, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἐννοῶσα σ' ἄλθεα τί θὰ πῇ φόβος. Φανταστῆτε, ἔξη ὀλόκληρος ὄρεος τὸ κοράκι μου βρισκόταν κερραμένο, μετὰ τὴν πρῶνι του ἀνασπαιμένη, στὸν ἔραιο, στὸν ὁποῖο εἶχε προσάραξει. Εὐτυχῶς, κατὰ τὸ θρόνυ μὰς εἶδε ἓνα Νορβηγικὸ φορηγὸ καὶ μὲς σημάδεψε. Ἀλλοῦς εἴμαστε χαμένοι...

Ὁ πλοίαρχος, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, πάσασε. Τότε ἔνας ἀνδρας ψηλὸς με ἡμισημένην ὄνι καὶ με παρουσιαστικὸ σοβαρὸ, ἔνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ ὄταν τοὺς βλέπει κανεὶς καταλαβαίνει πὼς ἔχουν ταξιδεύσει σὲ χώρες ἀγνωστές καὶ μακρινές, με χίλιες περιπέτειες καὶ κινδύνους καὶ ποὺ τὸ γαλῆνιο βλέμμα του φαίνεται σὺν τῇ κρατῇ ἀκόμα στὸ βάθος του κατὰ τὰ ἄλλοτα τοπία ποὺ ἀντίκρουσε, ἔνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, γιὰ τοὺς ὁποῖους μαντεύει κανεὶς, ὅτι εἶναι ποτισμένος ὀλόκληρος ἀπὸ ἀκατανίκητο θάρρος, μίλησε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ εἶπε:

—Εἰπατε, κύριε πλοίαρχε, ὅτι φοβηθήκατε. Δὲν σὰς πιστεῖται. Παρεξηγῆτε τὸ αἶσθημα ποὺ νοιώσατε μπροστὰ στὸν κίνδυνον καὶ τὸν ὀλοώδη φόβο. Ἐνῶς ἐνεργητικὸς ἀνθρώπος δὲν φοβάται ποτὲ μπροστὰ στὸν ἄνεον κίνδυνον. Συγκινεῖται, παρᾶσται, ἀγωνιά. Μὰ ὁ φόβος εἶναι ἄλλο πράγμα.

—Διάβολε! ἔκανε ὁ πλοίαρχος γελῶντας. Καὶ ὅμως φοβήθηκα, φίλε μου. Σὰς τὸ βεβαιώνω...

Τότε ὁ ἀνθρώπος μετὰ τὸ ἡμισημένιον πρόσωπον εἶπε με φωνὴ ἀργή:

—Ἐπατρέματέ μου νὰ ἐξηγηθῇ. Ὁ φόβος, τὸν ὁποῖο καὶ οἱ πὸ τοῖμαροι ἀνθρώποι μποροῦν νὰ νοιώσουν, εἶναι κατὰ τρωερό, εἶναι ἓνα αἶσθημα φορηγὸ, ποὺ μοιάζει με ἀποσπένθησι τῆς ψυχῆς, ἔνας σπασμὸς ἀπείσους τοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς καρδιάς, τοῦ ὁποῖου

καὶ ἡ ἀνάγκη μόνον προκαλεῖ ὀλὴ ἀγωνία. Μὰ ὅταν εἶναι γενναῖος, δὲν αὐ νοιώθει κανεὶς αὐτὸ, οὔτε μπροστὰ σὲ μὰ δολοφονικὴ ἐπίθεσι, οὔτε μπροστὰ στὸν ἀναπόφευκτον θάνατον, οὔτε μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους γνωστούς κινδύνους. Αὐτὸ συμβαίνει μόνον σὲ μερικὰς ἀνώμαλας περιπτώσεις, μπροστὰ σὲ ἀόρατους φόβους. Ὁ ἀληθινὸς φόβος ἔχει κατὰ τὸ φαντασματικὸ καὶ ὑπερφυσικὸ. Ἐνῶς ἀνθρώπος ποὺ πιστεῖ στὰ φαντάσματα καὶ κομίζει πὼς βλέπει ἓνα βροχάλαμα μέσα στὸ σκοτάδι, μισοκρὰ αὐτὸς νοιώθει τὸν φόβο σὲ ὅλη του τὴν τροχὴν φρέν...

Ἐγὼ ἀισθάνθηκα τὸ φόβο μόνον δύο φορές στὴ ζωὴ μου. Κι' ὁ μὲς ἔχω διατρέξει ἀνὰρθητες καὶ ἐκκίνδυνες περιπέτειες. Πολλὰ μὴναι ἐπαινεθῆκαί με. Ἐπειὰ στὰ χρόνια ληστών, οἱ ὁποῖοι μ' ἀρπάζαν στὴν ἐρημιά ἐτοιμοθάνατον. Καταδικάστηκα ὡς ἐπαινετὴς εἰς τὸν οὐδ' ἀρχόντης θάνατον στὴν Ἀμερική καὶ με πέταξαν ἀπὸ ἓνα βαπορὶ μερικὰ Κινέζων περσικῶν στὸν Ἰνδικὸ Ὀκεανὸ, ἀνάμεσα στοὺς καρχαρίες. Κάθε φορὰ λοιπὸν τὸ νόμιμα τὸν ἑαυτὸ μου χαμένο, ἐπαινεῖ αὐτὸς τὴν ἀπόφασί μου, μὰ σκέπτη ἀπόφασί καὶ ἐτοιμαζόμουν νὰ πεθάνω χωρὶς καμιά λάμπ...

Μὰ ὁ φόβος δὲν εἶναι αὐτό. Ἀκούσατε λοιπὸν τί μοὶ συνέβη στὴν Ἀφρική, ὅταν ἐννοῶσα ἡ μὴλλον ἐμάντηνα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φόβο:

Διάσχιζα τότε τὴν ἀπέραντην ἡμιμέσην ἐκτάσιν ποὺ ἀπλώνεται στὰ βόρεια τοῦ Ὀδάρα. Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι μὰ ἀπὸ τὴς πὸ παράδοξες χώρες τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ ὄταν ἀκούτε ἐκτασὶς ἄμμου, δὲ φαντάζεσθε μὴ ἄμμο ἴσα, μονοκαμμένη, ὅπως εἶναι στὴς ἀερογυαλίες τῆς πατρίδας σας. Ὅχι, δὲν εἶναι αὐτό. Γιὰ νὰ λάβατε μὰ ἰδέα τί εἶναι ἡ ἄμμος τῆς Σαχάρας, φανταστῆτε ἓνα μαρμαρῶδες ἀντικατὰ, ὁ ὁποῖος στερεοποιήθηκε ἔξωφρα στὴν κατάστασι τῆς τοπικῆς καὶ ἀποκρίνει μετὰ τὰ χιμᾶτά του ἡμιμέσην, ὀλοώδη, ἀγρία, μὰ ἀκίνητα πᾶσι. Μετὰ τὴ διαφορά, ὅτι τὰ χιμᾶτα αὐτὰ εἶναι ἀπὸ κίτρινον ἄμμο καὶ ψηλὰ σὺν βουνά. Στὴν ἀγρομένην αὐτὴν θάλασσαν, τὴν ἄγρονη καὶ τὴν ἀκίνητη, ὁ ἀφαντοῦς ἥλιος τοῦ Ἰσλαμικοῦ ὀλὴν κατακόρυφον τὴν ἀδυσπῆστην πλόγαν του. Κι' ὅμως, ὁ πρῶτος φόβος μοὶ νὰ διασχιζὴ τὰ πυρῶνα αὐτὰ χιμᾶτα, νὰ τ' ἀνέβῃ καὶ τὰ κατεβῇ, νὰ τ' ἀνέβῃ καὶ νὰ τὰ κατεβῇ αὐτὰ, νὰ τὸ κατὰ αὐτὸ ἀδυσπῆστην, ἀνελκίσται καὶ χωρὶς ἔχνος σπᾶς πρὸθένά. Τ' ἀλὸγα

ρογγάζουν, χώνονται ως τα γόνατα στην άμμο και γλιστρούν, κατακλύζοντας σάς κατοφρέιες.

Είπατε δυό φίλοι που ταξιδεύαμε κι' ή ακολουθία μας άπετε-
λειτο από όχτω παχιές και τέσσερες κοιλίες με τούς κοιλιέρη-
δες τους. Είχαμε πάρει πατά να μιλάμε, συντριμμένα από τη ζέση
και την κοίρα και στεγνωμένα από τη δίαιτα. Έξω, καθώς
προχωρούσαμε, ένας απ' τούς ανθρώπους μας έβγαλε μια κρηνή
πόσιμοι. Άμέσως σταθήκαμε δίπλα κι' απομείναμε άόλητοι, γιατί είχε
συμείνει κάτι, που μόνο σ'αξ έβγαζε, αυτές χάρες σιδαίνε.

Κάπου, εκεί κοντά μας, προς μια άκαθάρτη διεύθυνση, ένα
τίμπαλο χτυπούσε. Ήταν το μιστηριώδες τίμπαλο, που μόνο όσοι
ταξιδεύουν στη Σαχάρα το ξέρουν. Άντηχούσε καθαρά, τότε που
δυνατά, τότε που αδυνατισμένα, σταματώντας κάθε τόσο κι' έπειτα
ξαναρχίζοντας το υποβλητικό χτύπημά του.

Οι Άραβες της ακολουθίας μας άλλοιλοχτυπάγονταν περι-
τραιμένοι. Κι' έβγαζαν κάποιος απ' αυτούς είνε στη γλώσσα τους:

«Ο θάνατος πλησιάζει γύρω μας».

Κι' άμέσως, απροσδόκητα, ο σύντροφός μου, ο φίλος μου, ο ά-
δελφός μου σχεδόν, σοφιστή-
σε κάποιον από τ' άλογο του με
το κεφάλι μπροστά, χτυπημέ-
νος από ήλιος...

Δυό ώρες προστάθηκα του
κάπου με κάθε τρόπο να τον
συνερέω, ως στον τον είδα να
ξενυχάει μέσα στην άγκαλιά
μου. Καί σ' έλο το διάστημα
αυτό, το μιστηριώδες τίμπαλο
έξακολουθούσε να γεμίζει τ'
αυτιά μου με τον μονότονο
κρότο του, τον άδύνατο και
τον άνεξήγητο. Κι' ένοιωθα
συγχρόνως να γλιστρώ μέσα
στα κόκκαλά μου ο φόβος, ο
άληθινός φόβος, ο φοβτός φό-
βος, καθώς βουκόμιον μπρο-
στά στο άγνωστο αυτό πτώ-
μα, επάνω στη φλεγόμενη άμ-
μο, διακόσιες λεγές μακριά
από το τελευταίο κατοικημένο
μέρος, ενώ πέρα το τίμπαλο
του θανάτου χτυπούσε.

Αυτή την ημέρα κατάλαβα
για πρώτη φορά τι είνε ο φό-
βος. Μά τον ένοιωσα άόμοια
καλύπτερα μια άλλη φορά.

— Συγγνώμη, κύριε, διέω-
ψε τότε τον άρηχητό ο πλοί-
αρχος. Μά αυτό πό τίμπαλο τί
ήταν;

— Ούτ' εγώ δεν ξέρω, ά-
πάντησε εκείνος. Κανείς δεν
ξέρει. Οι έπιστημονες το ά-
ποδίδουν στην ηχώ, ή οποία
μέσ' από τ' άνεμοαετιάματα
των άμμοφύλων παίρνει τρο-
μαχικές διαστάσεις. Μά κα-
νείς δεν ξέρει τίποτε θετικό.
Ίσως είνε ένα είδος άνακα-
ταστασίας του ήχου. Πάντως,
κι' εγώ ήλ' αυτά τα έμαθα άρ-
γότερα. Και τώρα έρχομαι στο
δεύτερο έπεισόδιο, που μου συ-
νέβη τον περασμένο χειμώνα,
καθώς διέσχισα ένα δάσος της
Βορειοανατολικής Γαλλίας. Μέσα στο δάσος είχε νυχτώσει δυό ώρες
καρτερα κι' είχα γιά οδηγό μου ένα χωρικό, ο οποίος έβάδιζε στο
πλάι μου σ' ένα στενό μονοπάτι. Άπό πάνω μας τα έλατα οδολο-
ζαν, καθώς τα έδεχνε ο βορράς. Άνάμεσα από τις κορυφές τους,
έβλεπα τα μινιτά σύννεφα να κυλούν φεύγοντας σαν κνηνημένα.
Κάθε τόσο, μερός στην άκατονάστη όρημ' του άνέμου, έλο το δά-
σος έγερνε προς το ίδιο μέρος, βγάζοντας έναν άπέραστο στεναγμό
όδύνης. Καί το κρύο με πρωτοσε άδύνατο, παρ' έλο το γοργό ήθι-
μα μου και το βαρύ μου ντύσιμο.

Θά δειπνούσαμε και θά κοιμόμαστε στην καλύβα ενός δασοφύ-
λατος, που δεν βρισκόταν και πολύ μακριά μας. Είχα πάρει εκεί γιά
να κνηγήσω.

Κάθε τόσο, ο οδηγός μου έβρισκε τα μάτια του και ψιθύριζε:
«Διαβολόκαρος!...». Έπειτα άρχισε να μου μιλάει γιά τούς ανθρώ-
πους, οι οποίοι θά μ'αξ φιλοξενούσαν. Ο δασοφύλακας είχε σκοτώ-
σει, από δυό χρόνια ένα λαθροθήρα κι' από τότε φανόταν σκυβρι-
πός και βλοσυρός, σαν να τον βασάν-
ζαν τύψεις. Οι δυό παντρεμένοι γιοί
του ζούσαν μαζί του.

Τά σκοτάδια ήταν βαθιά. Δεν έβλε-
πα τίποτε γύρω μου. Τέλος, παρατήρησα

ένα φως κι' ο σύντροφός μου χτύπησε μια πόρτα.

Κραυγές διαπεραστικές γυναικείες άπάντησαν. Έπειτα μια άν-
τρεική φωνή, μια φωνή παγγμένη, ρώτησε: «Πού είνε;» Ο ό-
δηγός μου είνε τότε τ' όνομά του και μ'αξ άνοιξαν. Μπήκαμε μέσα
κι' άντίκρισα τότε έναν άληθινότο πίνακα.

Ένας γέρος, με μαλλιά λευκά, με μάτια τρελλά, με το δικανό
του γεμάτο στο χέρι, μ'αξ περιμένα έρθος στη μέση της κοίτας,
ένω δυό ψηλά παλληκάρια, άπλωμένα με τσεκούρια, φύλαγαν στην
πόρτα. Διέκρινα σ'αξ σκοτεινωμένες γυνίες δυό γυναίκες γονατι-
στές, με το πρόσωπό τους γυρισμένο προς τον πόρτο.

Ο γέρος, βλέποντάς μας, άκούμπησε το έπλο του στον τοίχο
και διέταξε να έτοιμάσουν ένα δωμάτιο, μ'αξ έπειτα ή γυναίκες δεν
κοιμόντουσαν, μου είνε άπάντοια:

— Ξέρετε, κύριε, έδω και δυό χρόνια άκριβός τη νύχτα αυτή,
σκοτώσα έναν άνθρωπο. Τον περασμένο χρόνο ήρθε και με φώνα-
ξε... Τον περμένο λοιπόν κι' άπότης...

Έπειτα πρόσθεσε σέ τόνο, που μ' έκανε να χαμογέλιασ:

— Γι' αυτό μ'αξ βλέπετε σέ τέτοια άνησυχία.

Τον καθόσχεσα όπως μπο-
ρούσα κι' άρχισα να διηγού-
μαι διάφορες ιστορίες, με τις
όποιες σιγά-σιγά τους γαλή-
νεψα ήλους.

Κοντά στο τζάκι ένας γέ-
ρος σκύλος, σχεδόν τυφλός,
κοιμόταν με το μουνόδι του
χωμένο άνάμεσα στα σκέλια
του.

Έξω, ή μαυισμένη κα-
τακίδα έδεχνε το μικρό σπα-
τάκι κι' από ένα στενό φωνί-
τιπη, κοντά στην πόρτα, έβλε-
πα τά δέντρα που έβγερναν ως
τη γη και τις άδύνατες ά-
στυριές.

Παρ' όλες τις προσπάθει-
ές μου, καταλάβαινα ότι ένας
βαθός φόβος κατείχε ήλους
αυτούς τούς ανθρώπους και
κάθε φορά που έπαινα να μι-
λάω, έλο τ' αυτά άφογερα-
ζόντουσαν μακριά. Κοινοσμέ-
νος να παρακολουθώ τις άνόη-
τες άνησιχίες τους, έτοιμάζό-
μουν να πάω να κοιμηθώ, δ-
παν έβγαζα ο γεροδασοφύλα-
κας έκανε ένα πήδημα, άπα-
ξε το δικανό του και τραυλί-
σε με φωνή παγγμένη:

— Νά τον! Νά τον! Νά τον!

Η δυό γυναίκες γονάτισαν
πάλι, κρύβοντας τα πρόσωπά
τους και τα παλληκάρια ξα-
ναπήσαν τα τσεκούρια τους.
Έτοιμαζόμουν να τούς κατη-
συχώσω πάλι, όταν ο κοινοσμέ-
νος σκύλος άνορθώθηκε άπό-
τομα και ήλκύνοντας το κεφά-
λι του, περτώνοντας τον λαμό
του, καταβόλνοντας στη φωτιά με
τά σβυσμένα σχεδόν μάτια του,
έβγαλε ένα από τα πένθημα έ-

Νά σβύσω όπως σβύνουνε μέσ' στη νυχτιά οι ήχοι,
Τ' άνή φαμάκι πίνοντας που μούταξεν ή μοίρα,
Κι' άν κάποτε στα μάτια σου περουν αυτοί μου οι
(στίχοι,

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Πές, θάνα κανενός φαρσέ, Ίσως και
(τοφ Φιλύρα.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. T.

Μία από τις πλέον γνωστές παρεπιδιωσες άλλοδαπές, της ό-
ποιας ή εμφάνισις σέ κάθε δεξίωσι χαρίζει μια εύχρηστη εντύ-
πωσι, δσον άφορά κομψότητα, εθιμορφία και ντύσιμο, που διακρί-
νεται από μια έπεσονκαλότη. Αί εύχρηστη εντύπωσις συμπλη-
ρώνονται με την ευφάνη που διακρίνει την άνωτέρω χαριτωμένην
Δα. Έπίσης την διακρίνει ένα μαντίο ήπλιετό και ταλάντο ιδιαίτερο
χοροδ και σφουρίματος. Μία δόσις έπιδεικνυμένη έξαινεφουσι-
οις την καθιστά ήραστα συμπαθητική σ'αξ συναναστροφές της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τά δυό κλάμα συγκεντρώνουν έναλλάξ τά πλείστα μέλη της
Άθηναϊκής κοινωνίας. Τό Τένις κλίσμα ως επί τό πλείστον τό
άπόγευμα και μόνον Πάστην από τήν χορευτική έπερδός και
τό «Γκόλφ» χάρις είνε τά χορευτικά γένηματα που θά δώσι δλόκληρη
σειράν.

Τό πρώτο ήτο την παρελθούσαν Τρίτην και παρεκάθησαν τά
μέλη της λέσχης.

Άρκετοι κύριοι προσήλθον με λεικά σιμόνι και αί κυρίες με

τ' αυτιά τευτομένα, με καρδιά που χτυπούσε δυνατά κι' ο παρα-
μυρός κρότος μ'αξ άναστάτωνα.

Έξω, ένα κεφάλι λευκό, με μάτια φρενανά σαν θηρίου. Κι' ένας
ήχος βγίρνε απ' τό στόμα του, ένας ήχος άκαθάρτος που έμοιαζε
με θρήνο.

Τότε ένας τρομαχικός κρότος άντήχησε μέσ'
στην κοίτινα. Ο γέρο δασοφύλακας είχε παραβολή-
σει. Συγχρόνως οι γιοί του έτρεξαν κι' έτρεξαν τό
φρεγγίτη με μια μεγάλη ντουλάπα.

Σ'αξ όραζομαι, ότι άκούγοντας τον κρότο του
παραβολισμού, τον άπιο δεν περιμένα, ένοιωσα μια
τέτοια άγανάκη της καρδιάς, τής ηνχής και το σά-
ματος, ώστε νόμιζα πως θά πεθάνω απ' τό φόβο
μου.

Μείναμε εκεί ως την αυγή, άνάσκει να κνη-
θούμε, να πούμε μια λέξη, μαζεμένοι απ' τον τρομό
κι' έτοιμοι ν' άνατηδήσουμε.

Ξεφράξαμε την είσοδο, άπό άνέτειλε γιά καλά
ο ήλιος. Κι' είδαμε τότε σκοτωμένο απ' τό φρεγγίτη
τον γέρο σκύλο με τό κεφάλι του συντριμμένο από
μια σφαίρα.

Ο ταξιδιώτης με την ήλιοημένη ήνη σάπασε.
Κι' έπειτα από λίγο πρόσθεσε:

Αυτή τη νύχτα όσπόσο, δεν διέτρεξα κανένο
κύνιο. Μά θά προσμύσσω να ξαναήσομαι έλες τις
ώρες που διέτρεξα τούς τοιμερώτερους των κύνό-
νων, παρ' τη στιγμή που ο δασοφύλακας παραβόλη-
σε έναντιόν του τρεμερού κεφαλιού που φάνηκε στο
φρεγγίτη.

GUY DE MAUPASSANT

βραδυνά φορέματα.

— Η εξέδρες πολύ εύχρηστες. Όσοι δεν έχορουν άπελάμβα-
ναν την φρεγγαλόνοστη βραδεία καπνίζοντας.

— Τί άνηχες έμπνευσις να φορούν δυό—τρείς κυρίες πατζάμες,
ή όποιες έκτός θα δεν είνε της μόδας πλέον τό παρτί—πόσον μάλ-
λον τό βράδι—άλλά δεν ήσαν τούλάχιστον και άρετά κομψή ή
καλαίσθητη, ώστε να τις κρήη κανείς με περισσοτέραν έπαιξιαν.

— Έμφανίσεις που διακρίνονται διά την χάριν των τουαλε-
τών που έφερον, ήσαν αί κυρίες Λοβέρδου, Άλ. Άργυροπούλου,
Βούλτσι, Ζαίμη, Μαλαμίδη.

— Εθιμορφες ήσαν ή κ. Ζαλοκώστα, ή κ. Ν. Λούρου, ή κ. Σε-
πέση με μαύρες τουαλέτες.

— Χορός με άρετά κόρη παρετάθη μέχρι έπμερδίας.

— Στην εξέδρα που χορεύουν έχον συγκρατηθεί γνωστές Δες
έκ των άπαιων δλίγιστα χορεύουν άριονκά, άπως ή Δες Λόλη Μι-
χαλοπούλου.

— Διανοσητική είνε ή Δες Μαίρη Σταθάτου.

— Τύποι λευκατότης εθιμορφίας είνε αί Δες Μικέττα Καμπάνη
και Δες Εύγενίδη.

— Μεταξύ των παρευρεθέντων Πριγκίπισσα Ντεμίνκοφ, κ. και
κ. Μπενάζη, κ. και κ. Χορσέμ, κ. και κ. Χόλλαντ, Κόμισσα Κο-
ζάτο, Προσβευτής Ίσπανίας, δ κ. απ' Άμιέτ, κ. και κ. Μεταξά, κ.
και κ. Μιχαλοπούλου, κ. και κ. Έμπερζόου, κ. και κ. Λιουκίτζου,
κ. και κ. Όκάρρε, κ. και κ. Ίωαννίδη, αί Δες Μαζαράκη, Έμπε-
ρζόου, Ροδοκανίκη, Μελισσανού, Θεολόγη, Παπαρηγοπούλου, Άν-
δριτσάκη, κλπ.

— Σιλουέτια αξιοσημείωτη ή Δες Σ. Χαροκόπου.

— Πικάντικη εθιμορφία ή κ. Σ. Μπαλατζή.

— Ασυναγώνιστη όραότης ή Δες Λόρα Στ. Σταθίου.

— Δεξίωσης την παρελθούσαν Παρασκευήν παρ' τή κ. και τή
κ. Όντεφσκα.

— Παραυρεθήσαν Προσβευτής Πολωνίας και ή κ. Γεωργετίς,
κ. και κ. Ροσσέτη, δ κ. Γ. Μελίς, κ. και κ. Βρελά, Έπιτερομμέ-
νος Τουρκικής Προσβείας και ή κ. Τεφίη, Έπιτερομμένος Βουλ-
γαρίας και ή κ. Ράδερ—εθιμορφ με υπέλ—σέλ τουαλέτα, Έπι-
τερομμένος Τσεχοσλοβακίας και ή κ. Βίσεκ.

H MONTAIN

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΠΤΩΧΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Τό «Μπουκέτο» σόδεσπε σχεδόν ένόλησε τούς άναπηούς του
άναγνώστες διά την συλλογήν έρώων προς οιοδηόποτε σκοπόν. Κι'
αυτό, όχι από έλλειψη πόνου και εύστοχίας, αλλά διότι—κατά
συμπαισι— ποτέ δεν μ'αξ έτυχε σ'αξ έπική περ-
ασις.

Σήμερα, γιά πρώτη φορά, άπευθύνεται σ'αξ
άναπηούς και συμπνετωούς άναγνώστες και άνα-
γνωστές μας και έρπυιεν τον δρόμον των διά
γνωστήν μας οιαγέλειαν, ή όποια σ'ερείται των
πάντων, και αὐτοῦ άκόμα τού τεμαχίου τού έπιου-
σιου άρτου.

Είμαστε βέβαιι πως οι καλοί και πρόθυμοι άνα-
γνώστες μας θά συγγινηθόν και θά σπεύδουν να
στείλουν στο «Μπουκέτο», έσοπα και ένα γοιμαστό-
σμο—δραχμής, γιά τη φτωχή αυτή οικογένεια.

Τα προηγουμένα έισφοράν Γαλλ. φρ.

Σελίνα 2

Δραχμὰ 1668

Αγ. Πάουλ 25

Κυρία Ι. Δ. 50

ΓΑΜΟΙ

Λεονίδης Π. Οικονομολόγος, Σοφία Σ. Δρα-
κούλη έπέλεσαν τούς γάμους τον την 19ην Ιου-
νίου 1932.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ήανοποιητικές
τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, ααντός είδους και
πάσης γλώσσης, καθώς και έλθόντες βιβλιοθή-
κες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Δεμα 7, Αθήνας.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΤ' ΑΜΠΕΛΙΑ

Ι
ήλιος, μία δροσιά ψηλά, άρχισε κιάλα να ξεσταί-
νη τ' άμπέλια. Τά δαμάντια της δροσιάς, με τὰ
όποια ράντισε ή νύχτα τὰ τρυφερά φύλλα τους, έ-
ξατμίζονται άγάλα-άγάλα. Μία λεπτή δροσερή μυ-
ρωδιά — ή άνοιξιακή πρωινή μυρωδιά — σάν
πρωθενική άνάσα άνεβαίνει στὸν οὐρανὸ μαζὶ με
τὴν άίνα της δροσιάς: Είνε ή μυρωδιά τὸν άνθι-
σμένον άμπέλιον πὸν θὰ καρπίσουν τὸ καλοκαίρι
καὶ θὰ ώρμάσουν τὸ φθινόπωρο.

Η Στεφανώ, ή κόρη τοῦ κ.δ' Αποστόλου τοῦ
άμπέλιου, κατεβαίνει χαρούμενη τὸ μονοπάτι
της πλαγιάς πὸν προσιρίζει ἀπὸ τὶς τρυφερές και-
νοφύλλες φυλλοσιές τὸν άμπέλιον. Ζωηρή, πετα-
χτή, άνοιξιακά ντυμένη, κατεβαίνει δόξαρη καὶ σιγοτρα-
γουδάει ἕναν τραχητὸ χωριότικο σκοπὸ:

Ὁ γλυκὸς ὁ ήλιος χύνεται στ' άμπέλια
τὴν άνοιξι, σὰ μία βροχή χερσὶ.
Τὸ καλοκαίρι, ὡς θάρη, θὰ καρπίσουν
καὶ τὸ χινόπωρο θὰ φέρη τὸ κρᾶσι...

Προπατάει άλαφρά, μ' ὅλο πούχει ριγμένο σπὸν ὄμο
της τὸ τσατί, τὸ κεφάλι ψηλά, τὸ ἕνα χέρι στὴ μέση. Πα-
χνήλ μὰ καὶ σβέλτα, προδίνει ἀπὸ μακριὰ τὰ δεκαοχτὸ της χρόνια.
Μ' ὅλο πούδεσε πειά, δὲν ἔχει ἔλπει τίποτα ἀπὸ τὴν παιδαίστη λα-
γεράδα καὶ τὴν παιδική της άφροντία.

Ὅταν ἔφτασε κ' ἀκούησε τὸ τσατί μπρὸς στὸ χαντάκι πούχε
σκοπὸ νὰ ξεσκάνη, ἔπαυε τὸ τραγοῦδι της. Ἐτρῆσε τὰ χέρια της κ'
έτοιμάστηκε ν' άρχίσῃ τὴ δουλειά, ὅταν ξαφνικά ἀπὸ τὴν πέρα μεριά
τοῦ μονοπατιοῦ μία θερμὴ άντρία φωνή
πῆρε τὸ τραγοῦδι της καὶ πὸν τ' άφησε, καὶ
τὸ συνέχισε:

Κι' ἀπὲ, σὰ ρθόνε πάλι, τὸ χερμῶνα
τὰ κρᾶ κα' ή βροχὴς, με μία μισή
θὰ πίνουμε, στὸ τζάκι μπρὸς, τὰ βράδνα
δὸν ἥλιο μέσα στὸ κρᾶσι.

— Σὺ εἶσαι, Παναγιή; ρώτησε ή Στεφανώ
στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος πὸν ἔρχονταν
ή φωνή. Στάθηκε καὶ σὺ τ' άμπέλι σου;

— Ἀιέ; Καὶ σὺ, Στεφανώ, ἤρθες νὰ
κάνης άμπέλι;

— Κι' ἔχω πολλή δουλειά... Γειά χαρά
σου, γείτονα, κ' ἄσε τὶς κουβέντες... Θα-
ρῶ πὸς θὰ βραδυάσω...

Ἀνασήκωσε τὸ φουστάνι της, τὸ κάρφω-
σε ἀνάμεσα στὰ πόδια της κ' άρχισε τὸ
τσατί.

Ὁ Παναγιῆς δὲν βιαζότανε. Κάθε τόσο
στομάταγε τὴ δουλειά, ἔρχινε κ' ἀπὸ καμ-
μιά ματιά στὸ γειτονικό τ' άμπέλι κ' ἔ-
βλεπε τὴ Στεφανώ σκυμμένη, νὰ σκάβῃ
βιαστικά. Καθὼς άνεβοκατέβαινε τὸ τσατί
γοργά, ἔδινε στὸ κορμὶ της μίαν φυμική κί-
νησι. Δὲν σήκωνε κεφάλι. Τὸ πρόσωπό της
ἦταν τριανταφυλλὶ ἀπὸ τὴ δουλειά. Ὅσο
ἔρχονταν πὸν κοντά του, τόσο θούμωσε καὶ
περισσότερο τὴ λυγεράδα της, τὴ δύναμή
της. τὴ ζωντάνια της... Κι' εἶσι ἔξαφνα,
χωρὶς νὰ πολυκατάβῃ, ἔνοιωσε μίαν πα-
ράξενη τρυφερότητα γιὰ τὴ μεστομένη αὐ-
τὴ κοπέλλα πὸν τὴν ἔβλεπε τώρα ἀλλοιώ-
τικη. Τὸν περασμένο χρόνο ή Στεφανώ ἦ-
ταν ἕνα ντελικάτο κοριτσάκι άκόμα. Φέτος
ἔδεσε μονομιάς, λὲς κ' ἔμπονιτοῦναισε κ'
αὐτὴ με τ' ἄλλα λουλούδια της άνοιξέως.

Ὅταν κοντοξύνωσε πρὸς τ' άμπέλι του, ὁ Παναγιῆς τὴς φώναξε:

— Ἐγὼ τέλεινα κιάλα. Λέω νάρθω νὰ δώσω καμμιὰ τσατιά
στ' άμπέλι σου. Θές;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπόκρισι, μπῆκε θαρρετὰ στ' άμπέλι της
κ' άρχισε νὰ σκάβῃ ἕνα χαντάκι πλά της. Ἐτσι σκάδοντας, άνέβη-
καν πλάι-πλάι τὴν πλαγιά καὶ ξανακατέβηκαν πολλές φορές άμυλητοι...

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποιον ὥρα, ἔνῳ κατέβαιναν πειά γιὰ τελευταία φο-
ρὰ τὴν πλαγιά, τσαπίζοντας τὰ τελευταία χαντάκια, ὁ Παναγιῆς άρ-
χισε νὰ δουλεύῃ πὸν ἄργά.

— Φούσκασε κιάλα; τὸν-πειράξε ή Στεφανώ γελώντας... Κα-
λὰ πὸν τελέμωνε...

Καὶ με τὸ γέλιο σπὸν στόμα άνασηκώθηκε, ἔτρωπε λίγο με τὸ χέρι
τὴ ράχη της πὸν εἶχε πιαστέ ἀπὸ τὴ δουλειά, σκούπισε τὸ μέτωπό της
καὶ τότε πειά θυμήθηκε νὰ τοῦ πῇ:

— Σποδάτη σου, Παναγιή. Μοδβγάλες τὴ μισή δουλειά.
Ἐκείνος τότε τὴν κῆταξε άμυλητος με τέτοιο τρόπο, πὸν ή Στε-
φανώ ἔνοιωσε κατὶ σάν στενωχώρα καὶ σάν ντροπή. Ἐκανε νὰ φύ-
γῃ, μὰ αὐτὸς τὴν ἄρραξε ἀπὸ τὸ μπράτσο. Μὲ μίαν ἀτόμητη κίνησι
λευτέρωσε τὸ χέρι της καὶ τῷδαε στὰ πόδια ταραγμένη...

Ὅταν ξεμάκρυνε άρεκέτῃ, ἔκανε τὴν τρεχάλα της, στάθηκε κ' ἔ-

πειτα κἀήσε κατὰ γῆς... Ἐνοιώθε κατὶ σάν λιγοθυμὰ καὶ σάν με-
θύσι...

— Τὶ νῆχω τάχατες; άναρωτήθηκε.

Ἀκούησε τὸ μέτωπό της σὸ χέρι της, στέναξε βαθεῖα καὶ κοί-
νησε τὸ κεφάλι της.

— Ἀχ! εἶπε σάν ν' άπαυτοῦσε στὸν ἑαυτὸ της, θάνατ' ἀπ' τὴ μυ-
ρωδιά τὸν άνησμένον άμπέλιον...

II
Τὰ τσαπιά μεστομένα πειά, γυαλίζουν κάτω ἀπὸ τὰ φθινόπωρινὰ
φύλλα τὸν άμπέλιον, ὅπως τὰ μάγουλα τὸν κοριτσιῶν πὸν ἔχουν πα-
ραχόρραει. Στὶς πλαγιὰς εἶνε σπαρμένες ή γυναῖκες, παρῆες-παρῆες,
καὶ τρυγᾶν άκούραστα. Ἀνάμεσὸ τους περνᾶνε, γυρνᾶνε ἀπὸ τὸν φῶ-
το τὸν παραγεμισμένον κορινθῖον, τὰ παλληκάρια πὸν κοιτάζανε τὸ
σταφυλὶ στὰ πατητήρια.

Τὰ κορίτσια ἀδειάζονταν μάνι-μάνι, τὰ σταφυλὰ σταβῶνται, πα-
τιοῦνται κ' ὁ μοῦστος κάτω ἀπὸ τὸν χρυσὸ φθινόπωρινὸ ήλιο ἀναδι-
νει μίαν ζωντανή, λές, μεθυστικὴ μυρωδιά.

Τὴν περασμένη βδομάδα, ὁ Παναγιῆς βοήθησε τὸν κ.δ' Αποστόλο
στὴν τρύγο καὶ στὸ πατητήρι. Τώρα με τὴ σειρά του κ' ὁ κ.δ' Απο-
στόλος με τοὺς δικούς του δουλεύουν στὸν τρύγο τοῦ Παναγιῆ.

Μέσα στὴ φούρια της δουλειᾶς, ὁ Παναγιῆς εἶπε δὲν εἶπε δυό-τρεις
κουβέντες με τὴ Στεφανώ. Μὰ τί με τοῦτο; Μήπως δὲν τὴς εἶχε δώ-
σει νὰ καταλάβῃ κείνο τὸ άνοιξιακό πρωινό;

Ὡστόσο, ὅλο τὸ καλοκαίρι πέρασε καὶ δὲν ὠμόλογησαν τὴν ἀγά-
πη τους.

Καὶ τὸν Παναγιῆ τὸν ἔτρωγε τώρα τὸ σαράκι: Ὁ Πέτρος, ὁ γυνὸς
τοῦ κ.δ' Μαργκό, τοῦ μεγαλοκτηματία, πὸν βοηθοῦσε κ' αὐτὸς τὸν
κ.δ' Αποστόλο στὸν τρύγο, ἔφερονε βόλτα τὴ Στεφανώ.

Τὸ σαράκι τοῦ Παναγιῆ εἶνε πειά ἀβά-
σταχτο καὶ πάει νὰ δῇ τί κάνει ή Στεφανώ.
Κρυμμένος πίσω ἀπὸνα φροντισμένο
κλήμα, τοὺς φερμάει καὶ τοὺς δυὸ κοντά-
κοντά. Ὁ Πέτρος τὴς κάνει τὰ γλυκά μά-
τια καὶ τὴς λέει γλυκόλογα, μὰ ή Στε-
φανώ γελᾷ ἔξωκαθα, δουλέει καὶ λέει κ'
ὅλο λέει...

Στὸν τρύγο, βλέπει, εἶσι γί-
νεται... Ὁ χωριάτης, ὅσο εἶνε κατσούφης
κ' άμυλητος στὶς ἄλλες δουλειές, τόσο στὸν
τρύγο τοὺς λύνεται ή γλώσσα...

Ἡ Στεφανώ δουλεύει, μιλάει καὶ κάθε λίγο τσι-
πολογεῖ καὶ καμμιὰ ρόνη.

Ὁ Πέτρος τὴν κοντοξύνωνε καὶ τὴς ζι-
τάει ἕνα-δυὸ ρόγες ἀπὸ τὸ χέρι της.

— Καὶ δὲν σκύβεις, άχάρεντε, τοῦ κά-
νει ἔκείνη, νὰ κόνισης ἕνα τσαπιά;

— Τὸ θέλω ἀπὸ τὸ γλῆνδ χερσὶ σου.

— Χά! χά! γελᾷ ή Στεφανώ καὶ χό-
νει στὸ στόμα της ὁ μισοφαγωμένο πειά
τσαπιάκι, τὸ ἀπομαδάει καὶ τοῦ πετρεὶ τὸ
τσαμπουρο.

— Τέτοιος πὸν εἶσαι, τέτοια σοῦ πρέπει,
τοῦ κάνει γελώντας...

Ὁ Πέτρος ντροπιάστηκε καὶ ξεμάκρυνε
με κατεβασμένο κεφάλι. Ἡ Στεφανώ γε-
λάει γιὰ λίγο άκόμα τὸ κροσταλλένον της
τὸ γέλιο κ' ἔπειτα ξανασκύβει στὴ δουλειά.

Τότε ὁ Παναγιῆς φανερώναί ξαφνικά:

— Καὶ γιὰ μένα; τὴς λέει ριχνώντας της
μὴ τρυφερὴ ματιά.

Ξαφνιασμένη ή Στεφανώ, κοκκινίζει μο-
νομιάς, ἔπειτα χαμογελάει, σκύβει καὶ κό-
βει ἕνα τσαπιά, τσιμαῖει δυό-τρεις ρόγες
καὶ τοῦ τὶς προσφέρει μέσα στὴ φούχτα της.

Ξαφνιασμένη ή Στεφανώ, κοκκινίζει μο-
νομιάς, ἔπειτα χαμογελάει, σκύβει καὶ κό-
βει ἕνα τσαπιά, τσιμαῖει δυό-τρεις ρόγες
καὶ τοῦ τὶς προσφέρει μέσα στὴ φούχτα της.

III
Τὸ δειλινό, ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι, κοντὰ σπὸν πατητήρι, κάτω ἀπὸνα
πλάτανον, δειπνᾶνε ὅσοι δουλέψανε στ' άμπέλια. Ἡ κυρὰ Μαργκό, ή
μᾶνα τοῦ Παναγιῆ, φέρνει τὸν τέντζερη καὶ τὸν ἀδειάζει στὶς γαβ-
δες. Ἀἔια γυναῖκα ή κυρὰ Μαργκό. Μ' ὅλο πούμινε χῆρα, μπόρος
καὶ βάσταξε τὸ βῆς τοῦ παιδιοῦ της καὶ τὸ μεγάλωσε κιάλα. Χα-
ρούμενη φιλεῖνε τοὺς καλοὺς συχωριανοὺς πὸν τὴ βοηθήσανε. Πεινα-
σμένοι ἀπ' τὴ δουλειά, ριχνονται στὸ φαί ἔκείνον κ' ὕστερα, σάν τε-
λειώσανε καμμιὰ φορὰ, στρέβουν τσιγάρκα καὶ πίνουν τὴν κουβέντα.

Ἀρχινᾶνε τὰ χορτά, γελᾶνε... Ἡ χροιά εἶνε καλὴ καὶ τὸ κρᾶσι
θὰ περισσεύῃ... Πρέπει νὰ λουπὼν νὰ ποῖνε τὸ γρηγορότερο ὅσο
ἀπόμεινε ἀπ' τὸν περσινὸ γιὰ ν' ἀδειῶσουν τὰ βαρέλια...

— Δὲν λὲς καὶ κάνα τραγοῦδάκι, Στεφανώ, λείει ὁ κ.δ' Αποστό-
λος, εἶσι γιὰ νὰ καμαρώσουν κ' οἱ ἄλλοι τὶς χάρες της κόρης του.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΑΙ, συνέμισε ὁ καθηγητής. ἔχουμε ἐμπρὸς μας τὸν
τρομερὸ δαίμονα πούγινε αἰτία νὰ τρομοκρατηθοῦν
τὰ μέρη αὐτὰ καὶ νὰ πενήθουν βαρεῖα. Πούδς ἔξ-
ρει ἀπὸ πότε χρονολογεῖται τὸ πορτραῖτο αὐτό...
Πάντως, ὁ νέος ποζάρισε στὸ φωτογράφο πρὶν
γίνει βρυκόλακος. Ἀς ἀρήσουμε ὅμως κατὰ μέ-
ρος τὴν τεχνικότητά. Ἐκεῖνο πὸν μᾶς ἔνδιαφέ-
ρει, εἶνε ή κρύπτη τοῦ βρυκόλακα κ' ή κρύπτη
αὐτὴ βοήθεισε πῶς ἀπ' αὐτὸ τὸ πορτραῖτο.

— Εἶνε δυνατόν; ρώτησε ὁ Ἰωνάθαν.

— Ἀναμφιβόλως, φίλε μου. Στὸ μέρος αὐτὸ
βοήθησε χτὲς τὸ βράδυ τὴν ἔγγραφὴ μου. Τὴν
ἐτάραξε ἔδω; Ὁχι βέβαια τὸ πορτραῖτο. Ἀλ-
λά κατὰ πὸν κρύβεται πῶς ἀπ' αὐτὸ. Δὲν εἶνε ἄλλωστε πρώτη φο-
ρὰ πὸν μὴ μεγάλη εἰκόνα χρησιμεύει ὡς σκέπασμα, ὡς θυφὶς μᾶς
εἰσόδου καταπατήσις. Ἐγὼ ξαναδεῖ τέτοιες κρύπτες. Τὸ πᾶν συνε-
πὼς εἶνε νὰ παραμερίσουμε τὴν εἰκόνα αὐτή.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Βάν Ἐλσαγγ ἔπιασε τὴν εἰκόνα με
τὰ δυὸ τὸν χέρια καὶ προ-
σάβησε νὰ τὴν μετακινήσῃ.

Δὲν κατάφερε ὅμως τί-
ποτε.

Ἡ εἰκόνα ἦταν γερά καρ-
φομένη, βιδωμένη ἴσως σπὸν
τοῖχο.

Τὰ μάτια τοῦ καθηγητοῦ
ἀστράφτανε.

— Βλέπετε λοιπὸν πὸς εἰ-
χα δίκιο; μᾶς εἶπε. Ἡ εἰ-
κόνα αὐτὴ ἔχει τὸ λόγο της
πὸν εἶνε τόσο γερά καρφο-
μένη στὴ θέσι της. Δὲν συμ-
βαίνει ἀσφαλῶς τὸ ἴδιο καὶ
με τὶς ἄλλες εἰκόνας.

— Ὁ Ἰωνάθαν πλησίασε ἕνα
ἄλλο πορτραῖτο καὶ τὸ με-
τακίνησε ἀπ' τὴ θέσι του με
μεγάλη εὐκολία.

— Αὐτὸ εἶνε, εἶπε ὁ καθη-
γητής. Ἡ μεγάλη αὐτὴ εἰ-
κόνα κρύβει τὴν εἰσοδὸ κά-
ποιος μυστικῆς καταπατήσις.

— Καὶ πὸς ἀνοίγει; ρώ-
τησε.

— Πρέπει νὰ ἰσάρεχῃ κά-
ποιο μυστικὸ ἐλατήριο, εἶπε
ὁ καθηγητής Βάν Ἐλσαγγ.

Καὶ συγχρόνως άρχισε νὰ
ἐξετάζῃ με μεγάλη προσοχὴ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν κορινῖα της.

— Περιέργω! ἀντίκρισε σὲ λίγο. Δὲν βλέπω κανένα μυστικὸ
κοιμητὶ. Κι' ὅμως δὴ ἰσάρεχῃ.

Εἶχαμε πλησίασει πολλὸ κοντὰ στὴν εἰκόνα, τόσο ἐγὼ, ὅσο κ' ὁ
Ἰωνάθαν. Τὸ βλέμμα μας ἀναζητοῦσε παντοῦ τὸ κοιμητὶ πὸν θὰ ἔ-
κανε τὴν εἰκόνα ν' ἀνοίξῃ ὅπως με πόρτα, ἀφαιρώντάς μας εὐθέως
τὸ δρόμο πρὸς τὴν καταπατή.

Τὶς στιγμὲς αὐτὲς πὸν τὰ μάτια μας ἐρευνοῦσαν παντοῦ πυρε-

— Ἡ Στεφανώ γυρίζει καὶ κοιτάει τὸν Παναγιῆ στὰ μάτια... Κι'
άρχίζει τὸ τραγοῦδι. Γλυκά, γλυκά, Παθηκά...

Ὁ Παναγιῆς δὲν βασιτέτα πειά. Σπρώνεται καὶ πάει μπρὸς σπὸν
κ.δ' Αποστόλο.

— Τὶ θές, παλληκάρι μου; τοῦ λέει ὁ γέρος.

— Δὲν εἶνε, ἀλήθεια, μήτε τόπος, μήτε ἰστιμὴ, μουρμουρίζει ὁ
Παναγιῆς, μὰ πὸς νὰ στὸ μολοῖσῃ;... Ἡ Στεφανώ κ' ἐλόγου μου...

— Τελειώστε, λοιπὸν, λιβέντη μου... ἀγαπήσατε;... Αὐτὸ ἦ-
τανε;... Ἄντε, ἀφῆρνε, με τὴν εὐχή μου... Φτάνει νὰ δέλῃ κ' ή
μᾶνα σου.

Ἡ κυρὰ Μαργκό ἀνοῖξε κιάλα τὴν άγκαλιά της κ' ή Στεφανώ
ἔτρεξε καὶ τὴς φίλησε τὸ χέρι. Ὁ Παναγιῆς κερνάει ἕνα γυρο γιὰ
νὰ ποῖν ἐστὶς χάρες τους, ἔπειτα πάει κοντὰ στὴ Στεφανώ, γεμίζει
ἕνα ποτήρι καὶ τὴς τὸ δίνει.

Ἡ Στεφανώ με τὰ μάτια καρφωμένα στὰ μάτια του, πίνει καὶ
τοῦ δίνει πῶς τὸ μισό. Πούδς πρόφτασε καὶ τὸ εἶδε; Μὴ καὶ κάτω
τ' ἀπόπε ὁ Παναγιῆς κ' ἔπειτα, πλάνωντας ἀπὸ τὴ μέση τὴν καλὴ
του, πῆρε, ὅπως κείνο τ' άνοιξιακό πρωί, τὸ τραγοῦδι:

Κι' ἀπὲ σὰ ρθόνε πάλι τὸ χερμῶνα
τὰ κρᾶ κα' ή βροχὴς, με μία μισή
θὰ πίνουμε στὸ τζάκι μπρὸς τὰ βράδνα
δὸν ἥλιο μέσα στὸ κρᾶσι.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΚΑΤΑΚΡΕΟΥΡΓΗΣΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

(Παλαιά, ὁπανά χαλκογραφία).

τωδὼς, ή καρδιές μας ἦσαν βαρεῖες καὶ ή άγωνία μας μεγάλη.

Μᾶς ἔπιανε ὁ λυγρὸς σπῆ σκέψη, ὅτι σὲ λίγο θ' ἀνταρξώμαε τὸν
βρυκόλακα.

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ τρομερὸς ζῶνικρος δὲν ἦταν ὅπως ὁ πα-
τέρας του, ἕνας ἀταίσιος γέρος.

Ἦταν ἕνας νέος ἔξωτικῆς ὀμορφιάς, ἕνα παιδί σχεδόν.

Τὶ μποροῦσε ὅμως νὰ γίνῃ;

Ἐπρεπε νὰ πᾶρῃ τέλος ή δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία, πὸν τράβηξε
τόσο καὶ στοίχισε τὴ ζωὴ σὲ τόσοὺς ἀδύσους ἀνθρώπους.

Κυτᾶζοντας τὸ πορτραῖτο τοῦ γυιοῦ τοῦ καπετᾶν βρυκόλακα,
εἶδα ἔξαφνα κατὰ πᾶν μὸς ἕκανε ἰδιαιτέρη ἐντύπωση. Τὸ μεγάλο
ρομαῖνὸ πὸν στόλιζε τὸ ἔξωκ τοῦ νεαροῦ εὐγενούς, ἦταν ἀληθινὸ.
Τόσο καλὰ ὅμως καὶ με τέτοια τέχνη τοποθετημένο, ὥστε δύσκολα
μποροῦσε νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεῖς.

Χωρὶς νὰ χένω καρό, εἶδεκα τὸ ρομαῖνὸ σπὸν Βάν Ἐλσαγγ.

Ὁ καθηγητὴς τοῦρριξε μὴ ματιά κ' ἔτρωπε με ἰκανοποίησι τὰ
χέρια του.

— Θαυμάσια! εἶπε, Κυρία Ἀρχερ, ἀγαπητὴ μου κυρία Ἀρχερ,
ἔχετε μάτια λυγρὰ. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ κοιμητὶ πὸν ζητοῦσαμε
τόσην ὥρα.

— Εἶνε δυνατόν; ρώτησε.

— Εἶνε ἀναμφιβόλο. Σὰς
εἶπα, ὅτι ἔχω δεῖ καὶ ἄλλοτε
μυστικὲς καταπατήσις. Τὸ κοι-
μητὶ πὸν ἀνοίγουν, τὸ τοποθε-
τοῦν πάντα σ' ἕνα μέρος πὸν
κανεῖς δὲν τὸ φαντάζεται. Ἀλ-
λῶστε αὐτὸ θὰ τὸ ἐξαμφιβό-
σουμε ἀμέσως. Δὲν ἔχουμε πα-
ρὰ νὰ πεῖσουμε τὸ ρομαῖνὸ...

Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε.

Φαίνεται πὸς γλώσσα συγ-
χρόνως, γιατί ὁ καθηγητὴς με
χτῆπρε φιλικὰ σπὸν ὄμο καὶ
μοῦ εἶπε:

— Δὲν πρέπει νὰ λιποψυ-
χῆτε τὴν τελευταία στιγμὴ, κυ-
ρία Μίνα. Ὁ Θεὸς μᾶς ἀδή-
γησε ἔδω. ἔχουμε καθῆκον
νὰ δώσουμε ἕνα τέλος σπὴν
προεμὴ ἱστορία, σπὴν ὅποια
ἀναμνηστικὸς πάλι ἔπειτα ἀπὸ
εἰσοσι χρόνια. Διῶστε τὴν τα-
ραχή σας. Πενήτε τοῖματὴ καὶ
ψυχράμη, ὅπως σὰς ἤξερα
πάντα.

Ὁ καθηγητὴς εἶχε δίκιο.

— Σὰς ἤπῳ συνάντην, τοῦ
εἶπα, γιὰ τὴ σημαντικὴ ταραχή
ἐμῆ, γιὰ τὴν τελευταία.

— Καλὴ μου, κυρία Μίνα! ἔχετε γενναία καρδιά... Ἐμπρὸς
λοιπόν. Ἐτοιμάστε τὰ βῆλα σας, ἵν' καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ
παραστή ἄνταρση νὰ τὰ χρησιμοποῖτε.

Σταπάρησε ἔτοιμα νὰ προσβλήσουμε.

Ἡ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

«Έμένα μου τὸ εἶπαγε ἀνθρώποι μερακλήδες, πὼς τὴν καλύτερη ζωὴ περνοῦνε οἱ μερακλήδες. Καὶ γιὰ νὰ περνᾷ τὴν καλύτερη ζωὴ, ὅπου κι' ἂν βρισκόταν, εἴτε στὴ γορμὴ τοῦ πυρός ἦταν, ἢ πῶς ἐφεδρεῖα, ἢ στὸ δρόμο, σὲ ὁδοποιία, ὅταν κινηθοῦσαν τὸν ἐχθρό, ἢ στὴν κορυφὴ τοῦ Μάλεσι ξενύχταγε, ἢ διπλὰ περνοῦσε στοὺς χολεριασμένους, ἐφρόντιζε νὰ μὴν τοῦ λείπῃ τὸ κρασί.

Ποῦ τῶβρισκε, τὴ στιγμὴν ποὺ οἱ ἄλλοι, οἱ συστρατιῶτες του, δὲν εἶχαν οὔτε νερὸ νὰ πιοῦνε; Θάψιμα καὶ μυστήριον!...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κάποιον-κάποιον ἐξαφανίζονταν ἀπὸ τὴ γορμὴ ἢ ἀπὸ τὴν παρέα καὶ σὲ λίγην ὥρα ξαναερχότανε μὲ τὰ παγούρια του γεμάτα. Καὶ εἶχε πέντε-ἕξι ἀπ' αὐτὰ — κληρονομίαις σκοτωμένων συναδέλφων του ἢ λάφυρα Βουλγάρων αἰχμαλώτων — κρεμασμένα πάντα στὴ μέση του, ποὺ κροτοῦσαν καὶ βροντοῦσαν ὅταν περπατοῦσε, σὰν τροκάνια σὲ κριὰρι διαλεχτό.

Καὶ φαίνεται πὼς ἐκεῖνο ποὺ λένε οἱ εμπειροκλήδες θὰ εἴνε ἀληθινὸ, γιὰτὶ ὁ Νικολάρας, ὁ ἐκπαισμένος ὅπως τὸν εἶχε βγάλει ὁ ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ, γιὰτὶ δὲν χόρταινε ποτὲ κρασί, σὰν νὰ μὴν εἶχε τέλος τὸ στομάχι του, ἦταν πάντα χαρωπὸς κι' εὐθυμὸς καὶ πάντα τραγουδοῦσε καὶ πάντα παραινέσεις καὶ τοὺς ἄλλους νὰ βρίσκουν νὰ πίνουν καὶ νὰ εὐθυμούν.

Κόσμος εἶνε οἱ Τὶς δίδες τίς παραινέσεις μὲ μπουκάλεις ποὺ Βούλγαροι, ἢ ἀρκοῦδες; καὶ δὲν εἶνε γεμάτες μὲ πύρινο μπρούζικο δυνατό κρασί, κι' ὅταν στὸ Κωστούρινο ἐσπασε κοντὰ του μιά ἀπ' αὐτὲς καὶ παρὰ λίγο νὰ τὸν κἀνὴ κοιμάται, αὐτὸς σηκώθηκε θυμωμένος, ἐκτεθειμένος στὸ πῦρ, κι' ἄρχισε νὰ μουντζώνῃ κατὰ τὸ μέρος τῶν Βουλγάρων:

— Νά, κακοχοροναίετε, ἀρκοῦδιόρεοι, δὲν προσέχετε!...

— Τί εἶνε; Τί ἐπείθετε, βρε Νικολάρα; τὸν ρώτησε ὁ λοχαγός. Μήπως σὲ χτύπησαν;

— Ἐμένα; Ὅχι, δὲν με χτύπησαν, κὺρ λοχαγέ, κι' ἂν με χτύπησαν, λίγο τὸ κακὸ!...

— Μὰ τότε τί φωνάζεις; ἔτσι καὶ θυμωμένος κι' ἐκπνέσεις;

— Καὶ πὼς νὰ μὴ φωνάξω ποὺ λίγο εἴλεψε νὰ μοῦ σπάσουν τὰ... παγούρια!

Κι' ἔπειτα πάλι μέσα στὸ πρόσωπο, ἀπειλῶντας τοὺς Βουλγάρους.

— Αἰντε, μορὲ ἀίτιμοι, ἂν δὲν σᾶς πῶ τὸ αἷμα, σὰν... κρασί, νὰ μὴ με λένε Νικολάρα!

Ὅταν ἔμαθε κατόπιν στὴ Στρώμιτσα, ὅτι σὺν Μελένικῳ εἶχαν μεγάλες ἐκδόσεις μὲ κατὶ θεώρημα βαρελῶν ποὺ χωροῦσαν χίλιες οὐνίδες καὶ παραπάνω τὸ καδένια, φώναξε:

«Ε, ρέ, καὶ νά... ἐπ' εἶπα ἐκεῖ μέσα... ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, νὰ χορτάσω, νὰ πνιγῶ!...

Ἀπὸ τότε τὸ Μελένικο τοῦ ἔγινε μιά ἐμμονή ἰδέα. Κι' ὅταν ἀνεβήκαμε στὸ Μάλεσι κι' ἔμαθε δι' ἀπομακρυνόμεστε ἀπὸ τὴν πόλιν τὸν ὄνειρον του, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ διαμαρτυρεται:

— Τί θέλουμε ἐδῶ πάνω καὶ χάνουμε τὸν καιρὸ μας καὶ τὰ νεῖδα μας σὲ τοῦτα τὰ ἐκκατοστάκια βουνά, καὶ δὲν πάμε νὰ πάρουμε πολυτελεῖς μὲ ἄξια!...

Κι' ἐπειδὴ τὸ βουνὸ ἦταν γεμάτῳ μενεξέδες κι' ἀγριοφρούρες, ὁ Νικολάρας ἐδείχνε τὰ λουλούδια στοὺς ἄλλους τοὺς στρατιώτες καὶ διαμαρτυρετο:

— Ὅριστε! Χάθηκε τόσος κόσμος, γιὰ νὰ ῥοῦμε ἐδῶ νὰ μαζέψουμε λουλούδια, σὰν νάμαστε Ἀρσακεῖδες!

— Μὰ ποῦ ἡ θέλεις νὰ πάμε, Νικολάρα;

— Στὸ Μελένικο!...

— Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν ἀπομακρυνόταν ἡ Μεραρχία ἀπὸ τὸ Μελένικο, αὐτὸς πάντα ἐβόρειε τρόπο νὰ

γεμίσῃ τὰ παγούρια του. Κι' ἔτσι τὸ τραγοῦδι κι' ἡ εὐθυμία δὲν τοῦ ἀπόλειπε.

Νάταν ἡ θάλασσα κρασί, κι' ἡ βάρκα τῆς ποτήρια, νὰ ἐβόρειε χρυσὴ ζωὴ, χαρὲς καὶ πανηγύρια!...

Ἀπάνω ὅμως στὸ Πέτσσοβο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν πρώτη ὑποχώρησιν, ὁ Νικολάρας τὰ βόηκε δύσκολα λιγάκι.

Πέρασε μιά-δυὸ μέρες χωρὶς νὰ πῇ σταλιά κρασί, μυρίζοντας τ' ἀδυνατὰ παγούρια γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ.

— Καλὰ τὰ ἔλεγα ἐγὼ!... μουρούριζε. Τί θέλαμε νὰ ῥοῦμε δὴ πέρα, ποὺ οὔτε κληματδόρορες δὲν βρίσκονται!...

— Αἰντε ρέ, ἐδῶ ἐμεῖς χανόμεστε κι' ἐσένα ὁ κοῦς σου εἶνε στὸ μεθύσι, τοῦ ἔλεγαν οἱ ἄλλοι στρατιῶτες.

Εἰς ἀπάντησιν ὅμως αὐτὸς ἔλεγε ἕνα ἀπὸ τὰ διςτιχὰ του:

«Ἐγὼ σὰν πῖνω καὶ μεθῶ, τὸν κόσμο τὴν μέλλει, καὶ τότε, κόσμος ἀίτιμοι, τί φύντες ἀπείλει;

— Ὁ κόσμος ἐδῶ πάνω θάνα ἐτίμιος», ἂ. Κι' ἡ Βουλγάρους ἀρκοῦδὲν ἔχει ἀμπελί, τὸν πείραξαν οἱ στρατοκουνιάρισσες ἐξευρωπαϊσμένες!

— Πῶς κόσμος, βρέ; ἀπαντοῦσε αὐτός. Κόσμος εἶνε οἱ Βούλγαροι; Αὐτοὶ εἶνε ἀρκοῦδες κι' ἡ γυναῖκες τους ἀρκοῦδιόριστες ἐξευρωπαϊσμένες!

Μετὰ τὴν ἀνακατάληψιν τοῦ Πέτσσοβου, ὁ Νικολάρας ἠύχασε. Κι' ὅταν τὸ βράδυ μᾶς οἰχτήκαν πάλιν οἱ Βούλγαροι ἄγρια, αὐτὸς ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τὸ κρασιὸν αἰχμάλωτος.

— Ἰσως θὰ βρῆκε πουνθὲν κρασί, παρὰπε κι' ἔπειτα, μεθυμένος, πουνθενά, εἶπε ὁ λοχαγός, κι' ἀφῆσαν νὰ ψάξουν τὸ πρωὶ νὰ τὸν βροῦνε.

Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ξαναοἰχτήκαν οἱ Βούλγαροι. Ἀπάνω τότε στὸ βράσιμο τῆς μάχης, νάτος ἦταν ψυχραιμὸς καὶ πολέμοις μὲ μιά περιέργη ἀταξία.

Τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸ κακὸ τῆς μάχης ἔσθυσ ἀτόματα κι' ἔπειτα ἀλλόθι καὶ νύχτα μαύρη, βοῦθ καὶ φοβερή.

Τότε χάθηκε ἔξαφνα ὁ Νικολάρας. Τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐδῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐξέτασαν τοὺς πληγωμένους, μὰ οὔτε στοὺς ζωντανούς, οὔτε στοὺς πεθαμένους βρίσκονταν ὁ φίλος τοῦ κρασιού.

Μὴν πιάστηκε ἀιχμάλωτος; ρώτησε κάποιος.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Αὐτὸς ἦταν πάντα τ

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΙΣ τὸ μέρος αὐτὸ τῶν «Απομνημονευμάτων» της, ἡ μεγάλη Γαλλὶς καλλιτέχνης Σάρα Μπερνάρ, διηγείται διάφορα ἐπεισόδια ἀπὸ τὴ ζωὴ της στὸ μοναστήρι τῶν καλογρηῶν, στὸ ὁποῖο τὴν εἶχαν κλείσει οἱ γονεῖς της γιὰ νὰ σπουδάσει.

Ἦταν μὰ μέρα γιορτῆς—συνερχῆς ἡ ἑνδοξος ἡθοποιὸς— καὶ εἶχαμε δυὸ δολοφονίες ὄχις δὲ ἀλλοίωσις. Ἐποφεισμένοι τῆς εὐκαρίας, ἐγὼ καὶ κομμάτι τραυματικῶν συμπαθῆτων μου, κάναμε τὴν κηδεῖα μᾶς ἀπὸ τῆς ἀγαπημένης μου σαῖρας, ἡ ὁποία εἶχε φορέσει τὴν προηγουμένη μέρα. Βαδίζαμε μὰ—μὰ στὴ νεκρὴ σάρα τὴ νεκρὴ σάρα ἀκολουθῶντας, ὅταν ἐξαφνὰ εἶδαμε ἕνα στρατιωτικὸ πλῆρω νὰ διαγράφει ἕνα ἡμικύκλιο πάνω ἀπ' τὸν τοῖχο πὺν χόρως τὸ προαύλιον τοῦ μοναστηρίου ἀπ' τὸ δρόμο καὶ νὰ περθεῖ μισοστὰ στὰ πόδια μου.

—Ἐνα στρατιωτικὸ πλῆρω! Ἐνα στρατιωτικὸ πλῆρω! ἀρχίζω νὰ φωνάζω.

Μὰ ἀμέσως σιωπῶσα, γιατί ἀκούσαμε δυὸ ἀντρίκια φωνές ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὰ τοῦ τοῖχου νὰ φιλονεικοῦν.

—Εἶσα ἡλίθιος! Εἶσα βλάκας! ἔλεγε ἡ φωνὴ τοῦ στρατιώτη, σὺν ὁποῖο ἄνθρωπο τὸ πλῆρω. Ἀκούς! Τώρα πὺς θὰ ξανατάξω τὸ πλῆρω μου;

Ἐπειτα σιωπὴ ἀπλόηθη, πὺν τὴν διέκοι ἀπότομα ἡ κραυγὴ τῶν τραυματικῶν μαθητῶν καὶ τῶν ἐξοριζομένων καλογρηῶν. Ὁ στρατιώτης εἶχε πηδῆξει μὲ τὸ ὄνομα τοῦ μοναστηρίου.

Ἐμεῖς τὸ βάλαμε ἀμέσως στὰ πόδια καὶ σ'. Ἐνα δευτερόλεπτο βρεθήκαμε τριάντα μέτρα μακριὰ του, σὺν ἕνα κοπάδι ἀπὸ προσιμμένα σπουγγίτια.

—Μήπως εἶδατε τὸ πλῆρω μου, δευτερόλεπτος; μᾶς ρώτησε τότε ὁ φτωχὸς στρατιώτης μὲ φωνὴ βεβαιωτική.

—Ὀχι! Ὀχι! τοῦ ἀπάντησα ἐγὼ καὶ ἀμέσως τὸν ἔβλεπα πίσω ἀπὸ τὴν πύλη μου.

—Ὀχι! Ὀχι! ἀπάντησαν καὶ ὁ ἄλλος ἡ ἄλλος, σκαλίζοντας σὲ περιττωματικὰ γέλια.

Συγχρόνως τραβήξαμε διαρκῶς πίσω, γιατί μᾶς φώναζαν ἡ μοναχὴς, ἡ ὁποία εἶχαμε εἶδον κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, γιὰ νὰ μὴ τὴς βλέπῃ ὁ στρατιώτης.

Βρισκόμαστε πῶς στὸ Γυμναστήριο τοῦ μοναστηρίου. Τότε, βλέποντας μισοστὰ μου τὸ ψηλὸ σανάδιμα, ἀπ' τὸ ὁποῖο κρεμόντουσαν ἡ κοῦνιες καὶ στὸ ὁποῖο ἀνεβαίναμε μὲ μὴ σκάλα, σκαρφαλώσαμε ὡς ἐπάνω, ἀνεβαίνοντας τέσσερα—τέσσερα τὰ σκαλοπάτια καὶ ἔπειτα πέταξα τὴ σκάλα κάτω, ἔτσι πὺν νὰ μὴ μπορῇ νὰ μὲ φτάσει κανεὶς.

Τότε, δοθὴς ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ σαναδίου, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, φώναξα δυνατὰ στὸν στρατιώτη:

—Νὰ τὸ πλῆρω σου! Δὲν θὰ τὸ πάρῃς ποτέ!

Καὶ φοβόντας τὸν στρατὸ στὸ κεφάλι μου, ἄρχισα νὰ κάνω ἐπικίνδυνες βόλτες ἐπάνω στὰ σανάδια!

Ἡ πρώτη ιδέα πὺν μ' ἐπορεύετο νὰ τὸ κάνω αὐτὸ, ἦταν νὰ γελῶ λίγο. Μὰ βλέποντας πὺς ἡ συμπαθῆτοίς μου μ' ἐπεκρινόσαν σκαμπένιες στὰ γέλια καὶ πὺς ἡ φάρσα μου εἶχε περθεῖ πέρα τῶν προσδοκῶν μου, τὸ πλῆρω ἐπάνω μου καὶ ἔπειτα πῶς νὰ σκαμπένιες πῶς ἔκανα.

Ὁ νεκρὸς στρατιώτης, τρελλὸς ἀπ' τὴν ὁρμή του, ἔτρεχε τώρα πρὸς ἐμένα, σπρώχνοντας καὶ παραμερίζοντας τῆς συμπαθῆτοίς μου. Ἡ ἀδελφὴ, ξετρελλαμένη, εἶχαν φύγει, φωνάζοντας βοήθεια.

Σὲ λίγο, ὁ ἐρμηνεύς, ὁ κληρικός, ὁ δὲ κόσμος ἔτρεχε τώρα σὺν τῷ ἐπισκόπῳ, ἐνῷ ὁ στρατιώτης βλαστήμονες σὺν κωροκοπήσῃ.

Ἡ ἡγουμένη ἀπὸ κάτω μ' ἐξόραζε νὰ πετάξω τὸ πλῆρω, μὰ ἐγὼ ἔκανα πὺς δὲν τὴν ἀκούω. Συγχρόνως ὁ στρατιώτης προσπαθοῦσε νὰ φτάσῃ ὡς ἐμένα, γαντζώνοντας σὲς κοῦνιες. Μὰ τὸν κάκων. Ἡ προσπαθῆς του πῆγαναν χαμέναν καὶ διπλασίαζαν τὰ κωροκοπητικὰ γέλια τῶν συμπαθῆτων μου.

Ο Ο Ο ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ Ο Ο Ο

Ὁ περιφημὸς ἀπαισιόδοξος Ἰταλὸς ποιητῆς καὶ φιλόσοφος Ἰάκωβος Λεοπάρντι, στὴ νεκρικὴ του κλίνη. (Σχέδιο τοῦ Γαστάνο Τούρρι).

τὸ σκαλοπάτι, ὅταν ἔξωκα μακριασμένη γανγίσματα τοῦ Καίσαρος, τοῦ σκαλοπῆ τοῦ μοναστηρίου, μὲ τρομοκρατήσαν.

Τὸ πῶς τὸ ζῶ, βλέποντας τὴ σκά μου μὲς στὸ σκοτάδι, γὰρ γίξε ἀγορευμένο καὶ τοῦ κόσμου τοῦ ἔλεγα μὲ τὴν πύλη μου φωνή:

—Ἐ, Καίσαρ; Δὲν ἀναγνωρίζεις τὴ φίλη σου! Ἐκεῖνο ἐξασκοντοῦσε νὰ μουγκρίζῃ. Τότε ἀγορεύοντας καὶ ἐγὼ τοῦ φώναξα:

—Ἐ, Καίσαρ! Εἶσα ἡλίθιος, ἀπὸ δὲν μ' ἀναγνωρίζεις. Μὰ καὶ πῶς μουγκρίζῃ.

Ἀρχισα πῶς νὰ κυριεύω ἀπὸ τρελλὰ νεῖρα, Ἀνέβηκα πῶς στὸ σανάδιμα καὶ κάθισα σ' αὐτό. Ὁ Καίσαρ κάθισε καὶ αὐτὸς ἀπ' κάτω μὲ τὴν οὐρὰ δοθῆς, μὲ τ' αὐτὰ τεταγμένα, μουγκρίζοντας πάντα ὑπόκωφο.

Προσκαλοῦσα τώρα τὴν Παναγίαν νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ τῆς ἔταξα νὰ λέω πρὸς φορὴς τὴν ἡμέρα τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ τὸ «Πιστεύω».

Ἐπειτα, γαληνεύοντας κάπως, φώναξα μὲ τὴν πύλη μου φωνή:

—Καίσαρ! Ἀγαθὴνέ μου Καίσαρ. Ὁραεῖς μου Καίσαρ. Μὴ γανγίζῃς! Εἰμ' ἐγὼ! Μὰ, ἀλλοίμονο, τὰ λόγια μου πῆγαναν χαμέναν.

Ὁ Καίσαρ μουγκρίζῃ, μουγκρίζῃ ἀδύνατος. Κι' ἐγὼ πενοῦσα.

Τέλος, μὰ ἀπὸ τῆς μοναχῆς σήμανε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά ἔστειλαν ἀπ' τὸν στρατιώτη τοῦ Σαπορὶ ἕνα ἀπόστολο γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ, νομίζοντας πὺς εἶχε ἐκταρεῖ φωνὴν στὸ μοναστήρι.

Ὅταν ἡ θυρωρὸς—ἀδελφὴ—διηγήθη—τὸ ἐπεισόδιον σὺν ἐπικραλῆς τῶν στρατιωτῶν ἀξιωματικῶν, αὐτὸς ἔδωκε πὺς ἀνδρὸς τοῦ καὶ ζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν ἡγουμένην. Τὸν ὡδήγησαν πῶς κοπῇ στὴ μητέρα Ἀγία Σοφία, ἡ ὁποία ἔκλειπε ἀπ' τὴν τροπὴ της καὶ τὴν ἀδυναμία της νὰ κινήσει πῶς.

Ἀμέσως ὁ ἀξιωματικὸς διέταξε τὸν στρατιώτη νὰ γυρῇ στὴν σπηλὴν τοῦ στρατιώτη. Ὁ φτωχὸς φαντάρος ὑπάκουσε καὶ ἔφυγε, δειχνοτάς μου τὴν γροθιά του. Κατόπιν ὁ ἀξιωματικὸς ἔβλεπε τὸ κεφάλι τοῦ πρὸς ἐμένα καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του, βλέποντάς με κατελλομένη μὲ τὸ πλῆρω, τὸ ὁποῖο μοῦ ἔτρεπε ὡς τ' αὐτιά.

Τότε ἐγὼ, ἐκνευρισμένη καὶ μακριασμένη ἀπὸ τὴν δυσάρεστη τροπὴ πὺν εἶχε πάρει ἡ φάρσα μου, φώναξα:

—Νὰ τὸ πλῆρω σας!

Καὶ τὸ πέταξα ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὰ τοῦ τοῖχου πὺν χόρως τὸ γυμναστήριον ἀπὸ τὸ διπλάνο τοῦ νεκροταφείου.

—Ὁ! ἡ μικρὴ πανοῦκλα! μουγκρίζῃ ὁ ἀξιωματικὸς.

Ἐπειτα, ἀπὸ ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τῆς μοναχῆς, τῆς ἀπαμείβετο καὶ ἔφυγε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κληρικό.

Ὅσο γιὰ μένα, εἶχα ἀπομείνει σὺν ἄλλοις, πὺν τῆς ἔκοιταν τὴν οὐρὰ. Ἀρνούμιον νὰ κατέβω κάτω καὶ φώναξα: «Θὰ κατέβω ὅταν θὰ φήγετε ὅλες... ὅλες!».

Πρόσκειμα, ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεπε ἀμέσως, ἐκνευρίζοντας στὸ μοναστήρι καὶ ἐμείνα μόνη, ἐντελὸς μόνη.

Ὁ ἥλιος εἶχε πῶς βασιλεύει καὶ ἡ σιωπὴ ἀπλοῦντοσαν τρομακτικῶς πάνω ἀπ' τὸ διπλάνο κοιμητήρι. Τὰ μαῖρα δὲν τρεῖ ἔπαιζαν σχήματα φοβερά, ἀπειλητικά. Τὸ βορῶντο κρῖ μὲ τρωπὸς καὶ μὲ μούδιαζε.

Νοιώθοντας τὸν ἐπὶ μου ἐγκαταλειμμένο ἀπ' ὅλους, ἔξοκασα σὲ ἄκρην. Τὰ εἶχα μὲ τὸν ἐαυτὸ μου, μὲ τὴν μητέρα Ἀγία Σοφία, μὲ τὸν στρατιώτη, μὲ τῆς συμπαθῆτοίς μου, ἡ ὁποία μὲ τὰ γέλια τοῦς μὲ εἶχαν ἐξοθήσει νὰ τὰ κάνω ὅ, αὐτὰ καὶ μὲ τὸν ἀξιωματικὸ, ὁ ὁποῖος μὲ εἶχε προσβάλλει, λέγοντάς με μικρὴ πανοῦκλα.

Τέλος ἄρχισα νὰ σκέφτομαι νὰ ξανακατέβω ἀπὸ τὴν σπονδία σκάλα, ἡ ὁποία βρισκόταν τραβηγμένη ἐπάνω στὸ σανάδιμα καὶ χρησίμευε γιὰ νὰ κάνω γυμναστική. Ἀδελφά, τρέμοντας ἀπὸ φόβο, μὲ τ' αὐτὰ μου τεταγμένα σὺν παραμικρὸ θόρυβο, σπρωγνίζοντας ὅλους τὰ μάτια μου δεξιά καὶ ἀριστερά, ἔκανα μὴ ὦρα ὡς δὲν νὰ τὴν ἐξελίξω καὶ νὰ τὴ ρίξω κάτω.

Τέλος, κάποτε, καταρῶνισα ὡς τὴ γῆ καὶ ἐτοιμαζόμουν νὰ πατήσω στὸ πρῶν.

Τότε, ἐπιλαμένη μισοῦντα ἐπάνω στὸ σανάδιμα, παραδόξως σὲ μὴ τρελλὴ ἀπελπισία καὶ ὄρεξα νὰ ἐπικαλοῦμαι τὴν μητέρα μου, τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα Ἀγία Σοφία, νὰ ὁλοῦν καὶ νὰ θέλω νὰ πεθάνω ἀμέσως.

Ἐξάρνα, ἐκείνη τὴ στιγμή ἄκουσα κάποιον ἀπὸ κάτω νὰ μὲ φωνάζῃ γλῆκὰ μὲ τ' ὄνομα μου. Ἀνορθώθηκα ἀμέσως καὶ τραπέζοντας μὲ τὰ βλέμματα μου τὸ σκοτάδι, ἀναγνώρισα τὴ λατρεμένη μου μητέρα Ἀγία Σοφία. Ἦταν ἐκεῖ ἡ γλυκύτατη μου μικρὴ Ἀγία... δὲν εἶχε ἐγκαταλείπει τὸ ἀσπρὸ παιδί.

Κριμμένη πίσω ἀπὸ τὸ ἀγάλμα τοῦ Ἀγίου Αἰθουσίτη, προσευχόμενος, περμιόνοντας τὸ τέλος αὐτῆς τῆς κρίσεως, τὴν ὁποία εἶσε ἐπικίνδυνη γιὰ τὸ λογικὸν καὶ γιὰ τὴ ζωὴ μου.

Τὸς εἶχε ἀπομαρύνει ὅλους καὶ εἶχε μείνει ὁλομύνη ἐκεῖ. Δὲν εἶχε πῶς οὔτε γὰρ νὰ δευπνήσῃ. Καὶ περμιόνε... περμιόνε...

Κατέβηκα ἀμέσως καὶ ἔπεσα μετανοημένη καὶ ἀπελπισμένη στὴν ἀγκαλιά της. Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε γιὰ τὸ ἡλίθιο κατόρθωμά μου καὶ μὲ τραβήξε μὲ σφοδρὴ πρὸς τὸ μοναστήρι.

Ἦσαν μουσικισμένη ἀπὸ τὴν ἔγερσιν, τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου εἶχαν παγώσει καὶ τὸ κεφάλι μου ἔκλειπε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΦΕΥΓΩ, ΝΙΝΟΝ...

Σ' ἀφίνο γειά... Ἡ καρδιά μου κλαίει γιὰ τ' ὄνειρό μας τὸ τερπνὸ καὶ σὺν ὄχρὸν ὄρizonta οἱ στεναγμοὶ μου οδύνουν... Καὶ μὲς' στὰ δάση τὰ βυθὰ τὰ φύλλα κλαίει μὲ κἀνὸ.

Λυπηρὰ ἡ λαχναδιὰ
ψάλλει στὴν ἀπειρη νυχτιά
σ' ἀφίνο γειά...

Χαίρε, Νινόν... Τ' ἀποβραδιὸν τὰ κήματα τὰ γαλανά θὰ νὰ σοῦ φέροναν τὰ φίλα, τῆς θύμης, τῆς νιότης... Θέ νὰ σοῦ φέροναν σὺν ἀφρὸ καὶ χαρτίσματα στερνά, καὶ οἶχη πὺν μᾶς χάρις ἡ ἀγάπη μας ἡ πρώτη...

Κι' ὅταν τὸ βράδυ τὸ γλυκὸ
θὰ νὰ γυρᾷ νοσταλγικῶς,
θὰ σὲ ζητῶ...

N. Σ. ΖΩΙΤΟΣ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΙΝΑ

Ἐμῖσανε τὰ ρόδα καὶ τὰ κρῖνα
Μὲ τῆς ἀπιδες τοῦ ἡλίου, μὴν αὐγῇ,
Καὶ μὴ νυχτιά, ἔμῖσανε μὲ κείνα,
Τ' ἄσπρα καὶ τὸ φεγγάρι ποῦρε βρεῖ.
Στ' ἄσπρα σὲ σ' εἶχον. Καὶ στὰ μάγουλά σου
Ρόδα καὶ κρῖνα ἀνθίσαν. Καὶ καθὼς
ἐγγύμιον ἀνθίδες τὰ μαλλιά σου,
στὰ μάτια εἶχες τὸν φεγγαριὸν τὸ φῶς...

ΒΕΤΑ Π.

ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Μέο' ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου
Ἐνας λυγρὸς φθάνει στὰ χεῖρά
Καὶ κλάμα γίνεται πικρὸ.
Στ' ἀργὸ τὸ δάδα τῆς ζωῆς μου,
Σέρνω ἀπ' τὴ χαράνι ὡς τὸ δειλὸ,
Στὸν ὄμο μου, ἕνα σταυρό...

Μισοστὰ μου, ἡρώδης ὁ Γολγοθᾶς μου.

Πάνω σ' ὄνειρα χαμένα

Ἐστῆθη, ἀλάνητα, σκληρά.

Κι' ἀγνάντια, στέκει ὁ ἐρωτᾶς μου

Σὺν γίγαντας, μισοστὰ μὲ μένα

Καὶ μὲ νυχτὴ λυπηρὰ...

ΒΕΤΑ Π.

τρομερά.

Εἶχ' ἀρχισα πῶς νὰ τὸ βρίσκω αὐτὸ πῶς σκληρό.

Εἶνε ἀλήθεια, πὺς δὲν εἶχα κάνει καλὰ νὰ πάρω τὸ πλῆρω τοῦ στρατιώτη, μὰ αὐτὸς εἶχε κάνει τὴν ἀρχή. Γιατί ν' ἀφήσῃ τὸ σπῆτροφόν του νὰ τοῦ τὸ πετάξῃ στὴν αἰλὴ τοῦ μοναστηρίου; Κι' ἔτσι, μὲ τὴ βοήθεια βέβαια τῆς φαντασίας μου, εἶχ' ἀρχισα πῶς νὰ θεωρῶ τὸν ἐαυτὸ μου ὡς μὰ μόνον πὺν τὴν εἶχαν ἐγκαταλείψει σ' ἕνα μολοσσό, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν κατασπάραιζε καὶ θὰ τὴν ἔτρωγε.

Φοβόμενος τὸν περμιόνοντας τοῦ διπλανοῦ κοιμητηρίου. Κι' ἐνῷ τὸ ἔτρεπε στὸν μοναστήριον αὐτὸ, μὲ ἄφρον δυνάμει ἐκεῖ. Ἦσαν ἐπίσης πὺς εἶμαι λεπτὸ στὸ στήθος καὶ μ' ἐγκατέλειπαν ἔξω μὲ τὸν κρῖ. Καλὰ ὅλες ἡ ἄλλες, ἀλλὰ ἡ ἡγουμένη, ἡ μητέρα Ἀγία Σοφία; Πὺς μ' ἐγκατέλειπε αὐτὴ, ἡ ὁποία μ' ἀγαποῦσε τόσο, ἔτσι σκληρά!

Τότε, ἐπιλαμένη μισοῦντα ἐπάνω στὸ σανάδιμα, παραδόξως σὲ μὴ τρελλὴ ἀπελπισία καὶ ὄρεξα νὰ ἐπικαλοῦμαι τὴν μητέρα μου, τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα Ἀγία Σοφία, νὰ ὁλοῦν καὶ νὰ θέλω νὰ πεθάνω ἀμέσως.

Ἐξάρνα, ἐκείνη τὴ στιγμή ἄκουσα κάποιον ἀπὸ κάτω νὰ μὲ φωνάζῃ γλῆκὰ μὲ τ' ὄνομα μου. Ἀνορθώθηκα ἀμέσως καὶ τραπέζοντας μὲ τὰ βλέμματα μου τὸ σκοτάδι, ἀναγνώρισα τὴ λατρεμένη μου μητέρα Ἀγία Σοφία. Ἦταν ἐκεῖ ἡ γλυκύτατη μου μικρὴ Ἀγία... δὲν εἶχε ἐγκαταλείπει τὸ ἀσπρὸ παιδί.

Κριμμένη πίσω ἀπὸ τὸ ἀγάλμα τοῦ Ἀγίου Αἰθουσίτη, προσευχόμενος, περμιόνοντας τὸ τέλος αὐτῆς τῆς κρίσεως, τὴν ὁποία εἶσε ἐπικίνδυνη γιὰ τὸ λογικὸν καὶ γιὰ τὴ ζωὴ μου.

Τὸς εἶχε ἀπομαρύνει ὅλους καὶ εἶχε μείνει ὁλομύνη ἐκεῖ. Δὲν εἶχε πῶς οὔτε γὰρ νὰ δευπνήσῃ. Καὶ περμιόνε... περμιόνε...

Κατέβηκα ἀμέσως καὶ ἔπεσα μετανοημένη καὶ ἀπελπισμένη στὴν ἀγκαλιά της. Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε γιὰ τὸ ἡλίθιο κατόρθωμά μου καὶ μὲ τραβήξε μὲ σφοδρὴ πρὸς τὸ μοναστήρι.

Ἦσαν μουσικισμένη ἀπὸ τὴν ἔγερσιν, τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου εἶχαν παγώσει καὶ τὸ κεφάλι μου ἔκλειπε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΙΚΡΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

(Ἐπισκεπτήρια ἀπὸ... πορσελάνη, ἐπισκεπτήρια μετάξινα, ἐπισκεπτήρια... ρωμαντικά, ἐπισκεπτήρια λιθεγραφήμενα, ἐπισκεπτήρια... γίγαντες!...)

Κανένας σχεδὸν ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει σήμερα πὺν νὰ μὴν ἔχη τὸ ἐπισκεπτήριό του. Κάθε ὑπάλληλος, κάθε ἐπιστήμων, κάθε φοιτητής, κάθε μοδιστροῦλα ἀκόμα, ἔχουν τὸ ἐπισκεπτήριό τους καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ στείλουν εὐχές, συγχαρητήρια, συλλυπητήρια, κτλ. κτλ.

Πῶς ὅμως εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἐπισκεπτηρίου;

Τὸ πρῶτο ἐπισκεπτήριον, καθὼς μαθαίνουμε ἀπὸ ἕνα ἐμμετρο παλιὸ γαλλικὸ βιβλίον μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ἀνωτάτης ἐνοχλήσεως τῆς Προτοχρονιάς», ἐνεφανίσθη στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', τοῦ περιφημοῦ Βασιλέως—Ἠλίου.

Στὴν ἀρχή, τὸ ἐπισκεπτήριον ἦταν ἕνα ἀπλὸ χαρτί, στὸ πῶς μὲρος τοῦ ὁποῖο γραφόταν μόνον τὸ ὄνομα τοῦ κατόχου του, ὁ ὁποῖος δὲν πῆγανε γιὰ ἐπίσκεψιν στὰ σπῆτια τῶν φίλων του κατὰ τῆς γιορτῆς καὶ δὲν τοῖς ἐβόρισε ἐκεῖ, τὸ ἄφανε καὶ ἔφραγε, ὡς γίνεται ἄλλοτε καὶ σήμερα.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ χρῆσις τῶν ἐπισκεπτηρίων στὴν ἀρχὴ ἦταν πολὺ περιορισμένη. Ἡ κυρία ντὲ Σεδινέ, ἂν καὶ μιλᾷ σὲς ὄντως σὲς ἐπιστολὰς τῆς γιὰ ὅλα τὰ κοσμικὰ ζητήματα τοῦ καιροῦ της, δὲν κάνει πούθεν λόγον γιὰ ἐπισκεπτήρια.

Ἡ συνήθεια τῆς ἀνταλλαγῆς προφορικῶν εὐχῶν κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Προτοχρονιάς, καθὼς ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης ἐνοχλήσεως τῆς Προτοχρονιάς, ἐνεφανίσθη σὲς σχετικῶς περμιόνοντας νὰ διαβιβάζουν τῆς εὐχῆς τὸν μὲ τοῖς ὑπὸ τῆς ἐνοχλήσεως τῶν ἡ σπῆτιαν οἱ ἴδιοι καὶ ἐνεγράφοι στὸ εἰδικὸ βιβλίον τῶν ἀνωτάτων.

Ἡ συνήθεια τῆς ἀνταλλαγῆς ἐπισκεπτηρίων εἰσήχθη σὲς 1760. Ἡ μόδα αὐτὴ βοήθη ἐνδοκίματη ὑποδοχὴ παντοῦ καὶ ἐπαλῶθηκε γρήγορα στὴν Ὀλλανδία, στὴ Γερμανία, στὴ Γαλλία, στὴν Ἰταλία καὶ ἄλλες χώρες.

Ἐννοεῖται ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὑπῆρχαν εἰδικὰ κατασκευαστὰ ἐπισκεπτηρίων, οἱ ὁποῖοι ἀναλάβαιναν οἱ ἴδιοι, ὅχι μόνο νὰ τὰ κατασκευάζουν, ἀλλὰ καὶ νὰ μοιράσουν στὰ σπῆτια τῶν ἐφορῶντων τὰ στελλόμενα ἐπισκεπτήρια.

Κατὰ τὸν 18ο αἰῶνα, τὰ ἐπισκεπτήρια προσέχταν ἀπὸ πῶς καὶ πῶς καλλιτεχνικὴ μορφή. Ἐφάνησαν τότε μάλιστα ὁμοειδῆ καλλιτέχνες, ὡς ὁ Κορσέν, ὁ Μορὸ καὶ ὁ Πισαριόν, οἱ ὁποῖοι ἀφιερώσαν τὴν καλλιτεχνικὴ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συν. δι' τοις προηγουμένους)
—Ναί, τὸ θυμῶν, εἶπε ἡ Ἀρτεμὶς. Μοῦ εἶπες περὶ τοῦ πρὸς ὅσον μόνον ὅσον ἤξερον τὸ μυστικὸν τῆς γεννησεως τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ μητέρα τῆς Ἀρτεμὶς τοῦ Πουατιέ καὶ ὁ κόμης Μοντγκομερὺ, ὁ πατέρας μου. Ἰκέτευσα, παρακάλεσα, ἐδόμισα, ἀπέληξα τὴν Πουατιέ, μὰ αὐτὴ δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ τίποτε.
—Μοῦ εἶπατε ὅμως, ἐξοχώτατε, εἶπε ἡ Ἀλφὼσα, ὅτι ἂν ἦταν ἀνάγκη νὰ κατεβῆτε στὸν τάφο τοῦ πατέρα σας γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπᾶτε τὸ μυστικόν, δὲν θὰ διατάσσοντο νὰ τὸ κάνουνε...
—Ναί, ἔκανε ὁ Γαβριήλ, μὰ δὲν ἔχω κἀν ποὺ βοήσεται αὐτὸς δὲ τάφος.

—Μπορεῖτε ὅμως νὰ φράξετε καὶ νὰ τὸν βοηθεῖτε.
—Κι' ἂν τὸν βοῦ τί θὰ κερδίσω, ἀφοῦ οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν;
—Οἱ νεκροὶ ὄχι, μὰ οἱ ζωντανοὶ ναί! εἶπε ἐπισήμως ἡ Ἀλφὼσα.
—Θεέ μου, τί θέλεις νὰ πῇς; ἔκανε ὁ Γαβριήλ, γλιστρώντας.
—Ὅτι δὲν εἶστε, ὅπως ἐπικαλεσθήκατε στὰ παραληρηματὰ σας, ὁ κόμης ντὲ Μοντγκομερὺ, ἐξοχώτατε, ἀλλ' ἀπλῶς ὁ ὑποκόμης ντὲ Μοντγκομερὺ, γιὰτὶ ὁ πατέρας σας, ὁ κόμης ντὲ Μοντγκομερὺ, πρέπει νὰ ζῇ ἀκόμα.
—Γῆ καὶ οὐρανὸν! φώναξε ὁ Γαβριήλ. Ἐρεῖς δι' ἐξὶ ὁ πατέρας μου;

—Δὲν τὸ ἔχω, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ τὸ ὑποθέτω, τὸ ἐλπίζω γιὰτὶ ἦταν ἀνδρας εὐρωστὸς καὶ θαρραλὸς, ὅπως εἴστε, καὶ μποροῦσε ν' ἀνδρῆσθαι ἐν συμφορᾷ καὶ σὴν δυστυχίᾳ. Λοιπὸν, ἂν ζεῖ, αὐτὸς δὲν θ' ἀρνιθῇ βέβαια, ὅπως ἡ Πουατιέ, νὰ σοῦ φανερώσῃ τὸ μυστικόν, ἀπὸ τὸ ὅποιο ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία σου.
—Μὰ ποῦ θὰ τὸν βοῦ, ποῦ θὰ τὸν ἀναζητήσω; Μίλα, Ἀλφὼσα, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

—Εἶπε μὰ τρομερὴ ἱστορία, ἐξοχώτατε! καὶ ἔχω ὁραματῆσθαι σὲ μακαρίζῃ σὺν γόνῳ μου, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ἰδίου τοῦ πατέρα σας, νὰ μὴ σᾶς τὴν ἀποκαλύψω ποτέ! Γιὰτὶ μόνον θὰ τὴν μάθετε, θὰ ὀρχητῆτε σὲ τρομεροὺς κινδύνους καὶ θὰ κηρύξετε τὸν πόλεμον σ' ἐχθρούς, χίλιες φορὲς πὺ δυνατόν ἀπὸ σᾶς. Μὰ ἐρῶσιν ἔξω πὺς εἴστε ἀποκαταμένους νὰ πεθάνετε, προτιμῶ νὰ σᾶς ἀρήσω νὰ ὀρχητῆτε σὺν γόνῳ αὐτοῦ. Ἔτσι τοῦλάχιστον ὁ θάνατός σας δὲν θὰ εἶναι καὶ τόσο βέβαιος καὶ πάντως θ' ἀργήσῃ κάπως. Θὰ σᾶς τὰ πῶ λοιπὸν ὅλα, ἐξοχώτατε, καὶ ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ ὡς γιὰ τὴν ἐπισοχὴ μου.

—Ναί, βέβαια θὰ σὲ συγχωρήσῃ, καλὴ μου Ἀλφὼσα. Ὁ πατέρας μου... ὁ πατέρας μου εἶναι ζωντανός. Μίλα γρήγορα!...

Μὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴν κάποιος χτύπησε διακριτικὰ τὴν πόρταν. Ἡ Ἀλφὼσα ἀνοῖξε καὶ ὁ Νοστράδαμους παρουσιάστηκε.

—ὦ! ὦ! εἶπε σὺ Γαβριήλ. Βλέπω, κύριε ντ' Ἐξέμης, πὺς εἴστε σήμερον ζωηρός καὶ εὐδιάθετος. Ὡραία! Ὡραία! Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ὁ μὴς δὲν εἴσαστε ἔτσι. Βλέπω πὺς δὲν ἔχω καμμίαν θέσιν ἐδῶ ὡς γιὰτὸς.

—Πραγματικὰ, εἶπε ὁ Γαβριήλ. Μὰ πρέπει ἀκόμα νὰ δεχθῆτε τίς εὐχαριστίας μου καὶ τὴν πληροίαν τὸν ὑπηρεσιῶν σας, ἂν καὶ ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου δὲν πληροῦνται μὲ χρυσάρι.

Καὶ ὁ Γαβριήλ, σφίγγοντας τὸ χεῖρ τοῦ γατροῦ, ἔβαλε μέσα ἕνα βαλάντιον μὲ χρυσὰ νομίσματα.

—Εὐχαριστῶ, κύριε ὑποκόμης ντ' Ἐξέμης, εἶπε ὁ Νοστράδαμους. Μὰ ἐπαρτύνετε καὶ σὲ μένα νὰ σᾶς κάνω ἕνα δῶρον, ποῦ νομίζω πὺς ἔχει κάποιαν ἀξίαν.

—Τί εἶναι λοιπὸν, κύριε δόκτωρ;

Ὁ θεόπνευστος Ἰταλὸς ζωγράφος Φράντζεσκο. (Πίναξ τοῦ Σικιῶτος).

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

—Καθὼς θὰ ἔξερετε, κύριε ὑποκόμης, δὲν ἀσχολοῦμαι μόνον μὲ τίς ἀρρώστειες τῶν ἀνθρώπων. Θέλω καὶ νὰ ἐμβαθύνω στὰ πεπρωμένα τους, διαβάσκοντας τὰ σπὰ χεῖρα τους καὶ σὲ τὰ πόδια τους. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι καὶ τόσο εἰκόλο, γιὰτὶ πολλὰς φορὲς ἀντικρίζω τὰ πόδια βυθισμένα καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν εἰσέκει νὰ μοῦ φανερώσῃ τὰ μυστικὰ του. Ὡστόσο, μερικὲς φορὲς ἡ ἀλήθεια μοῦ ἀποκαλύπτεται τόσο φοβερῶς, ὅστε μὲ τρομίζει. Ἔτσι, διάβασα πρὸ ἐικοσιπέντε χρόνων σὲ ἱστορία καὶ σὲς γράμμες τοῦ χειροῦ τοῦ τῆ μοῖρας ἐνὸς μεγιστάνος τῆς Αὐλῆς τοῦ Φραγκίσκου Α'. Αὐτὰ ποῦ διάβασα τότε ἦσαν ὁλόκληρα, ἐξαιρετικὰ τρομερὰ καὶ μὲ ἐξάρπασαν. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ καταλάβετε τὴν ἐκπλήξιν μου, ὅταν, κυριάζοντας τὸ χεῖρ σας καὶ τὰ πόδια τῆς γεννησεως σας, νόμισα πὺς ἔρχομαι ἕνα ὁραματῆσθαι, ὅμοιο μὲ τὸν μεγιστάνον αὐτοῦ. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ θυμῶ καθαρὰ, γιὰτὶ ἔρχαν περὶ ἐικοσιπέντε χρόνια ἀπὸ τότε. Τέλος, ἐξοχώτατε, τὸν περασμένον μῆνα, μέσα σὲ παραληρηματὰ πινελῶν σας προφύρατε ἕνα ὄνομα ποῦ μὲ φρότισε ξαφνικὰ, τὸ ὄνομα τοῦ κόμης ντὲ Μοντγκομερὺ.

—Τοῦ κόμης ντὲ Μοντγκομερὺ! φώναξε ὁ Γαβριήλ τρομαγμένος.

—Ναί, καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ μοῦ ἔκανε καταπληκτικὴ ἐντύπωση, γιὰτὶ ἦταν τοῦ μεγιστάνου, τὸν ὅποιο σᾶς ἀνέφερα προηγουμένως καὶ τοῦ ὁποίου εἶχα διαβάσει ὁλοκλήρως τὴν μοῖραν. Ἐρεῖξα ἀμέσως σὲ τὰ σπὰ μου, σκόλιασα τὰ πόδια μου χωριστὰ καὶ βοήθα σ' αὐτὰ τὸ ὁροσκόπιον τοῦ κόμης ντὲ Μοντγκομερὺ. Ἔτσι, ἐξοχώτατε, πρέπει νὰ ἔχετε μὲ τὸν εἰρηνικὸν αὐτὸν κάποιον μυστηριώδη σχέον, γιὰτὶ ἡ γράμμη τῶν χειρῶν σας εἶναι ἡ ἴδια καὶ τὰ πόδια τῆς γεννησεως σας εἶχαν τὴν ἴδια διάταξιν. Δὲν θέλω ὥστόσο νὰ πῶ μ' αὐτὸ, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμίαν διαφορά καὶ τὴν ἴδιαν ἐννοίαν. Χρόνια τώρα ἔχω χάσει τὸν κόμην ντὲ Μοντγκομερὺ, μὰ ἔχω ὥστόσο, ὅτι μὴ ἀπὸ τίς πληροφορίες μου παραγματοποιήθηκε γι' αὐτόν. Πλήγωσα σὲ κεφάλιν τὸν βασιλέα Φραγκίσκου Α' μ' ἕνα δαυλὶ φιλοφρονημένο. Πραγματοποιήθηκαν τάχα καὶ ἡ ἄλλη προφητεία μου; Αὐτὸ τὸ ἀγνοῶ. Μπορὸ ὅμως νὰ βεβαιώσω, ὅτι ἡ δυστυχία καὶ ὁ θάνατος, ποῦ τὸν ἀπελοῦσαν, ἀπειλοῦν καὶ σᾶς...
—Εἶναι δυνατόν; εἶπε ὁ Γαβριήλ.

—Τοῦ, ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ Νοστράδαμους, παρουσιάζοντας μὴ παραγμένην. Ἰδοὺ τὸ ὁροσκόπιον ποῦ ἔγραψα ἄλλοτε γιὰ τὸν κόμην Μοντγκομερὺ. Λοιπὸν καὶ τὸ δικὸ σας δὲν θὰ τὸ ἔγραφα διαφορετικὰ.

—Δόστε τὸν! Δόστε τὸν! εἶπε ὁ Γαβριήλ. Αὐτὸ τὸ δῶρον εἶναι ἀνεκτίμητο πραγματικὰ. Μοῦ εἶναι πολὺ τιμητικόν.

—Μὰ τελευταίαν λέξιν, κύριε ντ' Ἐξέμης, εἶπε ὁ Νοστράδαμους, μὰ τελευταίαν λέξιν, γιὰ νὰ φυλάξετε, μολοντὶ ὁ Θεὸς εἶναι ὁ κύριος ὅλων, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ τὴν μοῖραν του. Τὸ ὁροσκόπιον τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ἑορκίων Β' γράφει, δι' αὐτὴν τὴν περὶ σᾶς μὴν παρὰδόναις νομίζω...

—Μὰ, κύριε ὁ Γαβριήλ, τί σχέσιον ἔχει αὐτό;

—Ἄμα θὰ διαβάσετε τὴν παραγμένην, θὰ μὲ καταλάβετε, ἐξοχώτατε. Τώρα δὲν μοῦ μένει πια τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σᾶς ἀποχωρήσω.

Κι' ἀφοῦ χωρήσας τὸν Γαβριήλ, ὁ Νοστράδαμους βῆ καὶ ἔξω.

Τότε ὁ Γαβριήλ ἐξεδίωξε τὴν παραγμένην καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς θ' ἀνοίξῃ μὴ τρεῖς ἀπὸ κεφαλὴν τοῦ βασιλέως, θὰ κἀν τὴν

φίλν τοῦ βασιλέως δικὴ του, σὲ τέλος ὅμως ἐκείνη θὰ τὸν σκοτώσῃ!».

—Ὡραία! φώναξε ὁ Γαβριήλ, ἀκτινοβολώντας. Τώρα, ἀγαπητή μου Ἀλφὼσα, μπορεῖς νὰ μοῦ διηγήθῃς, πὺς ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος Β' ἔθαψε ζωντανὸν τὸν κόμην ντὲ Μοντγκομερὺ, τὸν πατέρα μου;

—Ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος Β'! φώναξε ἡ Ἀλφὼσα. Πὺς τὸ ἔξερετε, ἐξοχώτατε;

—Τὸ μαντεῖον. Μπορεῖς ὅμως πόρα νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃς τὸ ἐγκλημα, ἀφοῦ ὁ Θεὸς μοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἐκδίκησίν μου.

XVIII

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θὰ διακρίνομε τώρα γιὰ λίγο τὴν ἀρήρησὶν μας καὶ θὰ σᾶς διηγήσομε τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τοῦ κόμης ντὲ Μοντγκομερὺ, ὅπως τὴν διηγήθηκε ἡ καλὴ Ἀλφὼσα σὺν γόνῳ τοῦ Γαβριήλ.

Ὁ Ἰάκωβος ντὲ Μοντγκομερὺ, ἀρχὸν τοῦ Δόφ, ἦταν, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ πρόγονοί του, γενναῖος καὶ πολυμήρως, καὶ κατὰ τοὺς συνεχεῖς πολέμους τοῦ Φραγκίσκου Α' βρισκόταν πάντα σὲν πρώτη γραμμῇ τοῦ πυρός. Ἔτσι, νεωρῶτατος ἀκόμα, ἔγινε συνταγματάρχης.

Ἀνάμεσα σὲ τὰς λαμπρὰς ἀνδραγαθιὰς του, ὑπῆρχε καὶ ἕνα γεγονός, δυσάρεστο, αὐτὸ γιὰ τὸ ὅποιο μίσησε παραινῶν ὁ Νοστράδαμους.

Κατὰ τὸ 1521, ὁ κόμης ντὲ Μοντγκομερὺ, μόνον εἶχε κλεισθῇ τὰ εἰσοὶ τοῦ χρόνου. Ὁ χειμῶνας ἦταν ἐξαιρετικὰ σκληρὸς καὶ τὴν χροὶν ἐκείνην καὶ οἱ νεκροὶ εἰσέγγειε μὲ τὸν ἐπίσημον νεαρὸ βασιλέα Φραγκίσκου Α' ἐπὶ κεφαλῇς, ἐπαίξαν καθήμενῶς σχεδὸν μονοπόλεμον, παχυνδὶ ποῦ ἦταν πολὺ τῆς μόδας τότε, ἂν καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον. Χωρὶς ὅμως σὲ διὰ στρατόπεδα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα ὀχυρῶνόνταν σ' ἕνα σπιτάκι, ἐνὸς οἱ ἄλλοι τοὺς ἐπετίθεντο. Μία μέρα, κατὰ τὴν μάχην, ἐπειδὴ τὸ κρὶν εἶχε δυναμώσει πολὺ, οἱ πᾶντες σταμάτησαν γιὰ νὰ ξεσταθῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ φωτιά εἶχε σβῆσει, ὅλοι οἱ νεκροὶ αὐτοὶ τρελλοὶ ἔτρεξαν γιὰ νὰ φέρουν ἕνα δαυλὶ καὶ νὰ τὴν ἀνέβρουν πάλιν.

Πρώτος γύρισε ὁ Ἰάκωβος ντὲ Μοντγκομερὺ, κρατώντας ἕνα ἀναμμένο δαυλὶ σὲ χεῖρ του. Μὰ καθὼς ἔτρεχε λαλάντας, ἔπεσε ἐπάνω σὲν βασιλέα καὶ τὸν ἐπλήγωσε μὲ τὸ δαυλὶ τοῦ σὲν πρόσωπον. Ἡ πληγὴ θεραπεύτηκε σὲ λίγο καιρὸ, μὰ τὸ σπῆμα τῆς ἔμψεως, καὶ ἐπειδὴ ὁ Φραγκίσκος Α' γιὰ νὰ τὸ κρὶν ἄρῃς γενναίως, ἔσπευσαν νὰ τὸν μνηστεύσιν ὅλοι οἱ αὐλοῖοι τοῦ βασιλέως.

Ὁ βασιλεὺς δὲν μνηστεύσθηκε καθόλου ἐναντίον τοῦ Μοντγκομερὺ, ὁ ὅποιος τὸν εἶχε πραγματικὰ καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀνεβάσῃ σὲν λαμπρότερον ἀξίωμα τῆς Αὐλῆς καὶ τοῦ στρατοῦ.

Στὰ 1530, ὁ Ἰάκωβος παντρεύτηκε τὴν Κλωντίν ντὲ λὰ Μονσοσιέρ. Ὁ γάμος τῶς ἦταν ἕνα συνθημένο ἀριστοκρατικὸν συνοικεῖον, αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπεδίσθη τὸν Μοντγκομερὺ νὰ κλῆθῃ πικρὰ τὴν σὺν γόνῳ του, ὅταν ἐκείνη πέθανε στὰ 1533, φέροντας σὲν κόσμο τὸν Γαβριήλ. Ἐξ ἄλλου ὁ κόμης, ὅπως ὅλοι οἱ ἀνθρώποι, οἱ προσηγορευμένοι γιὰ κάθε μοῖρα, ἦταν μεγαλοχρῆνος ἐκ φύσεως. Ὅταν βρέθηκε χηρὸς καὶ μόνος, διακινδυνεύσας τὸν ἀποκεῖσθαι σὲν πόλεμον καὶ φερῶντας σὲν κινδύνους μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Μὰ οἱ πόλεμοι τελειώσαν κάποτε καὶ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἀναπαύσθηκε νὰ ξαναγυρίσῃ σὲν παλάτι, ὅπου λίγο εἶπε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πλῆξιν τοῦ καὶ τὴν ἀφῆκε του.

Ἐνῶς ἔζηε τὸν ἔσωκε τότε, γιὰ νὰ τὸν καταστρέφῃ κατάναν. Ἐροτεύθηκε τὴν Ἀρτέμιδα τοῦ Πουατιέ, ἡ ὁποία ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνην εὐνοομένη τοῦ Φραγκίσκου Α'. Ἀργότερα τὴν κληρονόμησε καὶ μὲ τὸν θρόνον ὁ Ἐρρίκος Β'.

Τρεῖς μῆνες τὴν τραγικῶς θλιβερὸς καὶ σιωπηλὸς, χωρὶς νὰ τῆς μιλῇ οὔτε μὴν φορὰ. Τὴν κυτᾶσε ὅμως μ' ἕνα βλέμμα ποῦ τὰ ἔλεγε ὅλα. Δὲν χρειαζόταν τίποτε ἄλλο σὲν βασιλικὴν εὐνοομένην γιὰ νὰ καταλάβῃ, ὅτι αὐτὴ ἡ ψυχὴ ἦταν δική της. Σημείωσε τὸν ἐρωτὰ τοῦ σὲ μὴ γυναικὸς τῆς μητρὸς της, γιὰ νὰ τὸν ἐκμεταλλεῖται ὅταν θὰ τῆς παρουσιαζόταν εὐκαιρία.

Καὶ ἡ εὐκαιρία αὐτὴ ἦρθε. Ὁ Φραγκίσκος εἶχε ἀρρίξει νὰ παραμελῇ τὴν ὥρα τὴν εὐνοομένην καὶ νὰ γλυκοκοιτᾷ τὴν Κλωντίν. Ἐτάκται, ἡ ὁποία δὲν ἦταν βέβαια ὥρα ὡς τὴν Πουατιέ, μὰ εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ ἔχῃ μεγάλην ψυχὴν.

Ὅταν τὸ ἀντελήφθη αὐτὴ ἡ Ἀρτεμὶς, ἀποφάσισε νὰ μιλῇ σὲν Ἰάκωβον Μοντγκομερὺ. Αὐτὸ συνέβη σὲ μὴν γιορτῇ ποῦ δόθηκε σὲν παλάτι πρὸς τιμὴν τῆς νέας εὐνοομένης. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η ΜΟΔΑ, ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ, ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ Κ.Α.Π

(Ἡ Συμβουλὴς τῆς Φίλης σας)

Ἡ στήλη αὐτὴ τοῦ «Μπουκέτου» θὰ εἶναι ἀνοικτὴ ἀπὸ σήμερον γιὰ κάθε ἀναγνώστριά. Ὅποιαδήποτε ἀπορία καὶ ἂν ἔχετε σχετικὰ μὲ τὴν ὁμορφίαν σας, μὲ τὸ ντύσιμό σας, μὲ τὸ νοικοκυριό σας κτλ., μπορεῖτε νὰ μᾶς τὴν γράψετε καὶ θὰ λαμβάνετε ἀμέσως τὴν σχετικὴν ἀπάντησιν. Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τίς ἀπαντήσεις, ἡ στήλη αὐτὴ θὰ περιέχῃ εβδομαδιαίως διάφορες συμβουλὰς χρήσιμες γιὰ κάθε γυναῖκα, συμβουλὰς γιὰ τὸ ντύσιμό, τὸ νοικοκυριό, τοὺς καλοὺς τρόπους, κτλ. κτλ.

Ὅλες ἡ γυναῖκες θέλουν ν' ἀκολουθοῦν τὴν μόδα. Ὅλες, πλούσιες ἢ φτωχῆς, νεαρῆς καπέλλες καὶ κυρίως παντρεμμένες, θέλουν νὰ φαίνονται κομψῆς, καλοντυμέναι, ἀξιοπρόσχετες. Μὴ νομίζετε ὅμως δι' τὸ καλὸ ντύσιμό ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὰ χρηματικὰ μέσα ποῦ διαθέτετε μὴ γυναῖκα. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Βλέπει συχνὰ καλὲς κυρίες μὲ φορέματα κατωμένα ἀπὸ πανάκριβα ὑφάσματα, καὶ γαρνιρισμένα μὲ πολυτίμιες γαρνιτούρες, ἢ ὅποιες καθεὶ ἀλλὰ παρὰ κομψῆς εἶναι, καὶ ἄλλες πάλιν, ἢ ὅποιες, ἂν καὶ φοροῦν ἕνα ἀπλοῦστατον φουστάνιν, ἀλλὰ φτηνὸν ἔθνος, κάνουν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν μὲ τὴν κομψότητά τους. Γιατὶ ἀγαγε;

Στὸ καλὸ ντύσιμό, ἐν γένει σὲν καλὴν ἑξωτερικὴν ἐμφάνισιν, συντελοῦν πολλοὶ λόγοι. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κυριώτερον εἶναι οἱ ἑξῆς:

«Ὅλα δὲν πᾶνε σὲ ὅλες. Βλέπετε μὴ φίλν σας ἡ καὶ μὴ ἀγνωστὴ σας σὲν δρόμῳ νὰ φορᾷ ἕνα φόρεμα, τὸ ὁποῖον τῆς σπυλαίνει θαυμάσια. Τὴ θαυμάσετε, τὴ ζηλεύετε λιγὰν καὶ λέτε: «Ἄ! τί ὄρατο φόρεμα! Θὰ κάνω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον. Ράβετε πράγματι ἕνα φόρεμα ἀπαράλλαχτο μ' ἐκεῖνο ποῦ εἶδατε, τὸ φορεθῆ καί... εἴστε ἀξιοθαύμη!» Αὐτὸ τὸ ἴδιο φόρεμα ποῦ πῆγαμε τόσο ὄρατο σὲ μὴν ἄλλῃ, σὲ σᾶς κάνει τὴν πὺ οἰκτὴν ἐντύπωσιν. Γιατὶ; Μήπως εἴστε ἀσημί, κακοφτιαγμένη, ἢ μήπως τὸ φόρεμα εἶναι ἀσχηματισμένον; Τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Ἀπλοῦστατα, ἡ φίλν σας εἶχε ἄλλο σῶμα, ἄλλο σουλῶσι, ἄλλο ἀνάστημα. Συνεπῶς, δι' τὴν ταριαξὶν σ' ἐκείνην, δὲν μπορεῖ νὰ σπυλαίνῃ καὶ σὲ σᾶς. Θὰ μὲ ρωτήσετε βέβαια: Εἶναι εἰκόλο σὲν κάθε γυναῖκα νὰ γνωρίζῃ ἐκ τῶν προτέρων ἂν θὰ τῆς σπυλαίνῃ ἢ δὲν θὰ τῆς σπυλαίνῃ ἕνα φόρεμα; Βεβαίως. Μὲ λίγη πείρα, γοῦστο καὶ παρατηρητικότητα, αὐτὴ ἡ γνώσι ἀποκτᾶται εὐκόλως.

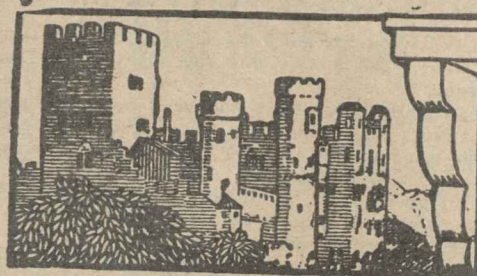
Εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ ψηλὴ γυναῖκες ντύνονται καὶ κακοτυπώνονται εὐκολότερα ἀπὸ τίς κοντῆς καὶ ἡ λεπτεῖς εὐκολότερα ἀπὸ τίς παχέες. Δυστυχῶς ὅμως, ἐπειδὴ ὅλες ἡ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν τὴν κομμοστασίαν τῆς Ἀρτέμιδος, πρέπει νὰ φροντίζουν μὲ τὸ ντύσιμό τους νὰ ἀναδεικνύουν τὰ καλὰ ποῦ ἔχουν καὶ νὰ κρύβουν τὰ μειονεκτήματά τους. Εἴστε κομψῆ; Μὴ φορεθῆ ποτὲ φόρεμα μὲ ὀρθῶντες οἰγες ἢ μὲ μεγάλα τετράγωνα. Μὴ φορεθῆ ἑποῖς ποτὲ ἐπικαμὲ μὲ πολὺ μεγάλα σχέδια. Ἀποφεύγετε τὰ διχῶματα φορέματα καὶ τὰ κορσᾶς ἔχει διαφορετικὰ χρώματα ἀπὸ τὴν φούστα. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ φορέματα αὐτὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας, προτιμᾶτε τὰ σχέδια, ὅπου τὸ διαφορετικὸν χρώματος ὑφάσμα προστίθεται πάνω ἀπὸ τὸ στήθος. Ἀποφεύγετε ἐποῖς τὰ πολὺ μεγάλα καπέλα. Τίποτε δὲν κερταίνει περισσότερον μὴ κομψὴν γυναῖκα ἀπ' ὅτι ἕνα καπέλο μὲ μεγάλα καὶ κατεβατὰ μπορῇ. Ἀντιθέτως τὰ μικρὰ καπέλλα ποῦ εἶναι τὸς μόδας, φορεμένα λοῦζα καὶ ἀφίνοντας ἔξωθεν τὸ μέτωπο, προσθέτουν πολὺ σὲν ἀνάστημά. Ἀποφεύγετε ἐποῖς τίς φούστες μὲ τὰ φαρδιὰ βολὰν. Αὐτὰς σπυλαίνουν μόνον σὲ μὴ ψηλὴν γυναῖκα.

Ἐπὶ ἀνωκάτω, τὰ ἴδια θὰ εἶχα νὰ πῶ καὶ γιὰ ὅλες ἔχουν τὸ αὐτὸ χῆμα νὰ εἶναι περισσότερον εὐσχερὸς ἀπ' ὅτι τὸ ἐπιβάλλει ἡ μόδα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς πέρασε πρὶν ἡ ἐποχὴ ποῦ ἡ γυναῖκα, γιὰ νὰ θεωρεῖται κομψή, ἔπρεπε νὰ εἶναι σάν τσιφορ, ποῦ ἡ φυσικὴ κατωπρότης ἐθεωροῦντο ὡς προστυχία καὶ ἀναχρονισμὸς καὶ ποῦ ὅλα τὰ σώματα εἶχαν σπανδοποιηθῇ. Καὶ πάλιν ὅμως τὸ ὑπερβολικὸν πάχος δὲν θεωρεῖται ὄρατο καὶ ἂν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἐλαττώσῃ, τοῦλάχιστον πρέπει νὰ τὸ ἐπιδεικνύῃ σὲν τὸ δυνατόν λιγώτερον. Ἰν' αὐτὸ, ἀγαπητῆς ἀναγνώστριά, ἀποφεύγετε τὰ πολὺ ἑσπῶδη χρώματα. Τὸ μαύρον, τὸ μπλε μαρὲν, τὸ σκούρον πράσινο εἶναι χρώματα ποῦ ἀδυνατοῦν. Βεβαίως γιὰ τὸ καλοκαίρι εἶναι ἀκατάλληλα. Ἀλλὰ ὁποσοδήποτε, καὶ τώρα ἀκόμα, ἕνα σπυλωμένο χροὶν εἶναι προτιμώτερον ἀπὸ ἕνα πολὺ ἑσπῶδον. Ἄμα πάλιν προτιμᾶται νὰ φορεθῇ οἰγὲ φόρεμα, προτιμᾶτε ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν λοῦζα οἰγες καὶ κατὰ δεύτερον λόγον δὲν ἔχουν κῶμους. Τῆς κατῆς οἰγῆς καὶ τῆς ἀποφεύγετε γενικά, καθὼς καὶ τὰ τετράγωνα καὶ τὰ ἐπικαμὲ μὲ μεγάλα σχέδια. Προτιμᾶτε νὰ ράβετε πάντοτε τίς γαρνιτούρες σὲν φορέματά σας κατὰ μέτρον. Ἀποφεύγετε ὅσους ποῦς πᾶντες καὶ ἀνοήτους γινάσκους καὶ πᾶς πολὺ πλατεῖες ὄριες.

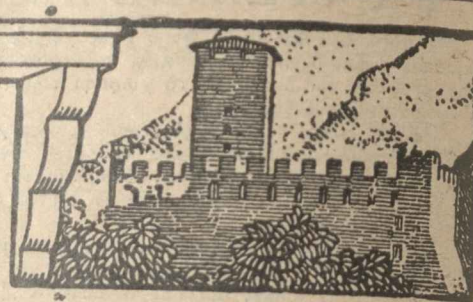
Τὰ συντελεστικὰ τοῦ καλοῦ ντύσιματος δὲν εἶναι μόνον αὐτὰ. Ὑπόχουν καὶ ἄλλοι πολλοὶ παράγοντες, γιὰ τοὺς ὁποῖους ὅμως θὰ μιλήσω σὲν ἐρχόμενον φύλλον.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— «Ὁχι! Τὸν ἀγορεύω γιὰ πέντε χιλιάδες ρούβλια! ἀπάντησε ἡ γοργά Κατερίνα, ἀφοῦ ἐξέτασε τὸ σταυρὸ ἀπ' ὅλες τὲς μεριές.

— Ἐξή, μητέρα! Δώσε μου τοὐλάχιστον ἑξή χιλιάδες. Αὐτὸς ὁ σταυρὸς ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ δεκαπέντε χιλιάδες ρούβλια.

— «Ὁχι! Σοὺ εἶπα πέντε! ἐπέμεινε ἡ γοργά.

Ἡ Ἑλένη ἐτοιμαζόταν νὰ πῇ στὴν Κατερίνα λόγια πολὺ δαχνημα, μὰ ἔφερε τὴ φιλαργυρία της, ἥξερε ἀκόμα, ὅτι τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὴν μετατείλῃ καὶ εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη τῶν χρημάτων τοῦ Τητόπου.

Γι' αὐτὸ περιορίστηκε νὰ πῇ:

— Καλλὰ... Πάρ' τον γιὰ πέντε χιλιάδες ρούβλια.

— Περιμένε με, τῆς ἀπάντησε τότε ἡ γοργά Κατερίνα.

Καὶ ἐξαφανίστηκε σ' ἓνα σκοτεινὸ δωμάτιο, ποὺ τῆς χρησίμευε γιὰ κοῦζίνα, ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω της καὶ ξαναπαρουσιάστηκε ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά μὲ τὰ χρήματα.

Ὅταν ἡ Ἑλένη τὰ πῆρε, ἄρχισε νὰ τὴ βοῆθῃ καὶ νὰ τὴ λήψῃ ἐργασίαν καὶ μίσθωσας καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ τὴ χωρετίσῃ. Βγαίνοντας ἔξω, κίτταξε τὸ ρολοὶ τῆς. Ἡ ὥρα ἦταν μία περασμένη. Διέσχισε τὸ παζάρι τοῦ Στοκοῦτον—Νίβδα μὲ βῆμα βιασικὸ, φρόναζε ἕναν ἀμαξά καὶ μπαίνοντας μέσα, τοῦ ἔδωσε τὴ διευθύνει τοῦ σπιτοῦ τῆς Πρίσκα, στὴν διώρυγα Αἰκατερίνης.

XIV
Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Ὅταν ἡ Ἑλένη ξαναγύρισε στὴν ἑταιρίαν της, συννοεδοῦσαν ἀπὸ τὴν Πρίσκα καὶ ἀμέσως διευθύνθηκε μαζὺ της στὸ δωμάτιο, ὅπου περιμένε ὁ Ἰβάν.

Βλέποντας τὴν Πρίσκα, ὁ μέγας δούξ ἔβγαλε μιά κραυγὴ χαρᾶς καὶ ὄρμησε πρὸς αὐτή. Ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν μὲ πάθος. Ὅταν, σὲ λίγο, ἀποτραβήχτηκαν ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, εἶδαν πὺς ἡ Ἑλένη τοῦς εἶχε ἀρῆσαι μόνους.

— Εὐχαριστῶ, ψυθύρισε ὁ Ἰβάν, ἐνχαριστῶ, λατρεμένη μου φίλη, πολυευχαριστῶ μου ψυχούλα! Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἤρθες! Εἶχα ἀρῆσαι πια ν' ἀπελπίσωμαι! Εἶχε περάσει τόση ὥρα ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἡ Ἑλένη καὶ ἀκόμα δὲν εἶχε γυρίσει. Κι' ὁλόενα ἔλεγα: «Δὲν θὰ ῥθῇ! Δὲν θὰ ῥθῇ». Ἀχ, ἀγγέλι μου! Δὲν θὰ ἔφτανε ποτέ, ἂν δὲν ἐρχόσουν! Ὁχι! Θὰ προτιμούσα νὰ πάθω τὰ πάντα, παρὰ νὰ μὴ σὲ ξαναῖδω. Πές μου, μ' ἀγαπᾷς, Πρίσκα; Μ' ἀγαπᾷς, μ' ἀγαπᾷς, ἀγάπη μου;

— Ναί, εἶπε ἀπλὴ ἡ Πρίσκα. Κατ' ὥσπου, κινδυνεύοντας τὸν μίσαν στὰ μάτια.

Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ προσφέρει οὔτε μιά φράση, Κόντενε νὰ λιποθυμῇ ἀπὸ τὸ φίλημα ποὺ τῆς εἶχε δώσει. Ἦσαν ἑλισσόμενη ἀκόμα διόλκηξη ἀπ' αὐτὸ. Δὲν ὑπομείναν ποτέ, ὅτι μποροῦσε νὰ κρινθεῖται πόση εὐτυχία μέσα σ' ἓνα φίλημα. Τὸν κίτταξε χαμογελῶντας, εἶχε τὰ μάτια της ἰσχυρὰ καὶ ἦσαν ἑλισσόμενη, ἑλισσόμενη σὺν μεθυσμένη. Εἶχε ἀρῆσαι τὸ χεῖρ της μέσα στὸ δικό του καὶ εἶχε βρεῖ τὸ φίλημα τοῦ τόσο γλυκοῦ, τόσο ἁγίου, ὥστε περιέμενε νὰ τὴν ξανακρίσῃ, πράγμα ποὺ δὲν περιέμενε πρόσκλησις γιὰ νὰ τὸ κάνει ὁ Ἰβάν.

— Ὁ, Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνοστήναζε μὲ τὰ χεῖλη της κολλημένα στὰ χεῖλη του.

— Μ' ἀγαπᾷς, μ' ἀγαπᾷς, Πρίσκα; τὴ ρώτησε ὁ πρίγκιψ.

— Μ' ἀγαπᾷς; Μ' ἀγαπᾷς, Πρίσκα; ξαναρῶτήσε ὁ πρίγκιψ καὶ τῆς φίλησε τὸ χεῖρ.

— Ὁ! καὶ! τοῦ ἀπάντησε.

— Τότε γιατί κλάεις;

— Δὲν ἔξωρα.

Ἐμειναν μιά στιγμή σιωπηροί. Θαύμαζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, γιατί ἦσαν καὶ οἱ δύο ὁρατοὶ καὶ τόσο νέοι, τόσο λαμπροὶ στὴν ἀνέκδοτη αὐτῇ στιγμῇ καὶ τόσο ἀδιάφοροι γιὰ τίς κρίσιμες στιγμῆς, ποὺ θὰ ἐπακολούθοσαν.

Γι' αὐτὸ ξαναξάστησαν ὅταν ἀνελήφθησαν, ὅτι κάποιοι τοῦμοδες νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ μέσα στὴν ἔκστασι τους.

Ἦσαν ἡ Ἑλένη, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε νὰ φορᾷ τὸ βέλο τῆς. Ἄν πρόσκειαν τὸ πρόσωπό της, οἱ δύο ἐρωτευμένοι θὰ ἔβλεπαν πὺς ἦταν τρομερὰ γλυκιά.

Μὰ ποῦ νὰ προσέξουν τέτοια πράγματα.

— Πρέπει νὰ φύγετε! τοὺς εἶπε μὲ φωνὴ σταθερή. Τὸ ἀμάξι περιμένει κάτω καὶ θὰ σᾶς δώσω τὸν ἀμαξά μου. Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. Θὰ σκοποῦνταν εὐχαρίστως γιὰ σᾶς, ὅπως καὶ γιὰ μένα. Ὅσο γιὰ τὴν καμαριέρα σας—ἐπρόσθεσε, ἀπειθῶς—μὲν πρὸς τὴν Πρίσκα—τὴν κρατῶ ἐδῶ. Μὰ σὲ λίγες μέρες θὰ φροντίσω νὰ ῥθῇ νὰ σᾶς συναντήσῃ ἀσφαλῶς. Ἄν φεύγατε δια μὲ ἀποκρίνητο, θὰ ἦταν προτιμώτερο γιὰ πολλοὺς λόγους. Μὰ οἱ δρόμοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ περάσατε, δὲν εἶνε κατὰλληλοι γι' αὐτοκίνητα.

Μὰ ποῦ θὰ πάμε λοιπὸν; ρώτησε ὁ Ἰβάν, σὺν νὰ ἔβγαινε ἀπὸ ἓνα ὄνειρο.

— Σὲ μιά ἔρημη γωνία τῆς Φινλανδίας, ὅπου θὰ γίνετε ἐντελῶς εὐτυχισμένοι! ἀπάντησε ἡ Ἑλένη, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ αὐτὴ τὴ φορὰ ἔτρεψε.

— Ὁ! τί εὐτυχία! τί εὐτυχία! φρόναζε ἡ Πρίσκα. Εἶνε τόσο ὁρατοὶ ἡ Φινλανδία!

— Πρὸς ποιά μεριά τῆς Φινλανδίας; ρώτησε ὁ μέγας δούξ.

— Στὲς ὄχθες τῆς λίμνης Σάμα, σὲ μιά γωνία ἐντελῶς ἔρημη, ἀγνωστή. Εἶνε ἐκεῖ ἓνα ὄρατο ἐξοχὸν σπατάκι, ὅπου θὰ εἴστε ἀσφαλῶς καὶ εὐτυχεῖς. Νὰ τὰ διαβατήριά σας.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ Ἑλένη ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της δύο διαβατήρια. Ἡ Πρίσκα καὶ ὁ Ἰβάν τὰ κίτταξαν καὶ εἶδαν πὺς δια ἦσαν ἐν τάξει. Μονάχα παρατήρησαν μὲ κάποια ἐκτίληξη, πὺς ὀνομαζοῦσαν τὴν τσάντα σ' αὐτὰ καὶ τὴν Πρίσκα, πὺς κατήγοντο ἀπὸ τὸ Πέρι καὶ πὺς ὁ καὶ Πέλιος ἦσαν ἐξέλεμτοι, ὁ ὁποῖος τήγαννε μὲ τὴ γυναῖκα του στὴ Φινλανδία γιὰ νὰ μελετήσῃ ἐπὶ τόπων τὴν ἐκμετάλλειαν τῶν δασῶν.

Ἡ Πρίσκα ἔβγαλε μιά κραυγὴ χαρᾶς καὶ εἶπε σὺν πρίγκιψ:

— Ὁ! βλέπω πὺς καὶ ἐδῶ τὸ μικρὸ σας ὄνομα εἶνε Πέτρος! Τί τῆρι!

— Καὶ τὸ δικό σου Ναταλία! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μὰ δὲν μ' ἐνδιέφερε ἐμένα καθόλου τὸ ὄνομα αὐτὸ γιατί θὰ σὲ λέω πάντα Πρίσκα. Καὶ τώρα, ἄς φύγουμε!

Βιαζόντουσαν νὰ φύγουν τώρα γιὰ νὰ ξαναδοθεῖν μόνον, ὁλομόλυντοι, μέσα σὺν εὐτυχισμένῳ ἑσπάρτῳ.

— ἔχετε χρήματα; ρώτησε τότε ἡ Ἑλένη.

— Ἀ! μὰ τὴν πίστι μου, ὅχι...

Ὅποτε τὰ συλλογίζονταν καθόλου! ἀπάντησε ὁ μέγας δούξ.

— Ἐγὼ ἔχω ἐπάνω μου ὅλες μου τίς—ὁικονομίες—χιλὰ ρούβλια, εἶπε ἡ Πρίσκα.

— Νὰ καὶ ἄλλες πέντε χιλιάδες! εἶπε ἡ Ἑλένη, δίνοντας τὰ χαρτονομίσματα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ὁ Βερολινέζος δόκτωρ Στάγκελ, ὕστερα ἀπὸ πολυτεῖς παρατηρήσεις του, διεπίστωσε πρὸ ἡμερῶν, ὅτι ὁ ἥχος τῶν ἐγχόρδων ὁργάνων ἀσκεῖ ἐννεργητικὴ ἐπιδρῶς στὴν ἀνάπτυξιν τῶν τοιχῶν τῆς κεφαλῆς.

— Ὑποστηρίζει δὲ μὲ μιά σχετικὴν τοῦ στατιστικῆς, ὅτι ἐπὶ 100.000 βιολιστῶν, μόλις οἱ 100 εἶνε φαλακροί.

— Σὲ βάθος 25 μέτρων, τὸ νερὸ τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης εἶνε δέκα φορές ἁλμυρὸ ἀπ' ὅ,τι εἶνε στὴν ἐπιφάνεια.

— Ἡ ἡλικία τῶν ψαριῶν καθορίζεται ἀπὸ τὲς πτυχῆς ποὺ σχηματίζονται σ' ἓνα μικρὸ θύλακο, τὸ ὁποῖο βρίσκεται μέσῳ στὸ αὐτί τους. Κάθε πτυχὴ ἀντιστοιχεῖ μ' ἓνα χρόνον.

— Οἱ ἡλεκτρολόγοι τοῦ ὑπουργείου Ἑθν. Οἰκονομίας τῆς Γαλλίας, ἔκριναν πρὸ μηνὸς παλαιάματα, σχετικὰ μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ηλεκτρισμοῦ στὴν καλλιέργειαν.

— Ἐρευνήσαν λοιπὸν μικρὲς ἐκτάσεις γαιῶν μὲ συρματοπλέγματα, στὰ ὁποῖα διοχετεύετο ηλεκτρικὸ ρεῖμα τέσσερες ὥρες ἡμερησίως.

— Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ὅτι ἡ γαῖς αὐτὲς ἀπέδωσαν τὲς ἐξῆς ποσότητες: Πατάτες 30 χιλὰ, ἔναι 18 τῆς προηγούμενης ἐσοδείας, λαχανικά διάφορα 105 χιλὰ, ἀντὶ 76 καὶ καρότα 12 χιλὰ, ἀντὶ 7.

— Στὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο ὑπάρχουν 4.000 διάφοροι ἐκδόσεις τῆς Βίβλου.

— Στὰ νησιά τοῦ Εἰρηικοῦ Ὠκεανοῦ, ἡ χῆρες τῶν ἰθαγενῶν εἶνε ὑποχρεωμένες, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου των, ν' ἀπομονώνονται καὶ νὰ μὴ μιλοῦν μὲ κανένα ἐπὶ ἑξῆς μῆνες.

— Τὸ κακό εἰσηχθὲν στὴν Εὐρώπῃ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1526.

— Σήμερον μὲ μιά τελευταία στατιστικὴ, τ' αὐτοκίνητα ποὺ κυκλοφοροῦν στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀνέρχονται σὲ 1.450.000! Ἀκριβῶς ἀναλογεῖ ἓνα αὐτοκίνητο σὲ πέντε ἄτομα!

— Ἀπὸ τοὺς ὑποτρόφους τοῦ Δημοτικοῦ Φρονιμαρίου τοῦ Λονδίνου, 16 οἱ εἶνε ἀλκοολικοί.

— Τὰ μεγαλύτερα καὶ εὐγενέστερα μῆλα τοῦ κόσμου παράγονται στὸ Χάιλαρτ—Τάουν τῆς Αὐστραλίας.

— Τὰ μῆλα αὐτὰ εἶνε τεράστια, σὺν ἀνθρώπινῳ κεφάλι, χιμωδὴ καὶ ἀρωματικά.

— Στὴ Νορβηγία ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν, ἀναλογεῖ 1225 γυναῖκες.

— Ὁ ἀρωματισμὸς καὶ πολυμύκτερος θρόνος βρίσκεται σὲ μιά ἀθήνα τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Γουινζου.

— Ὁ θρόνος αὐτὸς ἔχει ὕψος 2 1/2 μέτρων καὶ στηρίζεται σὲ ἑξὶ ὀλισθήσιμα πόδια, ὀλισθήσιμα μὲ διαμάντια καὶ σμαράγδια.

— Ὁ οἰκιστὴς τοῦ εἰς κατασκευασμένης καὶ αὐτὸς διόλκηξος τοῦ καθαρὸ χροῖμα, ἡ δὲ φωνὴς ποὺ κροῖται ἀπὸ τὲς τέσσερες ἄκρες του, εἶνε ἀπὸ μαργαρίται.

— Τὸ ἐρευνῶντο τοῦ θρόνου τὸ σχηματίζον δύο παγῶνα, τὰ φτερά τῶν ὁποίων εἶνε κατασκευασμένα ἀπὸ ρουμάνια, σαφειροῦς καὶ σμαράγδια, τόσο καλλιτεχνικὰ διατετυμένα, ὥστε τὰ παγῶνα νὰ φαίνονται σχεδὸν ζωντανά.

— Μεταξὺ τῶν δύο παγῶνων, εἶνε τοποθετημένους ἓνας παργίλος ἀνθρώπου μεγέθους, σκαλισμένος πᾶσι σ' ἓνα μεγάλο σμαράγδι.

— Ὁ ἑθνομὴς τῶν Παγωνίων ἀνέχεσθαι ὅταν ἦσαν Ἰνδοὶ Μαχαραῖ καὶ ἀφῆσαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ Κυβέρνησιν ἀντὶ 3.000.000.000 γινύων.

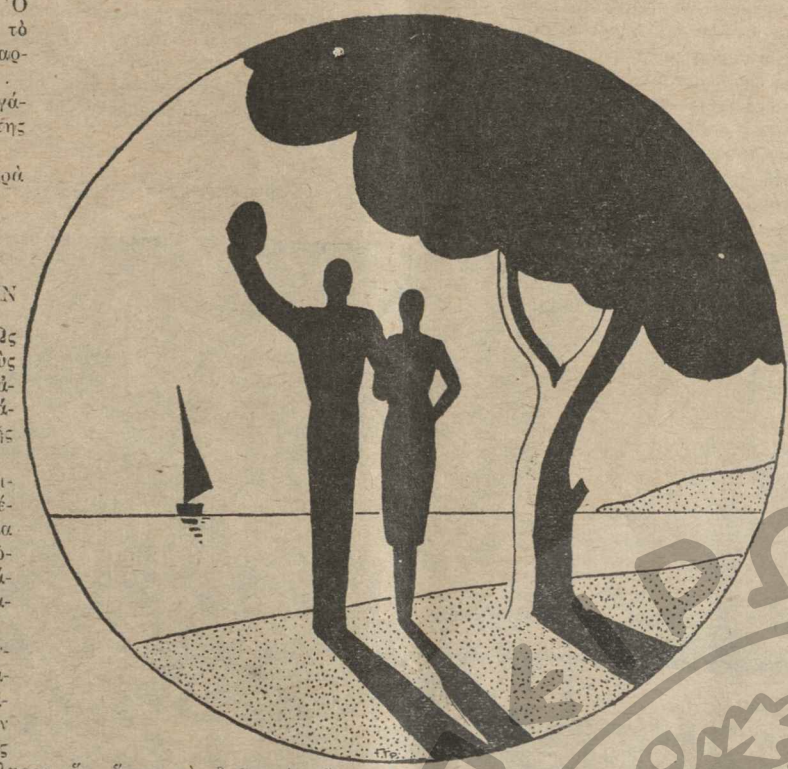
— Στὴν Ἰσπανίαν ἀναλογεῖ ἓνα διαμῆνον ἐπὶ 8 γάμων, στὴ Γαλλίαν ἐπὶ 20, στὴν Ἀγγλίαν ἐπὶ 96, στὴν Ἀμερικὴν ἐπὶ 124 καὶ στὴν Καναδᾶ ἐπὶ 165.

— Στὰ ῥοδόβια τοῦ τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου, δίδονται κατ' ἔτος ὅς τροφὴ 35 τόννοι σέρρες καὶ 2.000 λίτρος καραβίδες.

— Στὰ σαρκαδόρα (λεόντες, τίγρεις, ὕαινες, λύκους), δίδονται ἑτησίως ὅς τροφὴ 1000 ἄλογα.

— Μιά σχετικὴ στατιστικὴ ἀναφέρει, ὅτι ἡ Βουλγαρία κατὰ τὴν τελευταία τριετία ὑπέστη ἑπτάς ἀπὸ τοὺς σεισμοὺς 4.500.000.000 δραχμῶν.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

μίσματα ποὺ εἶχε πάρει ἀπ' τὴ γοργά Κατερίνα στὸν πρίγκιπα. Αὐτὸ εἶνε ὅλα μου τὰ χρήματα. Μὰ μὴ φοβάστε τίποτε. Δὲν θὰ σᾶς ἐσχάσω. Ἐξ ὧλων, ἐκεῖ κάτω τὰ ἔξωδά σας θὰ εἶνε ἐλάχιστα.

Ὁ μέγας δούξ ἔβαλε τὰ χαρτονομίσματα μέσῳ στὴν τσάντα του, χωρὶς νὰ νὰ ἀσφῆ καὶ ἐνχαρίστησιν τὴν Ἑλένη.

— Πὺς θὰ μποροῦμε νὰ σᾶς γράψουμε; τὴ ρώτησε τότε ἡ Πρίσκα.

— Μὴ μοὶ γράψετε, ἐφόσον δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνον. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Ἐφόσον δὲν θὰ λαβαῖν εἰδήσεις σας, θὰ ἔξω, ὅτι εἴστε εὐτυχισμένοι καὶ δια πάνε καλά. Καὶ τώρα, δρόμο... Φιλήθηκαν γοργά—γοργά καὶ ἄλλαξαν λίγες λέξεις.

— Πηγαίνετε! Πηγαίνετε! εἶπε ἡ Ἑλένη, δίνοντας τέλος σ' αὐτὲς τὲς διαλέξεις. Δὲν σᾶς συνοδεύω. Εἶπα στὸν ἀμαξά ὅτι πρέπει νὰ ἔξω. Ἀνεβήτε λοιπὸν σ' ἁμάξι καὶ καλὸ ταξίδι.

Ἐκεῖ ἀπὸ ἓνα λεπτό, ἡ Ἑλένη ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου της, εἶδε τὸν ἀμαξά νὰ χάνεται σὲ μιά γωνία τοῦ δρόμου. Τραβήχτηκε τότε μέσα, ἔβγαλε μιά κραυγὴ πληγμένης καὶ ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὸν πέλο της καὶ τὰ ρούχα της σὺν τρελλῇ.

— Πηγαίνετε! Πηγαίνετε! φώναζε.

Καὶ ἔκρινε τὰ νύχια της μέσα στὸν ὑπέροχον λαμὸ της, ὁ ὁποῖος μάτωσε.

Ἐνας χτύπος ἀκούστηκε τότε στὴν πόρτα της καὶ ἡ δυστυχισμένη χορεύτρια οὐράνα νὰ τὴν ἀφήσουν ἥσυχην. Μὰ ἡ πόρτα ἀνοῖξε καὶ ἡ Νανέττα, ἡ φίλη τοῦ δολοφονημένου Σεργίου Ἰδανόβιτς, μπήκε μέσα. Ἦταν καὶ αὐτὴ ἔξω καὶ ὁλόκληρη.

— Ὁ Σέργιος πέθανε!... Βοήσαν τὸ πᾶσι τοῦ σπὶ λίμνη τοῦ Τσαρσκόγιε—Σέλο. Εἶνε φριχτό...

Καὶ σαραίστηκε κάτω, βγάζοντας μιά κραυγὴ ἀπερίγραπτης ἀπελπισίας.

Ἡ Ἑλένη τὴν κίτταξε ψυχρὰ καὶ εἶπε:

— Πόσο σὲ ξηλεύω!...

XV

Ο Κ. ΚΑΙ Η Κ. ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Μερικὲς ἡμέρες πέρασαν. Ὡς ὅπου νὰ συναντήσουμε πάλι τοὺς ἡρώας μας, ἂς μπεινε σ' ἓνα ἀσπιδὸ διαμερίσμα τῆς Γροσσοβόγια, μιάς κεντρικῆς συνοικίας τῆς Πετρούπολεως.

Παρ' ὅλο τὸ μέτρο ἐξωτερικὸ του, τὸ σπὶ εἶνε πολυτελὲς, ἐπιπλωμένο μὲ πολυτίμητα χαλὰ, πορτοῦλα, εἰκόνες καὶ δωρὰ τῶν Α. Α. Μ. Μ. τῶν Τσάρων. Εἶνε τὸ διαμερίσμα τοῦ Ρασπούτιν.

Δύο εἰσόδους καὶ ψηλοὶ ἄνδρες φρουροῦν πάντα τὸν ἀντιθάλαμο, ὁ ὁποῖος εἶνε πάντα γεμάτος ἀπὸ ἐπισκέπτες ποὺ φθάνουν ἀπ' ὅλες τῆς γωνίας τῆς Ρωσίας καὶ ποὺ περιμένουν ἡμέρες διόλκηξες ὥς ὅπου νὰ δοῦν τὸν ἄριστον ἄνθρωπον. Μὰ τὲς περισσότερες φορές, φεύγουν χωρὶς νὰ γίνουν δεκτοί, παρ' ὅλες τὲς συστάσεις ποὺ ἔχουν καὶ τὰ γενναῖα πορτοῦλα ὅρ ποὺ δίνουν στυλὶς ὑπηρετές τοῦ καλοῦργου.

Στὸ σπὶ αὐτὸ, ὁ ἀρχιεὶς χωρικός τῆς Σιβηρίας, ὁ μινίστρος τοῦ Τολμᾶκοῦ βρίσκεται περιτοχιμένος ἀπὸ ἀληθινὴ αὐλὴ καὶ ἀπὸ καὶ μέσα ἔκριναν ὅλες ἡ διαταγὲς ποὺ ἀνασπατάλουν τὴν πολιτικὴν τῆς αὐτοκρατορίας.

Τὰν βρίσκουμε τώρα στὴν τραπέζιαν τοῦ μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του, τὴν ὁποία ἔφερε ἀπὸ τὴ Σιβηριανὲς στέπες, ὅπως καὶ τὲς δύο κόρες του.

Ἡ Κ. Ρασπούτιν εἶνε μιά χοντρή χορική, ντυμένη τώρα σὺν πρωτευουσίναν, μὲ μεταξοτὰ φορέματα, μὲ κορσὲς γεμάται κοσμήματα, μὲ σκουλαρίκια καὶ μὲ περδέρματα.

Καθισμένη στὴν πολυθρόνα της, μπρὸς σ' ἓνα παράθυρο τῆς τραπέζιας της, περνᾷ τὸν καιρὸ της, κινδυνεύοντας τὰ πολυτελῆ ἁμάξια ποὺ σπασματοῦν μπροστὰ στὴν πόρτα της καὶ τ' ἀριστοκρατικὰ ξενυχάρια ποὺ κατεβαίνουν ἀπ' αὐτὰ καὶ γίνονται δεκτὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Ρασπούτιν, ὅταν, ἐννοεῖται, τοὺς δέχεται.

Ναί, ὁ Ρασπούτιν ἔχει ἰδιώτερο γραφεῖο, μολοντὶ ἡ ἀμάξια του εἶνε ἀπῆλκτα. Μόλις ἔξωρε νὰ διαβῇ καὶ νὰ γράφῃ. Τὸ ἴδιο καὶ πρὶν εἶχε παρακαλέσει τὸν ἀσπρητὸ Ἰδανόφον νὰ τοῦ δειξῇ σ' ἓνα χάρτη τῆς Εὐρώπης ποὺ πέφτει ἡ Ρωσία!...

Μὰ τί χρειάζονται τάχα ἡ γνώσεις στὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει κάθε γνώσι μέσα του, πράγμα ποὺ τὸ ἀπέδειξε ἐναντι-λημμένως;

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΑ

(Μία άνατριχιαστική τραγωδία στη Ζάκυνθο κατά τὸ 1821)

ΟΤΕ οἱ Ζακύνθιοι δὲν χόνησαν τὸν φιλοτουρκοῦ μισμὸ τοῦ Ἀγγλοῦ ἀρμιστοῦ στὴν Ἐπανάσταση, τοῦ καταραμένου Μαΐλανδ, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὄνομα ἔμεινε σύμβολο τῆς ἀντιθέσεως τῆς ἑλληνικῆς ἐπανάστασης, οἱ Ζακύνθιοι ἔκαναν ὅ,τι τοὺς ἦταν δυνατόν γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀδελφοὺς τῶν πολεμοῦσαν τοὺς Τούρκους. Ἀλλὰ ἡ ἀγγλικὴ διοίκηση τῶν νήσων δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὸν φιλελληνισμό τῶν νησιωτῶν καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀρχίσῃ ἀγρόσις διωγμῶν κατὰ τῶν Ζακυνθίων. Τὸς ἐμπόδιζε νὰ φέρουν γιὰ νὰ πᾶνε νὰ πολεμήσουν στὴν Πελοπόννησο ὡς ἐθελοντὰ, δὲν τοὺς ἔδινε νὰ στέλνουν πρόφραγμα καὶ πολεμοφόδια στὸ Μεσολόγγι καὶ τὸ Μοσχά καὶ μὲ κάθε τρόπο τέλος προσπάθησε νὰ βοηθήσῃ τοὺς Τούρκους.

Οἱ αὐτὰ, κάιντε τοὺς Ζακυνθίους νὰ βοάουν ἀπὸ μῖσος ἐναντίον τῶν Ἀγγλων. Καὶ μὰ μέρα ποὺ ὁ Ἀγγλὸς διοικητὴς τῆς Ζακύνθου δὲν ἄργησε τὸ ναύαρχο Μιαούλη μὲ τὸ σκάφος του νὰ πλησιάσῃ στὴ Ζάκυνθο, ὁ λαὸς ἔγινε ἔξω φρενῶν. Κατέβηκε στὴν παραλία μὲ λάβαρα καὶ σημαίες καὶ ἄρχισε νὰ φέλλῃ ἑλληνικὰ πατριωτικὰ τραγούδια, ἐνῶ ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἀπομακρύνονταν ἀπ' τὸ νησί, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ πρόφραγμα καὶ νερὸ.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ἔνα ἀλγερινὸ καράβι ἀποχωρίστηκε ἀπὸ τὴν τουρκικὴ ἀμάρα ποὺ ἔπλεε ἔξω ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, καὶ οἰχτηκε πᾶνον στὸν Ὑφίλιθο, μὰ παραλία τοῦ νησιοῦ ἀκατοίχητη γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στόλο ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιτεθεῖ καὶ τὸ εἶχε βιάσει σὲ πολλὰ μέρη.

Πολλοὶ χωρικοὶ τοῦ νησιοῦ, ἀκούγοντας τὴς κακοποιεῖς τῶν πέρτανε, κατέβηκαν στὸν Ὑφίλιθο ἀμέσως καὶ ὅταν εἶδαν τὸ ἐχθρικό καράβι πεσμένο στ' ἀκρογιά, δὲν ἔχασαν καιρὸ.

Ρίχτησαν ἐναντίον τοῦ πληρώματός του καὶ τὸ ἀνυπερέβαν. Στὸ μεταξὺ ὅμως, ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία Ζακύνθου ἔμαθε τὰ συμβαίνοντα καὶ ἔστειλε στρατὸ γιὰ νὰ προστατέψῃ τὸ τουρκικὸ καράβι. Μὰ αὐτὸ ἀργίεψε περισσότερο τοὺς χωρικοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐπυροβόλησαν ἐναντίον τοῦ ἀγγλικοῦ ἀποσπάσματος, ἐσκότωσαν δύο στρατιώτες καὶ ἐλάβαν πόν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιοματικό. Αὐτὰ συνέβησαν στὴ 30 Δεκεμβρίου τοῦ 1821.

Ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις τῶν Ἰονίων νήσων δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ συχωρέσῃ τὴν πράξη αὐτῆς τῶν Ζακυνθίων. Ἀπερνώντας, βόρρε ἔτσι ἀρρομὴ νὰ δεῖξῃ ὅλη τὴν ἀνυπακομή της, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τρομοκρατοῦσε τὸν λαὸ καὶ θὰ ἔπαιε τὴς φιλελληνικῆς ἐνέργειάς του.

Ὁ στρατιωτικὸς νόμος κηρύχθηκε ἀμέσως σ' ὅλο τὸ νησί καὶ ὁ στρατηγὸς Ἀδαμ διορίστηκε δικτάτωρ μὲ δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου. Παντοῦ ἐποθετήθηκαν κανόνια, ἐτοίμα νὰ χτυπήσουν τοὺς νησιώτες καὶ ὅλοι οἱ προύχοντες, ποὺ ἦσαν ἀρχιερεῖς τῆς φιλελληνικῆς κινήσεως, ἐφυλάκισαν. Ὁ Ἀδαμ βγήκε κατόπιν στὰ χωριά γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς πρωτογάτες τῆς ἐπαύσεως κατὰ τοῦ ἀλγερινοῦ πλοίου καὶ τοὺς φονιάδες τῶν Ἀγγλων στρατιωτῶν.

Οἱ χωρικοὶ ἐν τούτοις ἀνέβησαν νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα τους καὶ ἐλείπτησαν μέσα σὲ διάφορα σπίτια, τὰ ὁποῖα ὀχυρώσαν καὶ μετέβαλαν σὲ κάστρα. Ἀλλὰ ὁ Ἀδαμ ποὺ διηύθυνε αὐτοπροσώπως τὴν ἐπίθεσι, διέταξε τὰ κανόνια νὰ χτυπήσουν τοὺς χωρικοὺς, τὰ σπίτια γκρεμίστηκαν καὶ οἱ χωρικοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ παραδοθῶν.

Τέσσερες ἀπὸ αὐτοὺς καταδικάστηκαν σὲ θάνατο. Σὲ θάνατο ἐπίσης καταδικάστηκαν καὶ ἄλλοι δύο Ζακύνθιοι, οἱ ὁποῖοι ὅμως κατόρθωσαν νὰ γλυτώσουν. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ πατὴρ Καρὰ-

σσης, ὁ ὁποῖος ἦταν πραγματικὰ ὁ ἀρχηγὸς τῶν χωρικῶν ποὺ γρήγορα τὸ ἀλγερινὸ καράβι. Ἀλλὰ μεσολάβησε στὸν Ἀδαμ ὁ ἐπισκοπὸς Γαζώνης, στενὸς φίλος του, καὶ τὸν ἔπεισε ὅτι θὰ ἔπαιε σ' ὅλο τὸν κόσμο κατὰ ἐντύπωσιν τὸ κρέμασμα ἐνὸς ἱερομένου. Ἐπὶ οὗτο ὁ Καρὰσσης σάβησε. Ὁ ἄλλος ποὺ ἔφυγε ἐπίσης ἀπὸ τὸ ναυτο, ἦταν ὁ χωρικός Στάγγος. Ὁ τετρατάτατος αὐτοῦ Ζακύνθιος κατόρθωσε νὰ πείσῃ τὸν ἀστυνόμο ποὺ τὸν ἔπαιε, νὰ τὸν ἀφήνῃ νὰ πᾶν μὲ συνοδεία ὡς τὸ χωριὸ του.

Μαζὺ μ' αὐτὸν κατηγόροντο πῶς ἔλαβαν μέρος στὴν ἐπίθεσι καὶ τὰ δύο παιδιά του. Ὁ Στάγγος λοιπὸν εἶπε στὸν ἀστυνόμο: — Ἄν φταῖνε καὶ τὰ παιδιά μου, εὐχαρίστως νὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὰ πιάσῃς! Δώσε μου ατραπιότες νὰ πάω νὰ τὰ φέρω, γιὰ νὰ τὰ πιάω εἰς αὐτὰ! Ἄν βρεῖς πῶς εἶνε ἐνοχοί, νὰ τοὺς φονιάσῃς!

Πραγματικὰ ὁ ἀστυνόμος τοῦ ἔδωσε δύο χωροφύλακες γιὰ νὰ τὸν συνοδεύουν ὡς τὸ χωριὸ του. Ὅταν βγήκαν ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁ Στάγγος βγάλε τὴν ταμπάκα του καὶ προσπάθησε ταμπάκο στὴν ἑνα χωροφύλακα. Καὶ ἐνὸς ἐκείνος ἐτοιμαζόταν νὰ πάρῃ μὰ πρὶν, ὁ πονηρὸς νησιώτης τοῦ ἀδειασε στὰ μάτια ὅλο τὸν ταμπάκο. Τὸ φλωμένος καὶ ξετρελαμένος ἀπὸ τὸν πόνο, ὁ χωροφύλακας ἔπεσε χάτω. Τότε ὁ Στάγγος οἰχτηκε ἐναντίον τοῦ ἄλλου χωροφύλακα, τὸν ἄρχισε σὲς γροθιὲς στὸ πρόσωπο, τὸν ἔβαλε καὶ τὸ ὅλο τὸν ἄρχισε σὲς γροθιὲς στὸ χωριὸ του, πῆρε τὰ δύο παιδιά του καὶ μὲ μὰ βάρκα πέρασαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ Μοσχά, ὅπου ἔκριναν καὶ πολέμησαν γενναίως.

Οἱ δυστυχισμένοι τέσσερες Ζακύνθιοι,

'Η Ζάκυνθος κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα.

(Σχέδιο τοῦ Ντ. Λανσελότ).

ἔστειλε στὸ χωριὸ Φιλιτῆ, ὅπου εἶχε γεννηθεῖ τὸ θῆμα, ἱ. Κλαυδίου νὸς δνόματι.

Ἦταν τραγικὴ ἡ πομπὴ ποὺ συνόδευε στὸ χωριὸ Φιλιτῆ τὸ πρῶτο τοῦ ἡρώου αὐτοῦ πῶχας τὴν ζωὴν του γιὰ τὴν πατρίδα. Φορεῖς οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶδαν τοὺς μισοὺς τοῦ πλοιοῦ του (!) Ἀγγλοῦ διοικητοῦ νὰ κουνάβαν τὸ πέλμαρο κλονεῖ, μὲ στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἀγνωρίστο, βουτηγμένο μέσα στὴν πᾶσαν κορμὴ τοῦ Γιάννη Κλαυδιανοῦ.

Κανένας δὲν ἔμεινε ποὺ νὰ μὴν τὸν κλάψῃ, γιὰ τὸ Κλαυδίου ἦταν παλληγάρι, σωτὴς λεβέντης. Ψηλός, λιγερός, μὲ ἀρρενικὴ ἀποδορὰ, ἦταν τὸ καμάρὶ δλον καὶ πολλὸ περισσότερο τῆς μάνας του. Καὶ τὴν τῆς τὸν ἔφεραν τὸ Γιάννη τῆς σκοτωμένου, πασομένου ἀγνωρίστο, μέσα σ' ἑνα κλονεῖ!

Οἱ μισοὶ τοῦ Ἀγγλοῦ διοικητοῦ ἄρχισαν νὰ φέρουν γιὰ μέρος ὅπου θὰ ἔστησαν τὸ κλονεῖ τῆς φράξης. Καὶ δὲν βόρρεσαν ὁλοκλήρως ἀπὸ τὸ πλάτωμα ποὺ ἐσημαζέτο ἔξω ἀπὸ τὸ ναυτο τοῦ Κλαυδιανοῦ. Ἔτσι τὸ δόγμα θὰ ἦταν φοβερώτερος ἀπὸ τὸν θρῶπτότερο — ἐκεῖνο δηλαδὴ ποὺ γύρευε ὁ Ἀγγλὸς διοικητής.

Ἡ δύστηνὴ μάνα, ἄρρητη, ἀποβλακωμένη μισοῦσα στὴν πόλιν γιὰ τὴν ἁγία, ἔπαιε καὶ παρακαλοῦντοσιν τὴν ἐργασία τῶν διμῶν τῶν σὺν χαμένη, σὺν ὑποτακμένη.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Φιλιτῆ εἶχαν βουθεῖ ἐπίσης ἀπὸ τὴν κη. Ποὺς μποροῦσε νὰ μιλῇ; Τὸ νησί εἶχε τρομοκρατηθεῖ προύχοντες ἦσαν στὴ φυλακὴ καὶ οἱ κατὰσκοποι τοῦ κυβερνήτου καὶ

ποὺ, ὅπως γράφουν παλαιῶν, καταδικάστηκαν σὲ θάνατο, ὠδηγήθηκαν στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ Μόλου, ὅπου ἔγινε θεατρικὴ ἡ θανατοῦ τῶν διὰ τῆς ἐποχῆς.

Δὲν βόρρε ὅμως ἀνετὴ τὴν τιμωρίαν θανάτου ὁ ἄγγελος Ἀγγλὸς διοικητῆς Ἀδαμ. Ἦθελε νὰ γεννήσῃ φρίκη στὸ λαὸ καὶ νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς Ζακυνθίους, ποὺ μόνο τὴν κλημὰ τοὺς ἦσαν ὅτι γατοῦσαν τὴ μητέρα τῶν τριῶν τους. Διέταξε λοιπὸν καὶ ἐπέστειλε τὸν κορμὴ τῶν κρηματιῶν, τὰ ἔβαλαν μέσα σὲ σιδερένια κλονεῖα καὶ τὰ ἔβαλαν ἀπ' αὐτὰ τὰ καίματα στὸ θυμὸν τοῦ Ἁγίου Ἡλία, ὅπου κατόικε τῆς πολιτείας τὰ ἔβλεπαν κάθε σπομὴ. Τὸ ἄλλο κλονεῖ τὰ ἔβλεπαν καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ.

Ὁ Στάγγος δὲν ἔμεινε μέσα σὲ κλονεῖα οἱ Ἀγγελοὶ τοὺς τρεῖς πατρίδες τοῦ Ὑφίλιθο! Δέκα διόκληρα χρόνια βλέπαμε τὸ φρεσὶ αὐτὸ θέαμα, ὅπου μὰ χειμῶντινὴ νύχτα γκρεμίσαν τὰ κλονεῖα ἡ κατακλῆδα...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐνῶς Γάλλος ἀρχιδουκὸς, ὁ Μ. Φορέστ, ποὺ ὑπηρετεῖ στὴ φυλακὴ τῆς πόλεως Γκρενόμπλ, παρατέμφθηκε τελενταία στὸ πεθαγικό σιμβόλιον καὶ τιμωρήθηκε αὐστηρὰ, ἐπειδὴ... εἶνε ποιητής! Ἐν ὄνοματι λοιπὸν τῆς ποιήσεως, ὁ Φορέστ ἔφανε τοὺς φυλακισμένους νὰ βγαίνουν ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ νὰ γυρίζουν ἐλεύθεροι στὴν πόλιν.

Ἔτσι εὗρεται τὴν ἡσυχίαν του, ἔμεινε στὴς φυλακὲς διόμνητος καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸ του, σκαρώνοντας ποιήματα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε σὲ ποιῶν νὰ τὰ διαβάσῃ, μάζευε πάλι κάθε μέρα στὸ γραφεῖο του μὴ μὲγάλη παρὰ ἀπὸ φυλακισμένους καὶ τοὺς ἀπήγγελλε τὰ ποιήματά του.

Φυσικὰ ἐκεῖνοι, γιὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐνοῖα του, τὸν κολάεσαν καὶ τοὺς λέγανε, ὅτι οἱ στίχοι του ἦσαν ἀριστοτεχνικὰ, ἀνώτεροι τοῦ Ἀλφρέντ ντὲ Μυσσὲ καὶ τοῦ Βερλαίν!

Ὁ δεσμοφύλαξ μεθοῖσε πάλι ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ἀνοίγε τὴς πόρτες τῆς φυλακῆς καὶ ἔφανε τοὺς καταδικασμένους νὰ πᾶνε νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τους.

Τὸ πρῶτο ὅμως παράγγελε σιγά—σιγά, τὸ ἔμαθε ὁ ἐπιθεωρητής τῶν φυλακῶν καὶ ὁ Φορέστ πληρώσε μὲ τὴν θέσιν του τὸν θαυμασμό τῶν φυλακισμένων πρὸς τὴν ποιήσιν του. ***

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φανταστῇ κανεὶς ὡς ποὺ φτάνει ἡ ἀφοσίωσις τῶν σκίλων πρὸς τ' ἀρετικὰ τους.

Στὴν ἀυστραλιανὴ πόλιν Βάγκαι, τῆς Νέας Νοτίου Οὐαλλίας, κάποιος κτηματίας, ὁ Σάμι Λόκετ, εἶχε ἑνα ὑπέργηρο σκύλο ἡλικίας 17 ἐτῶν. Ἐκτεθεὶς πάλι δὲν τὸν νόμιζε ἱκανὸ νὰ τοῦ φυλάξῃ τὸ σπίτι, μὰ μέρα ὁ Σάμι Λόκετ πῆρε τὸν σκύλο καὶ τὸν πῆγε μὲ τ' αὐτοκίνητό του σ' ἑνα κρηματιῶν γηματο ποὺ εἶχε ἀγοράσει καὶ ποὺ βρισκόταν σ' ἀπόστασι 120 χιλιομέτρων ἀπ' τὴν Βάγκαι, δηλαδὴ περὶ τοὺς 80 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Ἀθήνας. Τὸν ἄφησε ἐκεῖ γιὰ νὰ περάσῃ ἡσυχὰ τὴς τελευταῖες τοὺς ἡμέρας καὶ ἔφυγε.

Ἐπειτα ἀπὸ τέσσερες ἡμέρας ὅμως, ἑνα ἀπόγευμα, ὁ Λόκετ εἶδε μ' ἐκπλήξι νὰ μεταβῇ στὸ σπίτι του ὁ γέροντος σκύλος του κατακουνημένος, μὲ τὴν γλώσσα μὴ καθαρή ἔξω καὶ ἀποκαυλωμένη ἀπ' τὴν καύσιν. Τὸ πρῶτο ἔδοξε εἶχε βυθισθεῖ τέσσερα διόκληρα κρηματιῶν θαμνηστικῶν, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στὸν ἀρετικὸν του καὶ ὁ Λόκετ τὸ κράτησε πάλι στὸ σπίτι του. ***

Ἀπὸ Λονδρέου λοιποῦτες κλέμμεν πρὸς ἡμερῶν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ μεγάλου χουσο χόου Χάρου Νάλτι, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀφήσει ἔξω ἀπ' τὸ κατὰσκήνιο τοῦ Ἐκπληρωμένου. Ὅπως ἀνέφερε ἀμέσως κατόπιν στὴν ἀστυνομίαν ὁ χουσοχόος Νάλτι, σὲ πάλι ἀπὸ τῆς θῆρας τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ εἶχε φυλακισμένους τρεῖς μισοὺς — πρὸς διόκληρον ἴσον περὶ τοὺς 175.000 δραγμὰς — τίς ὁποῖες εἶχε ἀφῇ ἀπ' τὰ σπῆτα τοῦ τοῦ πρῶτο γιὰ νὰ πληρώσῃ κάποιον χρέος τοῦ στὴν Τράπεζαν.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι οἱ λοιποῦτες βόρρεαν τὴς τρεῖς μισοὺς αὐτοῦ. Ἄλλες καὶ τίς ἐπέστεισαν, παραπόντος τοῦ αὐτοκινήτου σ' ἑνα ἀπὸ τὰ προαίτια τοῦ Λονδρέου. ***

Τὸ μὴ εὐτυχισμένο αὐτοκίνητο τοῦ χουσοχόου ἀσφαλῶς ἡ μισοῖς Μαρία Κοῖν Χίλν καὶ ὁ σύζυγός της, ποὺ Ράτσαν τῆς Αμερικανικῆς πολιτείας Βορτῆνα.

Ἡ Μαρία Κοῖν πῆγε τελενταία καὶ ὅπως γενεὰ κληρονόμου τῆς περιουσίας της, ποὺ ἀποκρίνεται σ' ἑκατὸ χιλιάδες διόκληρα, τὸν σκύλῳ της. Μέσα στὴ διαθήκη της γράφει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ σύζυγός μου ἦταν γιὰ μένα σύντροφός καὶ ὁδῶν» σ' ὅλη μου τὴν ζωὴ. Τοῦ εἶμαι ἀιώνιος εὐγνώμων γιὰ τὴν ἀγάπην του καὶ γιὰ τὴν συντροφίαν του».

Πιὸ κάτω, σ' ἑνα κωδικεῖλο τῆς διαθήκης, ἡ Χίλν γράφει τὰ ἑξῆς πρὸς τὸν σκύλῳ της.

«Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐνλογῇ καὶ νὰ σε φυλάξῃ ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ ἀπὸ κάθε δυστυχία, πολυαγαπημένε μου. Εἶθε, τὰ χρόνια ποὺ σοὺ μένουν νὰ ζήσῃς, νὰ σοὺ φέρουν κάθε ποθητὴ εὐτυχία. Δὲν μ' ἀρετῆσες σὲ τίποτε, σὲ τὴν ζωὴν μου, δὲν μ' ἀρετῆσες τίποτε, καὶ δὲν βόρρε ὅλα λόγια νὰ σοὺ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου γιὰ ὅ,τι ἔκανες γιὰ μένα».

οἶσαν παντοῦ, γιὰ ν' ἀκούσουν καὶ καταγγελοῦν ἐκείνους ποὺ θὰ πολέμουσαν νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως. Τὰ κανόνια ἦσαν στημένα στους δρόμους. Ἐνα ἀγγλικὸ πολεμικὸ εἶχε καταπλεύσει ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἡμέραν τῆς Ζακύνθου. Ἀλλομονο σ' ἐκείνον ποὺ θὰ πολέμουσε καὶ μὰ λέξιν καὶ πῆ! Ἦταν χαμένος. Ἡ πολυπομένη Ἀγγλικὴ ἔφριξε τὰ δόντια της...

Μέσα σὲ λίγη ὥρα οἱ δῆμοι τοῦ Ἀγγλοῦ διοικητοῦ ἔστησαν τὸ τρομερὸ κλονεῖ στὸ πλάτωμα, ἀντὶ τῶν σπῆτα τοῦ θῆματος. Τὸ κορμὶ τοῦ λεβέντη, ἀγνωρίστο μέσα στὸ περιδῆλμα τῆς πᾶσης, ἔπαιε σὺν σκῆπτρῳ φράξης καὶ ἀπογνώσεως. Καὶ ὅλοι μ' ἀνατριχίλα ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Μόνο ἡ μάνα τοῦ Κλαυδιανοῦ ἔμεινε κάτω ἀπ' τὸ κλονεῖ. Κάθησε στὰ σκαλιά ποὺ ἦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ κῆταζε μὲ μαρῶν τὸ μακάθριο θέαμα. Τὰ μάτια της πῆσαν μὰ ἀλλόκοτῃ ἐκφρασί. Ἀγρίεψαν, στρογγυλέψαν τρομακτικὰ. Τὰ χεῖλη της σφιγγόντουσαν μὲ λύσσα. Καὶ ἔφαρνε, ἑνα ἀποτρόπαιο γέλιο ἀντήχησε. Ἡ γρημὴ μάνα ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ σπριγγὴ φωνή:

— Χά, χά, χά! Παντρεμένη ὁ γυνὸς μου!... Παίρνει τὴν προμητοποῖτα... Τὴν πεντάμορφη βασίλισσάν μου!... Χά, χά, χά!...

Ἡ δυστυχισμένη γερωνία εἶχε τρελαθεῖ. Τὸ φρεσὶ μισοῦ τῆς δὲν ὑπόφερε ν' ἀντῆξῃ σὲ μὰ τέτοια τραγωδία.

Ἐπὶ δέκα διόκληρα χρόνια ἔβλεπαν οἱ διαβάτες μὲ φρίκη τὸ ἀναισίο κλονεῖ κρηματιῶν ἀπὸ τῆς σπῆτα τῆς τρελλῆς μάνας, ἡ ὁποία περνοῦσε μέρα καὶ νύχτα κάτω ἀπ' αὐτὸ, πότε γελώντας καὶ πότε κλαίοντας...

Δὲν εἶνε δημοφύημα τῆς φαντασίας αὐτὸ ποὺ διηγήθηκα. Εἶνε φρεσὶ, ἀλλὰ ἀληθινὴ ἱστορία, ποὺ τὴν διηγούνται ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ τῆς Ζακύνθου καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἑπαναστάσεως.

Θυμίζω μάλιστα πρὸ πολλῶν χρόνων, ὅταν ὁ πάππος μου μὲ πῆγε, μικρὸ παιδί ἀόμα, περὶ τῶν σπῆτα τοῦ Ἁγίου Ἡλία καὶ μὲ ἔδειχνε τὸ θῆμα τοῦ Ἁγίου Ἡλία καὶ μὲ ἔλεγε:

— Ἐκεῖ ἐκρήμασαν μέσα σὲ κλονεῖα οἱ Ἀγγελοὶ τοὺς τρεῖς πατρίδες τοῦ Ὑφίλιθο! Δέκα διόκληρα χρόνια βλέπαμε τὸ φρεσὶ αὐτὸ θέαμα, ὅπου μὰ χειμῶντινὴ νύχτα γκρεμίσαν τὰ κλονεῖα ἡ κατακλῆδα...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΑΝ ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Ὁ Ἀπόστολος Ματθαῖος σκοτώθηκε με ἔκρας σὲ κάποια πόλιν τῆς Ἀραβίας.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς βασιτανιστὰς τῶν σπῆτα δρόμων τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ στὸ τέλος ἐσφίγη.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς κρηματιῶν στὴν Ἑλλάδα ἀπ' τὸ κλονεῖ μὲς ἑλίας.

Ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης οἰχτηκε μέσα σ' ἑνα καλὸν μὲ βραμμένο λάδι, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἐγλύτωσε καὶ πῆθαν ἀργότερα στὴ Ρώμην ἀπὸ φυσικὸ θάνατο.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος σταυρώθηκε στὴ Ρώμην μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἰδίου, γιὰ τὴν ἔκρινε ὅτι δὲν ἦταν ἄξιός νὰ πεθάνῃ στὴν ἴδια θέσιν καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ὡς ὁ Χριστός.

Ὁ Ἰάκωβος ὁ πρεσβύτερος, ἀποκεφαλίστηκε ἀπὸ τοὺς διώκτες τοῦ σπῆτα Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Ἰάκωβος ὁ νεότερος, κρηματιῶν ἀπὸ πάνω ἀπὸ ἑνα ναὸ χωρὶς νὰ πᾶν τίποτε, ἀλλὰ κατόπιν ἐσκοτώθηκε μ' ἑνα ροπαλό.

Ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος κρηματιῶν στὴν πόλιν Ἱερὰπολιν τῆς Φρυγίας.

Ὁ Ἀπόστολος Βαρθολομαῖος, κατὰ διαπογὴν ἐνὸς κρηματιῶν χρο βασιλῆως, πᾶστηκε καὶ γδάρθηκε ζωντανός.

Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας δέθηκε ἐπάνω σ' ἑνα σταυρὸ, ἀπ' ὅπου ἐκωλοκυνθόθηκε νὰ κρηματιῶν σπῆτα συναγμένο λαὸ μέχρις ὅτου ἐσφίγησε.

Ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς σκοτώθηκε διὰ λόγους στὸ Κορομαντέλ τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδίων.

Ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας θανατώθηκε μὲ βέλη.

Ὁ Σίμων, ὁ ἐπιλεγόμενος Ζηλωτής, σταυρώθηκε στὴν Περσία.

Ὁ Ἀπόστολος Ματθαῖος στὴν ἀρχὴ λιθοβολήθηκε καὶ κατόπιν ἀποκεφαλίστηκε.

Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας λιθοβολήθηκε ἀπ' τοὺς Ἑβραίους στὴν Σαλαμίνα.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀποκεφαλίστηκε στὴ Ρώμην ἀπὸ τὸν τύραννο Νέρωνα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
Η μαρζοσία Κλάρα ντε Σαίν-Ζερμαίν, τη Μάρθα Ντελμόν).

Παρίσι.
'Αγαπητή μου φίλη, Δέν μπορείς να φανταστής πόσο είμαι κουρασμένη τις ημέρες αυτές. 'Η πολλὰ πλὴς ἀσκολίες μου μ' ἔχουν περὶ ἐξαντλήσει. Μόλις στέκομαι στὰ πόδια μου. Καὶ φαντάσου, σὺν τὴν μὴν ἔχταναν δὲ! αὐτὰ, αὐτοὶ τὸ βράδυ ἔχοιμε μὴ καλλιτεχνικὴ ἐσπερίδα. Θὰ παίχτῃ στὸ μικρὸ θέατρο τοῦ πόργου μὴ μονόπρακτὴ κομεντί τοῦ Γαστόν, στὴν ὁποία θὰ πρωταγωνιστήσῃ ἐγώ. 'Ηθελα πολὺ ν' ἀποφύγῃ τὴν τιμὴ αὐτὴ, μὰ τόσο οἱ ξένοι μας, ὅσο κι' ὁ Γαστόν, ἐπέμειναν στὸ ζήτημα αὐτὸ, ὥστε δὲν ὑπόφευκα νὰ ἀρνηθῶ ὡς τὸ τέλος.

Ὁ Γαστόν μάλιστα μοῦ συνέστησε νὰ μείνῃ σήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ διαμερίσματά μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ συνέλθῃ κάπως καὶ νὰ μὴν εἶμαι αὐριο ἐξαντλημένη. 'Εποφελούμαι λοιπὸν κι' ἐγὼ τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς γιὰ νὰ σοῦ γράψω.

Τί τὰ θέλεις, φίλη μου; Ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία, ὅλη αὐτὴ ἡ κινήσις δὲν μ' εὐχαριστεῖ καθόλου. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ θαυμασμός πὺν μὴν ἐκδηλώνουν ὅλοι, μ' ἐννοεῖ. Ὁ Γαστόν ὅμως φαίνεται πὺν εὐχαριστεῖται ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τὰ κομπλιμέντα τῶν ξένων τοῦ πρὸς ἐμένα, μοιδοῦν αὐτὸς ὁ ἴδιος μοῦ φέρεται πάντα μὴ μὴ ἀφοῦ ἀδιαφορία.

Ἐν τοῖτοις εἶνε στιγμὲς πὺν μὴ κιντῶν καὶ τὰ μάτια τοῦ λίκπουν ἀλλόκοτα... Ὅταν ὅμως ἀντιλαμβάνεται πὺν τὸν κιντῶν κι' ἐγώ, ἔναται ἀνδρὶ τὴν πρώτη του ἀδιαφορία.

Τὴ μυστήριον κρύβεται τάχα μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;

Ἄκου καὶ κατὰ ἄλλο πὺν θὰ σοῦ κάνῃ ἱσὺς ἐντύπωσι.

Μεταξὺ τῶν ξένων μας εἶνε κι' ὁ νεαρὸς κόμης Ἀλφρέδος ντε Σαίν-Ζερμαίν, ὁ ὁποῖος ἀπ' τὴν πρώτη μέρα τῆς ἀρτίσεως τοῦ ἐδῶ δὲν ἔξαλλοῦσε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντὰ μου. Ὅπου κι' ἂν πάω, τὸν βρίσκω μπροστὰ μου κι' εἶνε φανερό πὺν ὁ δυστυχισμένος εἶνε ἐρωτευμένος μαζί μου...

Δυστυχῶς γι' αὐτὸν ὅμως, δὲν διαφεύγει τίποτε ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Γαστόν. Ἐστὶ συνέβη γιὰς ἐδῶ ἕνα μικρὸ ἐπεισόδιον. Βρισκόμαστε ὅλοι στὴ μεγάλη βεράντα τοῦ πόργου καὶ κουβεντιάζομε γιὰ διάφορα φιλολογικὰ ζητήματα, ὅταν ἔξαφνα μίσηκε μέσα ὁ νεαρὸς κόμης κρατώντας μὴ μεγάλη ἀνθοδέσμη ἀπὸ ὑπερόχα λευκὰ τριαντάφυλλα.

Ἐφοῦξέ μὴ ματιά στὴ συγκέντρωσι καὶ, βλέποντας ὅτι ὁ Γαστόν δὲν βρισκόταν ἐκεῖ, διενθύνθηκε κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἐμένα καὶ μοῦ τὰ προσέφερε τριαντάφυλλα μπερδεμμένους μὴ κὰ κολακευτικὰ λόγια.

Ἐγώ, χωρὶς νὰ δώσω μεγάλη σημασία στὸ πράγμα, τὰ πήρα, εὐχαριστώντας τον, καὶ κατόπιν φώναξα ἕνα καμαριέρη γιὰ νὰ τὰ πᾶ στὸ μπουαντόρ μου.

Κι' ἐξακολούθησα τὴν κουβέντα μου. Πέρασε ἀρχετὴ ὥρα κι' ἐπεδὴ χρειάστηκα κατὶ ἀναγκάστηκα νὰ πεταχθῶ ὡς τὰ διαμερίσματά μου. Φτάνοντας ὅμως ἐκεῖ, βρῆκα τὸν Γαστόν νὰ μὴ περιμένῃ.

Ἦταν κατάχλωμος ἀπὸ ὄργη καὶ μαδοῦσε νεύρισμα τὸν τριαντάφυλλα τοῦ κόμης ντε Σαίν-Ζερμαίν, τὸν ὁποῖον τὰ πέταλα εἶχαν γεμίσει τὸ πάτωμα.

—Μὰ γιὰ τὰ ξερνίλλετες; ἔκανα ἐγώ. Εἶνε τόσο ὥραϊα τὰ τριαντάφυλλα αὐτὰ!...

Τότε ὁ Γαστόν, προσπαθώντας νὰ συγκρατηθῇ, μοῦ ἀπάντησε: — Μπορεῖ νὰ εἶνε ὥραϊα, ἀλλ' αὐτὸς πὺν σὰς τὰ προσέφερε δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου. Θὰ τοῦ δώσω μάλιστα ἕνα καλὸ μάθημα γιὰ νὰ μάθῃ νὰ μὴν εἶνε τόσο ἀναδὴς πρὸς τίς κυρίες, τὸν ὁποῖον εἶνε φιλοξενούμενος.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; τὸν ρώτησα μὴ κάποια ταραχὴ.

—Διαβάστε! μοῦ εἶπε.

Καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα κομμάτι χαρτί, προσθέτοντας:

—Αὐτὸ βρισκόταν μέσα στὴν ἀνθοδέσμη τοῦ κόμης καὶ, φυσικὰ, προορίζεται γιὰ σὰς... Ὁ γελοῖος!... Ὁ ἀναδὴς!...

Πῆρα αἰσῶς τὸ χαρτί καὶ διάβασα τότε σ' αὐτὸ τὰ παρακάτω λίγα λόγια:

«Δεχθεῖτε τὰ ἄνθη αὐτὰ, ἀγαπητὴ κυρία. Εἶνε τὸ μόνο δῶρο πὺν μπορεῖ νὰ σὰς προσφέρει μὴ φτωχὴ καρδιά, ἡ ὁποία ὁποφείγει γιὰ σὰς».

—Τὸν δυστυχισμένον! ψιθύρισα ἐγώ.

—Ὅποτε τὸν θεωρεῖτε δυστυχισμένον; ἔκανε ὁ Γαστόν μὴ κάποια

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

νὴ δική τους ἡμὰ τὸ θελήσουν... Δὲν ἔχουν ἴσους καὶ ἄδικο ὅσο γι' αὐτὸ... Γιατί κι' ἡ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας δὲν εἶνε καλύτερὲς τοῦ... Τότε γιὰ τί θέλετε νὰ ζοῦμε καὶ μεῖς μέσα στὸν διεφθαρμένον αὐτὸ κόσμον, ὅπως τὸν θεωρεῖτε;

—Γιατί, ἀπλοῦστα, δὲν μποροῦμε νὰ γίνουμε οὔτε ἐρημίτες οὔτε μισάνθρωποι... Ἀλλὰ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ μιλήσουμε ἄλλοτε... Καὶ τώρα πὺν μου, Κλάρα, ποῖά στόσι σκέπτεσαι νὰ τηρήσῃς ἀπέναντι τοῦ νέου αὐτοῦ;...

—Νομίζω πὺν μοῦ ἐπιβάλλεται νὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὰ λευκὰ μου μαζὺ μὴ τὴν ἐπιστολήν του. Τὰ περαιτέρω ἀφορῶν ἔστω.

—Ὁραία... Ὅσο γιὰ μένα, μὴν ἀνησυχεῖς...

—Μὴ φοβεῖσαι πολὺ σκληρὸς, Γαστόν! τοῦ εἶπα ἱκετευτικὰ.

—Α! Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ δική μου...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, χτύπησε ἕνα κουδούνι καὶ σὺν παρουσιάστηκε ὁ μαθὸς ὑπηρετῆς τὸν Ἀλῆξ.

—Πάρε αὐτὰ τὰ ἄνθη, τοῦ εἶπε, καὶ πῆγανέ τα μαζὺ μὴ αὐτὸν ἐκεῖ, πὺν τὸν πὺν σοῦ τὰ ἔδωσε ἡ κυρία σου.

Ὅταν ὁ ὑπηρετῆς ἔφυγε, ὁ Γαστόν γέλασε πρὸς ἐμένα καὶ μοῦ εἶπε:

—Καὶ τώρα, Κλάρα, πηγαῖνον κι' ἐγὼ νὰ κανονίσω τὸν λογαριασμό μου μὴ τὸν νεαρόν σου μίτη. Ἐστὶς μπορεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ ὡς ὅταν νὰ γυρίσω...

Καὶ ἔφυγε...

Μὴ μεγάλη ἀγωνία μὴ κυρίεψε τότε. Φοβόμουν πολὺ μήπως ὁ Γαστόν παραφευγῇ καὶ δημοσιεύσῃ κανένα σκάνδαλον. Μὰ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτον, τὸν εἶδα νὰ ἐναγυροῦν χωρὶς γελαστός, σὺν τὴν μὴν εἶχε συμβεῖ πλοῖο.

—Λοιπὸν; τὸν ρώτησα μὴ κριβόντας τὴν ἡνσηρία μου.

—Μὴν ἀνησυχεῖτε, μοῦ ἀπάντησε. Ὁ νεαρὸς κόμης μεταστῆκε ὅπως τοῦ Ἀλῆξ. Αὐτὴ πὺν στιγμὴ ἀλλάζει τὴν τουαλέτα του γιὰ νὰ γῇ ἡμέσως γιὰ τὸ Παρίσι...

—Μὰ τί συνέβη;

—Ὡ! τίποτε... Μὴ ψυχρολουσία μέσα στὴν ἡμὴν τοῦ πόργου καὶ πλοῖα παραπάνω. Καὶ πὺν μποροῦμε νὰ ἔναγυρισομε στοὺς ξένους μας.

Καί, χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις, μοῦ προσέφερε τὸ μπράτσο του καὶ μετέβηκε στὸ μεγάλο σαλὸν τοῦ πόργου...

Βοήθηκα τοὺς προσκαλεσμένους μας νὰ ἐκζητοῦν ψιθύριστὰ ὁ ἕνας μὴ τὸν ἄλλο, καὶ πὺν σαστισμένοι, μὰ αἰσῶς ὁ Γαστόν ἀνοῖξε μὴ γενικὴν κουβέντα καί, μὴ τὴ γοητεία πὺν ἀπὸ τὴν ὁμιλία του, τοὺς ἔκανε νὰ ἀνακαταστῶν ὅλοι σ' αὐτή.

Ἐγὼ καθόμουν κοντὰ σ' ἕνα παράθυρον καὶ ἔβλεπε πρὸς τὸ μέρος τοῦ πόργου, ἀρρημύνη ὅταν ἔξαφνα εἶδα ἕναν ἱππὴ νὰ διασχίῃ καὶ πλῶντας τὸν κῆπον νὰ χάνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ δημοσίου δρόμου.

Ἦταν ὁ κόμης ντε Σαίν-Ζερμαίν, ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀπ' τὸν πόργον μᾶθον. Μὰ δὲν τοῖμοῦσα νὰ ρωτήσω κανένα σχετικῶς.

Σὲ λίγη ὥρα εὐτυχῶς ὁ Γαστόν, μαζὺ μὴ μερικὸς ἄλλος κυρίως, βγήκε ἔξω. Τότε πλησίασα τὸν στρατάρχη Μορενά, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶχε ἐξαιρετικὴν συμπαθεῖα, καὶ τὸν ρώτησα τί εἶχε συμβεῖ.

—Α! ἔκανε ἐκεῖνος. Ὁ μαρζοσιὸς σὺγγυὸς σὰς ἔφερε νὰ τιμωρῶν τοὺς ἀναδὲς νέους. Θέλετε νὰ μάθετε τί συνέβη. Ἀκούστε, Γαστόν ἤθε προὸ ὀλίγον ἐδῶ καὶ μὴς πρότεινε νὰ κάνουμε ἕνα μπουρλίκο πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης. Ἐμεῖς τὸν ἀκολουθήσαμε, χωρὶς νὰ ὑπονομιάζομαστε τίποτε. Ὅταν ὅμως φτάσαμε στὴν ὄχθη, ὁ Γαστόν φώναξε κοντὰ τὸν τὸν Σαίν-Ζερμαίν καὶ δείχνοντάς του μερικὰ λευκὰ λουλούδια, τοῦ εἶπε:

«Εἰδότε τί ὥραϊα λουλούδια!... Ἐγώ, ἂν ἦμουν ἐρωτευμένος, αὐτὰ θὰ προσέφερα στὴν ἐκλεκτὴ μου. Γιὰ τὸ χαρτί της, θὰ μὴ τοῖσα μέσα στὸ νερό...»

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ κόμης ἔγινε κατάχλωμος.

—Μὰ τί κάθεστε; εἶπε τότε ὁ Γαστόν. Γιατί δὲν βουτᾶτε νὰ πάρετε; Τόσος μικρὸς εἶνε ὁ ἔρως σας; Μήπως θέλετε νὰ σὰς μὴ θῶ;

(Ἀκολουθεῖ)

ἐρωτία.

—Δυστυχισμένον καὶ ἀνόητον... ἀπάντησα.

—Α, Κλάρα! εἶπε τότε ὁ Γαστόν μὴ τὸν μᾶλλον φίλον. Δὲν τοὺς ἔξοις τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ ἀρρημύνη...

—Δὲν ἔξοις πόσο μεγάλη ἡ δὲα ἔχουν γιὰ τὸν αὐτὸν τοῦς. Δὲν σέβονται ἀπολύτως τίποτε καὶ νομίζουν ὅτι κατὰ γυναικὰ μπορεῖ νὰ...

Τὴ σκότωσα!... Κι' ἐγώ;... Ἀνὼνον ζωντανὸς μέσα στὴ φυλακή...

Τὴ σκότωσα!... Τὴ σκότωσα ἐνῶ τὴν ἀγαποῦσα. Μὰ καὶ τὴ μισοῦσα. Ναί... Θυμᾶμαι... Τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα χορὸ...

Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ μὴ τὴν ἀντίκρουσα. Ἦταν ἀλήθεια πολὺν ὥρα. Τὰ μαλλὰ της ἦσαν μαύρα καὶ λαμπρὰ σὺν ἔδενος καὶ τὰ μάτια της ἔμοιαζαν μὴ μαύρα ζωντανὰ μαργαριτάρια. Ναί, τὸ ἔδενος της ἦταν σὺν λευκὸν πέταλον ῥόδου καὶ τὸ στόμα της ἔμοιαζε μὴ φλογερὸ γαυφάλον...

Μὰ μήπως ἦσαν τὰ μόνα μαύρα μαλλὰ καὶ μάτια πὺν εἶδα στὴ ζωὴ μου; Μήπως δὲν ἔχω γνωρίσει κι' ἄλλες γυναῖκες μὴ τόσο λευκὰ ὀδόντα καὶ τόσο κόκκινον στόμα; Ἀλλ' αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὴ τὸν ἔδενος ἔστει ἀκατανίκητα, μὴ τὴν ἀντίκρουσα, σὺν νὰ τὴν ἔξερνα ἀπὸ καρὸ.

Ὑστερα, ὅταν γνωστοποίησα, κι' ἐκεῖνη μοῦ ἔλεγε τὰ ἴδια. Κι' ἐγὼ τῆς εἶχα κάνει μεγάλη ἐντύπωσι μὴς μὴ εἶδε.

Ἦναστε δὺν ψυχὲς πλασμένες ἡ μὴ γιὰ τὴν ἄλλη...

Τὴν ἀγαποῦσα τρελλὰ καὶ μὴ ἀγαποῦσα παράφορα. Α, ναί, μὴ ἀγαποῦσε πολὺν ἡ φτωχὴ... Ποτὲ δὲν ἔκανε νὰ μὴ ἀγαπᾶ. Ποτέ...

Τὰ λόγια μου αὐτὰ θὰ φανῶν σὺν παραμυθιὰ τρελλοῦ σ' ὅποιον τῆς εἶχα τὰ διαβάσει. Κι' ὅμως... Ἄν διαβάσει καὶ παρακάτω, θὰ καταλάβῃ ἴσως...

Τὴν ἀγαποῦσα λοιπὸν... Μὰ ἦταν παράξενο πὺν ἐννοεῖται μέσα μου γι' αὐτὴν καὶ κατὰ σὺν μῶς.

Ναί, πολλές φορὲς, ἐκεῖ πὺν τὴν ἀγκάλιαζα καὶ τὴ φιλοῦσα. Μοῦ ἔρχόταν ἔτσι νὰ τὴν πιῶ.

Ἐκεῖνη μοῦ ἔλεγε:

—Ἐρεῖς, ἀγαπημένε μου, νομίζω πὺν δὲν σ' ἀγαπᾶ γιὰ πρώτη φορὰ. Ναί... Θυμᾶμαι... Σ' ἔχω ἀγαπήσει πολὺν κι' ἄλλοτε, σὲ μὴ ἄλλη ζωὴ. Δὲν τὸ θυμᾶσαι ἔστω;

—Κι' ἐγὼ νοιόθω, τῆς ἔλεγα, σὺν νὰ σὲ ἔξερνα κι' ἄλλοτε. Μὰ δὲν θυμᾶμαι ἂν σ' ἀγαποῦσα...

Κι' ἔλεγα μὴ τὸ νου μου:

«Μοῦ φαίνεται πὺν ἄλλοτε σὲ μισοῦσα».

Μὰ δὲν τοῖμοῦσα νὰ τὸ πῶ καὶ στὴν ἴδια.

Καὶ περνοῦσε ὁ καιρὸς, περνοῦσε ἡ ζωὴ μας, μὴ φίλᾶ, μὴ χάδια, μὴ δεινὰ γλικά...

Ἐκεῖνη ἦταν τόσο εὐτυχισμένη, τέλεια εὐτυχισμένη.

Ἐγὼ ὅμως; Εἶνε παράξενο. Δὲν ἦμουν εὐτυχισμένος ὅσο ἦταν ἐκεῖνη εὐτυχισμένη.

Ἐννοεῖται πάντα μέσα μου τὸ παράδοξον ἐκεῖνο συναίσθημα, ἕνα ἀλλόκοτον μῶς ἀνάμικτον μὴ τὴν ἀγάπην μου. Προσπαθοῦσα νὰ καταλάβω γιὰτί, ἐνῶ τὴν ἀγαποῦσα τόσο, τὴ μισοῦσα συνεχῶς θανάσιμα, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τίποτα.

Καὶ μὴ βραδεῖα...

Α, Θεέ μου!... Τί φρικτὴ ἀποκάλυψις. Μὴ βραδεῖα... Εἶδα, κατάλαβα...

Ἀξέχαστη στιγμή.

Καθόμουν κοντὰ της, πολὺν κοντὰ της. Μὴ κάτταζε ἀχόρταγα μὴ τὰ μαύρα λαμπρὰ τῆς μάτια καὶ τὴν κιντῶν καὶ ἐγώ...

Δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα ἡδονὴ ἀπ' αὐτὴ πὺν νοιόθουν δὺν ἐρωτευμένοι ὅταν ἐμῶν τῆς ψυχῆς τοὺς μέσα ἀπὸ τὰ μάτια τοὺς, σ' ἕνα παθητικὸ ἀλλήλοκαίτημα.

Ροφούσα τὴν ψυχὴ τῆς μέσα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κι' ἐκεῖνη ἔκανε τὴ δική μου ψυχὴ ἀπὸ τὰ δικὰ μου μάτια.

Δὲν μιλοῦσαμε, οὔτε φιλομάσσε καν. Εἶνε στιγμὲς πὺν τὰ βλέμματα ἀντικαθιστοῦν τὰ λόγια καὶ τὰ φίλᾶ, τόσο πὺν μαγικά, τόσο πὺν μυστικὰ!... Ὅταν ἔξαφνα... Θεέ μου!... Τί φρικτὴ ἀναγνώρισις, τί τρομερὴ ἀποκάλυψις!...

Τὴν ἀναγνώρισα καλὰ, θυμήθηκα ποῖα εἶνε...

—Μαρίνα, Μαρίνα! φώναξα ἀπομακρυνόμενος μὴ φρίκη ἀπὸ κοντὰ της.

Ἐκεῖνη ἀνασχημάθηκε τρομαγμένη.

—Ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ Μαρίνα; εἶπε. Ποῖαν φωνάζεις ἔτσι; Ἐμεῖς μὴ λέμε Λευκή.

—Ὁχι... Ὁχι, οὐφίαξα. Εἶσαι ἡ Μαρίνα, ἡ Μαρίνα... Θυμᾶμαι... Ἀλλοτε λεγόσων Μαρίνα κι' ὄχι Λευκή. Ἦσουν Ρουμανίδα.

(Σημειώσεις ἐνὸς φυλακισμένου).

ΠΑΡΑΔΕΣΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὴ σκότωσα!... Τὸ αἷμα τῆς ἔτρεξε ἔξωστὸ πᾶνον στὰ χέρια μου, ἔξωστὸ καὶ πορφυρὸ.

Τὴ σκότωσα!... Εἶνε τώρα ἕνα πτώμα. Τὸ σῶμα τῆς πὺν ἦταν γεμάτον ζωῇ, λίκπνει τώρα μέσα στὸν τάφο. Τὸ σῶμα τῆς τὸ λανταριστό... Κι' ἐγώ;... Ἀνὼνον ζωντανὸς μέσα στὴ φυλακή...

Τὴ σκότωσα!... Τὴ σκότωσα ἐνῶ τὴν ἀγαποῦσα. Μὰ καὶ τὴ μισοῦσα. Ναί... Θυμᾶμαι... Τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα χορὸ...

Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ μὴ τὴν ἀντίκρουσα. Ἦταν ἀλήθεια πολὺν ὥρα. Τὰ μαλλὰ της ἦσαν μαύρα καὶ λαμπρὰ σὺν ἔδενος καὶ τὰ μάτια της ἔμοιαζαν μὴ μαύρα ζωντανὰ μαργαριτάρια. Ναί, τὸ ἔδενος της ἦταν σὺν λευκὸν πέταλον ῥόδου καὶ τὸ στόμα της ἔμοιαζε μὴ φλογερὸ γαυφάλον...

Μὰ μήπως ἦσαν τὰ μόνα μαύρα μαλλὰ καὶ μάτια πὺν εἶδα στὴ ζωὴ μου; Μήπως δὲν ἔχω γνωρίσει κι' ἄλλες γυναῖκες μὴ τόσο λευκὰ ὀδόντα καὶ τόσο κόκκινον στόμα; Ἀλλ' αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὴ τὸν ἔδενος ἔστει ἀκατανίκητα, μὴ τὴν ἀντίκρουσα, σὺν νὰ τὴν ἔξερνα ἀπὸ καρὸ.

Ὑστερα, ὅταν γνωστοποίησα, κι' ἐκεῖνη μοῦ ἔλεγε τὰ ἴδια. Κι' ἐγὼ τῆς εἶχα κάνει μεγάλη ἐντύπωσι μὴς μὴ εἶδε.

Ἦναστε δὺν ψυχὲς πλασμένες ἡ μὴ γιὰ τὴν ἄλλη...

Τὴν ἀγαποῦσα τρελλὰ καὶ μὴ ἀγαποῦσα παράφορα. Α, ναί, μὴ ἀγαποῦσε πολὺν ἡ φτωχὴ... Ποτὲ δὲν ἔκανε νὰ μὴ ἀγαπᾶ. Ποτέ...

Τὰ λόγια μου αὐτὰ θὰ φανῶν σὺν παραμυθιὰ τρελλοῦ σ' ὅποιον τῆς εἶχα τὰ διαβάσει. Κι' ὅμως... Ἄν διαβάσει καὶ παρακάτω, θὰ καταλάβῃ ἴσως...

Τὴν ἀγαποῦσα λοιπὸν... Μὰ ἦταν παράξενο πὺν ἐννοεῖται μέσα μου γι' αὐτὴν καὶ κατὰ σὺν μῶς.

Ναί, πολλές φορὲς, ἐκεῖ πὺν τὴν ἀγκάλιαζα καὶ τὴ φιλοῦσα. Μοῦ ἔρχόταν ἔτσι νὰ τὴν πιῶ.

Ἐκεῖνη μοῦ ἔλεγε:

—Ἐρεῖς, ἀγαπημένε μου, νομίζω πὺν δὲν σ' ἀγαπᾶ γιὰ πρώτη φορὰ. Ναί... Θυμᾶμαι... Σ' ἔχω ἀγαπήσει πολὺν κι' ἄλλοτε, σὲ μὴ ἄλλη ζωὴ. Δὲν τὸ θυμᾶσαι ἔστω;

—Κι' ἐγὼ νοιόθω, τῆς ἔλεγα, σὺν νὰ σὲ ἔξερνα κι' ἄλλοτε. Μὰ δὲν θυμᾶμαι ἂν σ' ἀγαποῦσα...

Κι' ἔλεγα μὴ τὸ νου μου:

«Μοῦ φαίνεται πὺν ἄλλοτε σὲ μισοῦσα».

Μὰ δὲν τοῖμοῦσα νὰ τὸ πῶ καὶ στὴν ἴδια.

Καὶ περνοῦσε ὁ καιρὸς, περνοῦσε ἡ ζωὴ μας, μὴ φίλᾶ, μὴ χάδια, μ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

ΝΥΧΤΑ χειμωνιάτικη. 'Η φρίκη είχε γυμνωθεί από τις όμορφες που σπυλίζονταν την άνοιξη. Πικρή ομίχλη απλωνόταν και σκέπαζε την έξοχη και την πολυτελή. Φανταστικές μορφές εσάλευσαν στους δρόμους. Και δασι βηματίζουν μέσα στα σπάτια τους, έμοιαζαν α' αυτοί με σκιές που έβλεπαν σ' άγνωστο καταγυριές.

Μιά νέα γυναίκα καθόταν, μονάχη και σολογισμένη, κοντά στο τζάκι. Ήταν χλωμή και φαινόταν θλιμμένη. 'Από καιρό σε καιρό σήκωνε το λεικό και άδυνατο χέρι της και σφουγγίζε ένα δάκρυ που φαινόταν σαν νάβγαινε από τα βάθη της καρδιάς της.

Τέλος, άνοιξε το στόμα της, άφησε ένα άσπαστοναγκυρό βαθύ και μουρμούρισε :

— Άκουσα πως τέτοια νύχτα, σαν αυτή, έρχονται κάθε χρόνο και μ'ας βλέπουν οι νεκροί... 'Ω, αν αυτό είνε αληθινό, θα τον ξαναβλέπω, θα του ζητούσα συγγνώμη και θα του έλεγα : « Άκουσε με... 'Η ζωή που περνά έδω, είνε έρημη και θλιβερή. Μπορεί μάλιστα και να πεθάνω... 'Η σκέψη μου όμως θα γυρνά πάντα εκείνα, κ' αν ήθελες να με συγκορήσεις, θα μπορούσα να ζήσω και μέσα στις φλόγες αιώνα για χάρη σου». 'Ω, ως ήταν αλήθεια πως τα πνεύματα των πεθαμένων έρχονται κάθε τόσο απ' τον επάνω κόσμο! Θα τον περιμένα με λαχτάρα τότε. Κι' αν τον ξεχώριζα ανάμεσα στους νεκρούς τον καλό μου, θα πέθαινα μ' ευχαρίστησή μου την ίδια στιγμή.

Αλλά είνε η γυναίκα και σούπασε. 'Η βορρά χτυπούσε τώρα δυνατά πάνω στο τζάκι. Βαθεία σιωπή βασιλευσε το γύρω. 'Η δυστηχημένη νέα έβαλε το μέτωπό της μέσ' στα χέρια της κ' έβλεπε πικρά...

Τώρα ήταν όχρη και περίλυπη. Δεν ήταν όμως έτσι έδω και κάποιος χρόνος. Τότε την άγαπούσαν δυο, τότε χαϊρόταν κ' η ίδια τη ζωή της. Ήταν η χαρά των εορτών, το σπλιδί των συγκαταρροφών, η ζήλεια των συνομηθικών της. Φαιδρή τότε, αμέριμη και όραία, πετούσε ανάμεσα στο πλήθος των θαυμαστών της και χαϊρόταν και περιφρονούνταν, βλέποντας τους να γονατίζουν μπρος στα πόδια της.

Είχε χαρεί πολύ κ' είχε αγατήσει πολύ. Στους έρωτές της όμως φάνηκε άσπαστη, σαν τη χαρτωμένη πεταλούδα που πετάει από λουλούδι σε λουλούδι. Έμοιαζε με σύννεφο χρυσό που το σέρνουν οι άνεμοι έδω κ' εκεί.

Είχε γνωρίσει κάποτε έναν άνδρα που της άρεσε. Ήταν χλωμός, σοβαρός και καλοσώματος. Και τον έκαμε δικό της μέσα σε μιά απ' τις στιγμές του ένθουςιασμού που συνεπαίρνουν τις ευαίσθητες καρδιές. Και δέθηκαν έτσι με δεσμούς παντοτεινούς.

Τα πρώτα τους χρόνια περνούσαν όραία και ευχάριστα, σαν το χαμόγελο της ελπίδας. 'Η ζωή τους ήταν ειρύλλιο, χαρά, ευτυχία. Όλα όμως άλλαξαν σε λίγο. 'Η άγαστη τους έφυγε κ' ήσαν μέρες μονότονες, μακρινές και άναρες. 'Η άνια είχαν έρθει απροσκάλεση στο σπίτι τους και τους συνόδευε παντού, στους περιπάτους, στις εκδρομές, στα θεάματα.

Μέσα στην καρδιά της νέας υπήρχε τώρα ένα θανάσιμο κενό. Μά ο άνδρας της την αγαπούσε απεριόριστα. Και τη ζωή του άαίμα θα την έδινε, άρχει να την έβλεπε φαιδρή.

Μιά μέρα την είδε χαρούμενη και χαμογελαστή. 'Άρχισε να τον χαϊδεύει και να τον φιλή. 'Αλλοίμονο όμως! Τά φίλα της ήταν φίλα 'Ιούδα. 'Αγαπούσε έναν άλλον!

Πένθημα ρούχα ντυμένη τότε, καθόταν και περίμενε να της παρουσιασθή κ' ο καλός της, μαζί με τ' άλλα πνεύματα. Την καρδιά της μια κοινή μετάνοια την βασάνιζε. Παρασώσαν κ' έτρεψε στον διάχωστο κρότο που άκουγε. 'Η ροβερή σιωπή που ήταν άλογα άπλωμένη, την έτρόμαζε κ' έκανε να σκάνονται ή τρίζε τις κεφαλές της.

— Λοιπόν, έλεγε, θα τον ξαναβώ! 'Ο άκουσα τα παράπανα και τις κατάρες του! 'Αλλά θα χαρώ τουλάχιστο γιατί θα τον ιδώ! Φτωχή μου φίλε! Και σ' μ' αγάπησες τόσο πολύ! Μ' έλάτρευες με

όλη την ψυχή σου! Πές μου όμως. Θάνα αιώνα το μίσος σου γ'α μένα; Το σφάλμα μου ήταν βέβαια βαρύ, κ' η τιμωρία μου σπάθηνε μεγάλη. Συγχώρεσέ με...

Ύψωσε τα μάτια της γεμάτα δάκρυα και σπάρωσε τα χέρια της σαν σε προσευχή. Με λιμένα τα μαλλιά, με τα μάγουλα χλωμά φαινόταν πιο όμορφη. Μά η πρώτη καλλονή της είχε άφανιστή. 'Η θλίψη και η τήνη φαινόταν ξεγομαρτημένες έπάνω στο πρόσωπό της.

'Η βορρά άσπαστο δυνάμει. 'Από στιγμή σε στιγμή μεταβάλλταν σε καταγίδα ροβερή. Κ' ο δυνατός άγέρας που φυσούσε, τράνταζε κάθε τόσο τα πλάμα των παραθύρων. Τό ρολόι της γατιν κ' ης έολογίας σήμανε δέκα κ' η νέα όλοένα περίμενε...

Παγμένη από τα δάκρυα και τους στεναγμούς, άναπόλητη γ'α την άγογορία, άνοιξε την πόρτα κ' άσπαστη έπάνω σ' αυτή. 'Ο άγέρας της έσάπωσε το πρόσωπο, η βορρά της έμώσπε τα μαλλιά, άλλ' αυτή δεν άσθανόταν τίποτε κ' έμινε άσπαστη απ' άγαμία. 'Ετρεψε τα μάτια της σε λίγο, πέντισε τ' αυτά της, άλλ' τίποτε. Σκοτάδι μόνο και σιωπή...

'Από καιρό σε καιρό άκουγόταν το παρασπαστικό λάλημα της κοινοβόλας που περνούσαν απ' το ροιητό του ροβερή άνέμου. Ένα πικρό πέλλο άπλωνόταν πάνω από τη γη και της έφαινε το π' των άσπαστων. Βορράς φυσούσε μαλακωμένος. 'Εσπ'αί τάραν βασίλει ολόγρια. Κ' η νέα όλοένα περίμενε...

Ο Ο Ο ΠΑΛΗΣ ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΙΕΣ Ο Ο Ο

ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
(Γκραβούρα του 15ου αιώνα)

Κανέναν δεν την έβλεπε, κανέναν δεν τη νεκροστόμισε, κανέναν δεν έφερε στον τάφο της λουλουδιά...

Την είχε σκοτώσει το φάντασμα του σκοτεινού άνδρος της DOMENICO CIAMPOLI

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΚΙΚΕΡΩΝ ΚΑΙ Η ΡΗΤΟΡΙΚΕΣ ΣΑΠΟΥΝΟΦΥΣΚΕΣ

'Ο μεγάλος ρήτωρ της Ρώμης Κικέρων, άσπαστρεφάτων προηγουμένων ρητορικών σαπυνοφύσκων.

Μιά μέρα, κάποιος συνάδελφός του, μιλώντας στο δικαστήριο εναντίον του, είπε μεταξύ των άλλων και τα εξής :

— 'Ο άνθρωπος αυτός, τον όνοτο ή μητέρα του βαστούσε στα σπλάχνα του ένηθα μήνες...

— Δεν μού λές, πόν διέκοψε ο Κικέρων, μήπως ή άλλες μητρες βαστούν τα παιδιά τους στην... τσέπη τους;

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

Μ'ΑΠΟ τις γυναίκες, με τις όποιες συνδεθή ο Ρισελιέ μετά τον θάνατο της ποιητρίσσης 'Ορτενσίας, ήταν και η κ. ντε Γκεμπριάν, γυναικά ζοφερή, εκδικητική και ζηλιώτη. Τον γκρινιάζε διαρκώς και στις έπιστολές που του έστειλε, δεν παρέλειπε, έπειτ' από τις τυφρότερες έρωτικές εκδηλώσεις, να του γράφει και μερικτές κατάρες γ'α τα μαρτύρια που την έκανε να υποφέρει. 'Ο Ρισελιέ πάλη της άπατούσε με ύψος παιχιδιάρικο και περιπαχτικό, που την πλήγωνε μέχρι θανάτου. Μά, παρ' όλα αυτά, τον λάτρευε και δεν έννοωσε με κανέναν τρόπο να τον εγκαταλείψει.

Τό έδινε συχνά, καθημερινός σκεδόν, φανταβού στην αλή του Παλά-Ρουαυά. 'Ο Φρονόας πήγαινε και την έπαινε με το άμίζι και την όδηγούσε σ' ένα μακρινό έξοχό σπασί, όπου είχαν στήσει την έρωτική τους φωλιά. Μιά μέρα όμως ο Ρισελιέ, βαρυστημένος πάλι απ' αυτήν, έδωσε ραντεβού στο ίδιο μέρος με μιά άλλη φίλη του, την κ. ντε Σαμπράν. 'Εξαιτίας όμως έφτασε εκεί πρώτη η κ. ντε Γκεμπριάν, η όποια, νομίζοντας, ότι ο Ρισελιέ περίμενε αυτή, έτρεξε να τον συναντήσει. 'Ο Φρονόας, θέλοντας και μη τότε, άναγκάστηκε να την πάει στο άμίζι του και να την όδηγήσει στο έξοχό του σπασί.

Μά σε λίγο έφτασε στην αλή του Παλά-Ρουαυά κ' η κ. ντε Σαμπράν, η όποια, μη βρίσκοντας το Ρισελιέ εκεί και μαθαίνοντας, ότι είχε φύγει με μιά όραία κυρία, μωρόθηκε τα πάντα κ' έτρεξε κ' αυτή πίσω του στο έξοχό του σπασί.

Όταν ο Ρισελιέ την είδε απ' το παραθύρο να χτυπά την πόρτα, άμολόγησε τα πάντα στην κ. ντε Γκεμπριάν και την άνάγκασε, άπλώντας την π' ως θά δημοσιεύει τα έρωτικά της γράμματα, να περάσει στο διπλανό δωμάτιο, γ'α να μπορεί να δεχθή την αντί ζήλο της.

Με την λίσσα μέσα στην καρδιά της, η κ. ντε Γκεμπριάν υπάκουσε. 'Όταν όμως άρχισε ν' άκούη απ' την κλειστή πόρτα έρωτικά λόγια κ' άναστεναγμούς, έγινε έξω φρενών. Στο τέλος μάλιστα, μη μπορώντας να κρατηθή πάλι, έσπρωξε έξωλη την πόρτα και κόνοντας άπρόσδοτα την εμφάνισή της στο δωμάτιο, είδε την κ. ντε Σαμπράν σ' ένα καναπέ μέσα στην άγκαλιά του Ρισελιέ.

'Ο δούξ, βλέποντάς την, δεν τά έμασε καθόλου κ' άναρθόθηκε με ψυχρότητα, ενώ η κ. ντε Γκεμπριάν έσπασσε σ' ένα χείμαυρο ύβρων εναντίον του κ' άπεκάλυπτε στην ετυμημένη αντίζήλο της, ότι πρό ενός πετάριου της ώρας είχε δεχθεί κ' αυτή στον ίδιο καναπέ τις ίδιες έρωτικές εκδηλώσεις του Ρισελιέ.

Κατόπιν σάπασε και έξέπασε σ' άσπαστη λυγριού, δ' άπως άλλωστε έκανε και η κ. ντε Σαμπράν. 'Ο Ρισελιέ, βλέποντας πόν έναντι του άνάμεσα σε δυο όλοφρομένες γυναίκες, άρχισε να πλήτη και γ'α να ξεσκίσει, έβρινε φρόνιμο να σπρωθή και να φύγει, άφινοντάς τες να κανονίσουν τα πράγματα μόνες τους.

Παρά το έπαισίο αυτό, που της έκανε την πιο όδυνηρή εντύπωση, η κ. ντε Γκεμπριάν δεν έννοωσε ν' άποσπασθή απ' τον Ρισελιέ. 'Αμέσως μάλιστα, την άλλή μέρα, του έστειλε μιά έπιστολή με την όποια του έδινε ραντεβού γ'α το ίδιο άπόγευμα, στην αλή των μαγειριών του Παλά-Ρουαυά. Μά ο δούξ, μη συκακόντας εναντίον της, της άπάντησε με το παρακάτω σύντομο γράμματά, το όποιον το περιεχόμενο δεν άργησε να γίνη γνωστό σ' όλο το Παρίσι :

— Μπορείτε να πάτε στην αλή των μαγειριών του Παλά-Ρουαυά, μα έγω δεν θάρθω. Προσπαθήστε άσπαστο να ροιητέστε έ- κεί τους μαγειρούς και τους παραμαγειρούς, γ'α τους όποιους είστε καμωμένη.

Τό προσβλητικό αυτό ύψος του και η σκληρότης του, αντί ν' άπομακρύνουν απ' αυτόν τις γυναίκες, τις έκαναν άπεναντίες να τον έρωτεύονται με περισσότερο πάθος. 'Εκείνη την έποχή μάλιστα δυο κυρίες της άνοτάτης άριστοκρατίας, η κ. ντε Πολινάκ και η κ. ντε Νέλ, η όποιες ήταν τρελλά έρωτευμένες μαζί του, έφτασαν με-

χα το σημείο να μονομαχήσουν γ'α την καρδιά του.

Τό ιστορικό της μοναδικής αυτής μονομαχίας έχει ως εξής :

Μιά μέρα, η κ. ντε Πολινάκ έλεγε με περηφάνεια σ' ένα κύκλο κυριών, ότι αυτή μονάχη έξουσίαζε την καρδιά του Ρισελιέ. Τότε όμως κάποιος απ' τη συντροφιά της είπε, ότι ο δούξ την άπατούσε με κάποια άλλη. 'Αμέσως ή φτωχή γυναίκα, τρομερά χλωμή, έγκατέλειπε τις φίλες της κ' έτρεξε να βεβαιωθεί αν αυτό που της είχαν πει ήταν αληθινό. Πραγματικά δέ, ύστερ' από λίγη ώρα έμάθανε, ότι ο δούξ την άπατούσε με την κ. ντε Νέλ.

Χωρίς να χάση καιρό, η κ. ντε Πολινάκ έπεδώσε να συναντή- σι την αντίζήλο της και μάλς αυτή βρέθηκε μπροστά της, της πέ- τασε κατάμουτρα το γάντι της.

'Η κ. ντε Νέλ δέχτηκε την πρόκλησή της κ' άμέσως ή δυο αντί- πάες ώρισαν τους μαρτυράς των και τον τόπο της μονομαχίας, σ' ένα άπόμωρο τοπίο του δάσους της Βουλώνης. 'Εφτασαν κ' η δυο εκεί ντυμένες σαν άμαζόνες, ζοφρές, κατακόκκινες, όρασάσπες.

Την ώρα εκείνη άνέτελλε ο ήμος και όλόγρια άπλωνόταν μια ροιητική σιωπή που τη διέκαπταν μόνο τα πτερόματα των πουλιών. 'Η δυο γυναίκες με τη μεγαλειότητα ψυχραιμιά του κόσμου, στά- θησαν ή μια άπέναντι στην άλλη, έκαναν μια βαθεία αντίζήλο, ση- μάδεψαν με τα πιστόλια τους και ποροβόλησαν.

'Αμέσως ή κ. ντε Νέλ έβγαλε μιά έλαφριά κραγιή κ' έπασε κά- το στη γλήη, την ποτισμένη από την ποινή δροσιά. 'Ενα λεπτό ριζα αίματος άρχισε να κούνη έπάνω στο λεικό στήθος της.

'Η κ. ντε Πολινάκ έτρεξε μια ψυχρή ματιά στην πληγωμένη αντίζήλο της, της όποιες τα όρασάσπια μάτια είχαν θαλώσει κ' άποτραβήχτηκε άργά και περήφανα.

Όταν, έπειτ' από μερικά λεπτά, η κ. ντε Νέλ συνήλθε, άρχισε να σκουπίζει το όροτο της αίμα μ' ένα δαντελλένο μαντηλάκι. 'Ο- ταν δέ της έπιασε, ότι άδίκως είχε χύσει το γαλάζιο αίμα της γ'α έναν άπιστο άνδρα, εκείνη άπάντησε άτάραχα :

— Και βασίλειό αίμα αν κούσσε στις φλέβες μου, θα το έχωνα εύχαρίστως γ'α αυτόν ως την τελευταία σπαγόνα του...

Κατά την έποχή εκείνη, ο βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος πέ- θανε και άνέλαβε την άντιβα- σιλεία ο άνεμής του, Φίλιπ- πος δούξ της 'Ορλεάνης. 'Ο άντιβασιλεύς ήταν έξαιρετικά έρωτόληπτος και το παραδειγ- μα του ένεδούρου το Ρισελιέ, ο όποιος απ' Λουδοβίκου 14ου συγκατατίταν κάπως. Συγχρό- νως μάλιστα πέθανε κ' η γυ- ναίκα του κ' έτσι ο ήμος μας είχε κάθε έλευθερία έρωτικής δόσεως.

Τότε άναβόλε τον έρωτεύ- θηκε ή βασίλικη ποιητρίσσα, δεσποίνε ντε Σαρολά, η ό- ποια, σύμφωνα με κάποιο ροιη- γράφο της έποχής, ήταν γ'α πρηνήσισσα, έξαιρετικά όραία, όντε ψηλή, όντε κον- τή, μα καλοκαμωμένη, γρηνή χάρης σ' όλη της, μ' έσπενικό παρυσιαστικό και με πνεύμα λεπτό κ' έξαιρετικό.

Εκτός των άλλων χαρισμάτων της, τα μάτια της πετούσαν τέ- τοιες φλόγες, όσες στους πορούς μολονόι φορούσε μάσκα, την έ- ποδίδαν.

'Ο Ρισελιέ άναπογοιήθηκε άμέσως στο άσπασμά της, πήγαινε κονρά τη νύχτα στο δωμάτιό της κ' εκεί περνούσε ετυμημένες ώρες. Μά ή μητέρα της ποιητρίσσης έμινε γρήγορα τις συνεν- τώσεις τους αυτές κ' άρχισε να διπλοκακόνει τη νύχτα και κόση της στο δωμάτιό της, γ'α να μη μπορεί να εισχωρή μέσα ο Ρισελιέ.

Μά τότε οι δυο έρωτευμένοι άλλαξαν ταχτικά κ' άρχισαν να βλέπουν την ήμερα στο άμωρο του Λουξεμβούργου, το όποιο έθεσε στη διάθεσή τους ή δούκισσα ντε Μπερρύ. 'Εκεί είχε στήσει τη φωλιά του κ' ένα άλλο έρωτικό ζεύγος : ή ποιητρίσσα ντε Κοντί κ' ο φίλος της Λά Φάρ. 'Ετσι άποτελούσαν δυο έρωτικό κοσμάτι.

'Η δούκισσα ντε Μπερρύ, η όποια πους προστάτευε τόσο πρώι- μα, είχε μείνει εκείνη την έποχή χήρα, και γ'α να παραγορεύει στη μοναξιά της, άλλαζε τους φίλους των ένα καρπόν του άλλου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Μιά μονομαχία κυριών γ'α την καρδιά του Ρισελιέ. Σάτιρα σχετι- κή με τους έρωτάς του, παιχθείσα στη Γαλλική Καμωδία.

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΡΟΓΗΡΟΣ, 32 ετών. ΜΑΡΙΑ, 25 ετών.

(Σ' ένα μικρό κομμάτι σαλόνι. Ο Ρογήρος και η Μαρία κάθονται και συνομιλούν.)

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Λοιπόν;... Μιλήστε μου, Μαρία. Γιατί δεν μου απαντάτε;

ΜΑΡΙΑ. — Τι θέλετε να σας πω;

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Μην προσποιείστες πάλι, 'Απατήστες σ' εμένα, 'Απατήστες σ' εμένα.

ΜΑΡΙΑ. (θέλοντας ν' αλλάξει κουβέντα). — Τι 'ωμορφη μέρα σήμερα!... Δεν είν' έτσι;

ΡΟΓΗΡΟΣ. — 'Ωμορφη μέρα για μένα θα είνε εκείνη που θα μου πεις το 'ναίο, Μαρία.

ΜΑΡΙΑ. (προσπαθώντας πάντα ν' αλλάξει όμιλία). — Θα πάτε κι' εφέτος στην έξοχη, Ρογήρε;

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Μαρία, μη με βασανίζεις περισσότερο. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ. Πες μου, δεν θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

ΜΑΡΙΑ. — Πέρασε πάλι η εποχή του γάμου για μένα, Ρογήρε.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Αυτά είνε προφάσεις. Μιά γυναίκα στην ηλικία σου είνε ακόμα άρκετά νέα για να παντρευτεί.

ΜΑΡΙΑ. — Κι' όμως μπορείτε να πάρετε μια νεότερη κι' 'ωμορφότερη από μένα.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Για μένα είσαι η 'ωραιότερη γυναίκα του κόσμου, Μαρία. Σε λατρεύω!

ΜΑΡΙΑ. (άποφασιστικά). — Εγώ όμως δεν σ' αγαπώ καθόλου, Ρογήρε.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Δεν το πιστεύω, Μαρία. Δεν μου λές την αλήθεια.

Αντιθέτως, μαντεύω ότι δεν σου είμαι και πολύ αντιπαθητικός. Κι' όμως μ' 'απορροφείς. Δεν σε συγχωρείς η άγότη μου. Γιατί; Γιατί, Μαρία; Γιατί άρνείσαι να γίνης γυναίκα μου; Πες μου λοιπόν ειλικρινώς τι σου συμβαίνει; Τι είν' αυτό που μου κρύβεις;

ΜΑΡΙΑ. — Δεν σου κρύβω τίποτα. Δεν έχω μυστικά. Σου είπα πως δεν σ' αγαπώ. Μη με κάνεις να πονώ, Ρογήρε.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Κι' εγώ πονώ, πονώ πολύ, Μαρία.

ΜΑΡΙΑ. (μ' απόφαση). — Θα σε κάνω να πονήσης περισσότερο αν σου άνοιξω την καρδιά μου.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Έστο!... 'Απατώ να μου μιλήσης. Θέλω να μάθω...

ΜΑΡΙΑ. (μ' φωνή τρεμάμενη). — Έ, λοιπόν, δεν σου λέω 'ναίο, δεν δέχομαι την άγότη σου, γιατί...

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Γιατί;

ΜΑΡΙΑ. — Γιατί μου είνε άρκετά τα τρία φαντάσματα που έχω πάντα μπροστά μου. Δεν θέλω να προστεθ' σ' αυτά ακόμα ένα...

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Τρία φαντάσματα; Έχεις πάντα μπροστά σου τρία φαντάσματα; Τι θές να πής, Μαρία;

ΜΑΡΙΑ. — Θεέ μου!... Με βασανίζει μια φριχτή Μοίρα, Ρογήρε. Θα σου εξηγήσω, θα σου πω και θα καταλάβεις... Θα καταλάβεις... Είνε κάτι το φανερό. Είνε μια τρομερή συμπτωσις, μια μοιραία καταδίκη, μια σκληρή κατάρα που με καταδιώκει. Ναι, είμαι καταραμένη. Κι' όλοι δους αγαπώ, πεθαίνουν!... Κατάλαβες; Πεθαίνουν!... Η άγότη μου σκορπίζει τον θάνατο, τη συμφορά, το πένθος...

ΡΟΓΗΡΟΣ. (ταραγμένος). — Τα λόγια σου είνε παράδοξα. Μιλάς σοβαρά; Όχι, όχι, δεν είνε δυνατόν.

ΜΑΡΙΑ. — Εσύ μου ζητήσεις να σου πω όλα.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Ναι... Ναι... Λέγε μου.

ΜΑΡΙΑ. — Όταν ήμουν δέκα όχτώ χρόνων, μ' άγότησε παράφορα κάποιος νέος... Εγώ όμως δεν τον αγαπούσα. Κι' εκείνος άρχισε να λιώνει από το πάθος και την άτελεισία του. Τέλος, πέθανε, πέθανε από την άγότη του για μένα. Άλλά πεθαίνοντας με καταράστηκε. Με καταράστηκε να πεθάνη κάθε άνθρωπος που μ' αγαπούσε στο μέλλον.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Ο νέος αυτός είχε σκληρή καρδιά.

ΜΑΡΙΑ. — Όχι. Εγώ ήμουν σκληρή μαζί του. Άλλά δεν έφταιγα γι' αυτό. Γιατί δεν τον αγαπούσα. Άλλά δεν ήξερα τι θα πη άγότη. Κι' ούτε πηγα να γλυκάνω τις τελευταίες του στιγμές. Κι' εκείνος με καταράστηκε πεθαίνοντας.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Κι' έπιασε η κατάρα του;

ΜΑΡΙΑ. — Ναι... 'Επειτα από λίγον καιρό άγότησα για πρώτη φορά. Κι' άρραβωνιάστηκα με τον νέο που αγαπούσα και μ' αγαπούσε τρελλά. Άλλά λίγες μέρες πριν από την ημέρα που είχαμε όρισει για τον γάμο μας, ο άρραβωνιαστής μου πέθανε!...

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Έτσι ξαφνικά;

ΜΑΡΙΑ. — Ναι, έντελως ξαφνικά. Άπό αίμορραγία. Όπως άκριδώς κι' ο νέος που με καταράστηκε.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Πέθανε κι' εκείνος από αίμορραγία;

ΜΑΡΙΑ. — Ναι. Η λύπη μου ήταν πολύ μεγάλη, όταν έχασα έτσι

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

της ΦΙΟΡΙΤΑ

γοριά στην άγότη του και δέχτηκε να γίνει γυναίκα του. Την επομένη σκοπεύονταν στο πλοίο του και περνούσα μαζί του όρες ευτυχισμένη. Μά αλλοίμονο!... Λίγες μέρες πριν από την ημέρα που είχαμε ορίσει για τον γάμο μας, πέθανε κι' ο δεύτερος αυτός άρραβωνιαστής μου!

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Είνε τρομερό, είν' απίστευτο. Και πως συνέβη αυτό;

ΜΑΡΙΑ. — Έγινε κάποια έκρηξις στο πλοίο του. Χτυπήθηκε η στήθος σοβαρά και πέθανε μέσα σε λίγες ώρες, φτύνοντας κι' αυτό μαύρο αίμα από το στόμα! Τότε πάλι άρχισα να πιστεύω στη δύναμη της κατάρας.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Φτωχή Μαρία!... Θα υπέφερες πολύ.

ΜΑΡΙΑ. — Πάρα πολύ... Κι' γι' αυτό δοκίμασα ποτέ μου να μην αγαπήσω, ποτέ να μην παντρευτώ... Δεν θέλω να κάνω κινδυνώση ή ζωή ενός ανθρώπου για μένα...

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Μαρία... 'Ισως έχεις δικαιοσύνη να φοβάσαι. 'Ηταν τρομερές αυτές η συμπτώσεις... Μά μόνο συμπτώσεις. Πίστρεψέ μου.

ΜΑΡΙΑ. — Όχι... Όχι... Νοιώθω να με βασανίζει πάντα η κατάρα που νέου εκείνου που πέθανε εξ' ατίας μου. Και δεν θέλω, θέλω, Ρογήρε, να σου κάνω ένα τόσο μεγάλο κακό.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Αυτά είνε φαντασιώσεις... Συμπτώσεις... Προφάσεις... Και δεν πρέπει να καταστρέφεις τη ζωή σου για μια φλημική. Δέξου την άγότη μου, Μαρία. Δέξου τ' 'δνοιά μου.

ΜΑΡΙΑ. — Όχι, ποτέ... Μην έρχεσαι τρία φαντάσματα μπροστά μου. Τό φάντασμα του νέου που πέθανε για μένα και τα φαντάσματα των δύο μου άρραβωνιαστών που τον τούς σκοτώσε η κατάρα.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Μαρία, σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που είμαι έτοιμος να θυσιάσω την ζωή μου για να σε σώσω. Πες το 'ναίο, σε παρακαλώ. Έτσι, κάθε φορά της ζωής. 'Υπέγραψε πολλά στη ζωή σου, μα γι' αυτό κι' εγώ πρέπει να παρηγορηθώ γι' αυτό για τα περασμένα. Είνε άδικο καιρός...

ΜΑΡΙΑ. — Ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...

ΡΟΓΗΡΟΣ. (πληγμένος από τον πόνο της). — Μαρία... 'Αγότη μου... (Παίρνει τα χέρια της στα χέρια του). Μαρία, σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που είμαι έτοιμος να θυσιάσω την ζωή μου για να σε σώσω. Πες το 'ναίο, σε παρακαλώ. Έτσι, κάθε φορά της ζωής. 'Υπέγραψε πολλά στη ζωή σου, μα γι' αυτό κι' εγώ πρέπει να παρηγορηθώ γι' αυτό για τα περασμένα. Είνε άδικο καιρός...

ΜΑΡΙΑ. — Ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...

ΡΟΓΗΡΟΣ. (πληγμένος από τον πόνο της). — Μαρία... 'Αγότη μου... (Παίρνει τα χέρια της στα χέρια του). Μαρία, σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που είμαι έτοιμος να θυσιάσω την ζωή μου για να σε σώσω. Πες το 'ναίο, σε παρακαλώ. Έτσι, κάθε φορά της ζωής. 'Υπέγραψε πολλά στη ζωή σου, μα γι' αυτό κι' εγώ πρέπει να παρηγορηθώ γι' αυτό για τα περασμένα. Είνε άδικο καιρός...

ΜΑΡΙΑ. — Ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...

ΡΟΓΗΡΟΣ. (πληγμένος από τον πόνο της). — Μαρία... 'Αγότη μου... (Παίρνει τα χέρια της στα χέρια του). Μαρία, σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που είμαι έτοιμος να θυσιάσω την ζωή μου για να σε σώσω. Πες το 'ναίο, σε παρακαλώ. Έτσι, κάθε φορά της ζωής. 'Υπέγραψε πολλά στη ζωή σου, μα γι' αυτό κι' εγώ πρέπει να παρηγορηθώ γι' αυτό για τα περασμένα. Είνε άδικο καιρός...

ΜΑΡΙΑ. — Ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...

ΡΟΓΗΡΟΣ. (πληγμένος από τον πόνο της). — Μαρία... 'Αγότη μου... (Παίρνει τα χέρια της στα χέρια του). Μαρία, σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που είμαι έτοιμος να θυσιάσω την ζωή μου για να σε σώσω. Πες το 'ναίο, σε παρακαλώ. Έτσι, κάθε φορά της ζωής. 'Υπέγραψε πολλά στη ζωή σου, μα γι' αυτό κι' εγώ πρέπει να παρηγορηθώ γι' αυτό για τα περασμένα. Είνε άδικο καιρός...

ΜΑΡΙΑ. — Ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...

ΡΟΓΗΡΟΣ. (πληγμένος από τον πόνο της). — Μαρία... 'Αγότη μου... (Παίρνει τα χέρια της στα χέρια του). Μαρία, σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που είμαι έτοιμος να θυσιάσω την ζωή μου για να σε σώσω. Πες το 'ναίο, σε παρακαλώ. Έτσι, κάθε φορά της ζωής. 'Υπέγραψε πολλά στη ζωή σου, μα γι' αυτό κι' εγώ πρέπει να παρηγορηθώ γι' αυτό για τα περασμένα. Είνε άδικο καιρός...

ΜΑΡΙΑ. — Ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...

ΡΟΓΗΡΟΣ. (πληγμένος από τον πόνο της). — Μαρία... 'Αγότη μου... (Παίρνει τα χέρια της στα χέρια του). Μαρία, σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που είμαι έτοιμος να θυσιάσω την ζωή μου για να σε σώσω. Πες το 'ναίο, σε παρακαλώ. Έτσι, κάθε φορά της ζωής. 'Υπέγραψε πολλά στη ζωή σου, μα γι' αυτό κι' εγώ πρέπει να παρηγορηθώ γι' αυτό για τα περασμένα. Είνε άδικο καιρός...

ΜΑΡΙΑ. — Ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...

ΡΟΓΗΡΟΣ. (πληγμένος από τον πόνο της). — Μαρία... 'Αγότη μου... (Παίρνει τα χέρια της στα χέρια του). Μαρία, σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που είμαι έτοιμος να θυσιάσω την ζωή μου για να σε σώσω. Πες το 'ναίο, σε παρακαλώ. Έτσι, κάθε φορά της ζωής. 'Υπέγραψε πολλά στη ζωή σου, μα γι' αυτό κι' εγώ πρέπει να παρηγορηθώ γι' αυτό για τα περασμένα. Είνε άδικο καιρός...

ΜΑΡΙΑ. — Ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...

A circular illustration of a man with a receding hairline, wearing a patterned sweater, sitting at a desk and writing a letter. A wicker basket is on the left, and a small clock is on the right. The scene is framed by a decorative border.

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντοῦ. Δρ. 4. Ἡ αὐθαιρέτος υπερτίμησις των παρὰ τῶν ὑποπρακτορῶν ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις εἶ, νὰ μᾶς τὸ ἀναφορὴν ἀπέσῃ.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Πολλοί ἀναγνώσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προση-
 θεύουν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐργασθῶν ἀνδρομηταὶ τοῦ πε-
 ριοδικικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιὰ
 νὰ τοὺς διευκολυνθῶν σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμε-
 θα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἑμερολογίων
 κλπ., εἰς γραμματέσιμα ἢ κινητὰ χαρτόσιμα οἰοσφύρις τιμῆς.

«Κάτω ἀπὸ μιὰ καταπράσινη σκιαὰ μιᾶς ἀγρεπαύλεως μίᾳ ὤμορφη καὶ κομψῇ παρέα καθισμένη ἐμπροσθεν μιᾶς κυκλοτεροῦς τραπέζης, στρωμένης μὲ πολυτελῆ σεργίτσια τσαγιού, πέροντι τὸ πρόγευμά της, ἀπολαμβάνουσα τοῦ γλυκοῦ κελαιδῆματος τῶν πονηλῶν, ἀπολαύσαντες εἰς τὴν πόλιν πάλιν ἡμεῖς.»

Παραπλήρωσ της ἀκούεται ὁ μαγευτικός πλοῦτος τοῦ γρα-
φικοῦ ριάκτος τοῦ κυλινδρικοῦ κάθε πετραδί ποῦ συναγᾶ καὶ κάθε
πέταλο ῥόδου ριπτόμενον ἐπ' αὐτοῦ, ἐνῶ μακρόθεν ἀκούεται ὁ πύ-
ταγος τῆς ἀφροισμένης καὶ φουσκωμένης θαλάσσης.

» Διὸς ὅτι ὁ Θεὸς ἔριψε εἰς τὴν θύσαν ταύτην ὅλην τοὺ τῇ σω-
μάντσα, ποικιλία καὶ ἁρμονία· καὶ θαυμάζει τὴν τῇ παντοδυναμίᾳ
καὶ σοφίᾳ τοῦ ποιητοῦ τοῦ σύμπαντος μεγαλοδυνάμου Θεοῦ».

Τὸ εἶπαμε καὶ ἄλλοτε: Ἀποφύγετε αὐτοῦ τοῦ εἰδους τὰ λογιζομένηματα. Τὰ θεωρεῖτε ἐνκόλα, ἐνὶ εἶνε τὰ δυσκολώτερα ὁλον. Γ. Τ. Κ. α. σ. τ. ρ. ἱ. Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ θερμὰ λόγια σας, ἀλλὰ τὰ τοιμητὰ σας ἔδω ἐνε παρὰ πρωτόλειον καὶ τίποτε περισσύτερον. Ἰδοὺ πρὸς ἀποδίδειν τὸ ποιητῆτικόν σας «Νέα Ζωή»:

"Ανοιξίς" τὰ πεταλούδια
 ξαναζοῦν. Τ' ἀμπέλι κλαίει...
 ἡ γῆς γεμίζει εὐωδία
 ἀπ' τὰ ἀργιολούλουντα τ' Ἀπρίλη.

"Ανοιξίς" χίλια τραγοῦδια
 χίλια χρώματα. Νέοι
 παλμοὶ δοιοῦνε τὴν καρδιά.
 νέα ζωὴ γαιωνεῖ στὰ καὶ...

[illegible]

ΑΦΙΕΡΩΜΜΑ

«Στὴν Ἑρτίμον Νικήτριαν τοῦ τρεξίματος τὴν 9ην Ἰουνίου 1932 πόχει μοντέρνο χαμόγελο καὶ ἐπιτακτικὴ ματιά.

Πέμπεται πρὸς δημοσίευσιν πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Μπουκέτο»
γιὰ τὴν Δίδα ὡς ἐλάχιστον τε-
κμήριον ἀλησμονίτου φιλίας».

Μία νέα εξέτησε από έναν
νέον ένα μπουνάκι από κύτταρες
μαργαρίτες του Βουνού για να
δείξει στον νέον ότι συμμετάσχετε
στην αγάπη του.

Κατόπιν αυτού τὸ μπουνκέτο
πέρασε μία πεταλούδιτσα με χρυσά
πτερά, ξεσούφισε τὸν χυμὸν τῆς
λασραρίστρας καὶ τὴν ἄλλην ἡμέρα
μεγαλάνθη καὶ πῶσαν τὰ πετάλλὰ
ἡμερῶν.

[illegible]

τρινες μαργαρίτες, ἀφοῦ τὴν εἰ-
δε ἔστη, ἐλυπεῖσθαι διότι ἔχασε μίαν
τόσον καλὴν σύντροφον καὶ φί-
λην καὶ διότι εἶχεν ὑποσχεθῆ ἴσχυ-

τὴν τὴν φτωχοῦλαν νὰ τὴν βοί-
θῃσι στὰς ὑποθέσεις της μὲ τὰ μέσα ποὺ εἶχε, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν πο-
δὲχθη καὶ ὁ νέος ποὺ τῆς ἐδῶρισε τὸ μπουκέτο μὲ τὲς νύμφες
μαεργαίτες ὑπεσχέθη νὰ μὴν τὴν ξεχάσῃ ἀλλὰ νὰ τὴν θεωρῇ
ἀδελφὴν του.

[illegible]

«Ἡ ἄννα τρεῖς εὐτυχισμένην παῖδα, γιατί είχε βροῖ ἐπιτυχίας πρὸς τὸ ὠρεῖο δραστή πού τῶσαν καιρὸ, ἐπεριμενε. ἔκαστον τὸ πρῶτον ἀλλὰ κομῶν σαλονάουρητης, καὶ ἔγραφε στὴν λέλα τὴν ἀγαπημένην της ἐξάδελφον, τὴν ὠρεα τῆς ἡδίστης.... ἀγαπημένην μου ἔξελον λέλα τῆς ἔγραφε: δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς σὲ τὴν ευτυχία, πρὸς συνουμία αὐτὴν τὴν ὥρα, ἀπ' τὴν μεγάλῃ μου εὐτυχία, ἔρεμο ἡ κληρὸν τὴν πέντα μόνο μόνο τὴν κρατῶ. τόσο εἶναι ἡ συνήθειά μου ἐσθάνωμαι. χρεῦν μου ἔξελον λέλα μὰς, πῶς ἀρεδονάουται, πρὸς νὰ λαμπρὸν νὸν δηκηρόφο. καὶ νὰ ἀγαπημένην μου λέλα, πῶς πορὶ ἡ ἀδελφὴ ἡ ἀνέλληστον ευτυχία. προχρὲς ἐπέετο ἡα θανούσῃ ἡ γο σὸν ἀτικόν, καὶ ἐξήχησα τὴν ἁδία ἀπὸ τὴν μαμά μου καὶ τὴν ἔδοσε. ἔπρω μετὰ τὴν εἰνῃ τὸν ὠρεα τῆς ἡδίστης»

... εὐδοῖε. ἔπειτα μετὰ τὴν ἀλκήν τὴν μὴν φύλιν καὶ γνητόνους
 ἔχον, καὶ πῆμακα στὸν κυνηματογράφω, μὰ δὲ εἶχαμε ἀκούρη
 ἡς τὰ σκοτεινὰ σκαλιὰ, ὅταν τὰ φῶτα ξαναῖξιον, καὶ ἡ τέρας
 γὰρ γυρίζῃ ἐξ νεοῦ. πολλὸς κόσμος ποὺ τὴν εἶχε δῖν, ἀγνοῶ
 πρὸς αὐτὴν ὅταν ἡ τενία ξαναῖξιτο. μαζὶ μὲ τὸν διάφορο κόσμο,
 κατέβηκε-κατέβηκε καὶ νὰς νεοῦ. ὁ νέος αὐτός, ἔρχονταν εἰς τὰ
 μένα ἀπο πάντων, καὶ ὁ καεμένος προστάθηναι μὲ διακεν
 ὁποῖο. καὶ ὅχι, μόνον δὲν τὸ καθόρισται, ἀλλὰ, καὶ παραστή
 παρσαστάνης, λοιπόν, ἄνηξε τὰ χεῖρα ἡκεντινίως, καὶ εἶσαν
 ἡς τὰ κατὰρχήσῃ. ἐγὼ ποῦ εἶχον πρόστον, καὶ τὸν εἶδα
 ἰσιν μίαν φωνίτσαν τέρβον, καὶ ὡς ἔξ ἐντοκίτου ἤνῃα τὸ χεῖ
 ὅς. ὁ νέος ποῦταν δυὸ τρεῖα σκαλιὰ ἀποῦ πάντων μὲν ἔπισε μὲ
 ἰκνήμενα χεῖρα ἐπάνω στὸ στήθοσιν. ἄμα χίπλῃς ἐπάνω
 ἰαν κατὴ μὲ χεῖρσιν, δὲν ἔξεω καὶ γὼ τῇ. ἡ καρδία μου ἄρῃ
 ἀ χυπὰ δινατὰ ἀπὸ φόβου καὶ ἀπὸ κατῇ ἄλλω, ποὺ δὲν μπόρεσ
 ὁ ξεκαθῶσιον. ὁ νεοὺς αὐτὸς συνήλθε, αὐοῦ εἶδρε τὴν εἰσορῶ
 ὃν δὲν ἤξευρε πὺς γὰ μὲ εὐχρησιστήσῃ. ἔλλαβε τὰ χεῖρα μου καὶ
 ῥέοντάς τὰ χίλι του σιγὰ σιγὰ σὺν καμίας παναγίας, τὰ φῶ
 ἐ ἀπάλλας.

«...πρώτη να γράφω καινούρια ένα διήγημα ή ένα ποίημα, ελπίζω, για να είναι
 αλογικά, όπως λένε, πρέπει πρώτα πρώτα να γνωρίζω καλά τη γλώσσα
 που τη μιλάω. Αφού λοιπόν τη λογοτεχνία κατά μέρος και φροντιστά να
 θέτει πρώτα να μάθω καλά τη γλώσσα μου. Αυτό είναι το πρώτο. Άλκιβιον, Γούβια, να
 έχω μια να ποιήσω τα ίδια πράγματα. Πρώτη να γράφω στίχους, άλλα να
 ας «Από το διάβα της ζωής μου, εγώ πάλι να γράφω, να γράφω, να γράφω
 Απορώ πως έμπνευσα και γράφω τέτοια τραγούδια, που είναι
 να γράφω τραγούδια. Να το ποίημα ας:

ΕΤΟ·

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΙΣΙΣ
ΔΕΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
(Τηλ. 21-419)
ΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΟΥΚΕΤΟΥΣ

Δολλάρια 6
 6
 30.
 ΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.
 (γαι

Δρχ. 4. *τῆς χρυσῆς ιδέας τῆς* *ιδιότητος* *μου*

αποὺ σαράπησα με τὴν ψυχὴν
μὰ πάλι δυὸ λόγια θὰ σοῦ πῶ
ὅτι ἐσὲ αἰῶνια θὰ ἀγαπῶ!

Λοιπόν, όπως είπαμε. Πάντε να συ-
χουργείτε, σίχστε δ.π. γράψατε ως συ-
μερα και ριχτείτε στη μελέτη, όπως
μέλισσα στους άνθους, για να ρουφάτε

μέλι. Θὰ μᾶς εὐλογῆτε μιά μέρα
τῇ συμβουλῇ μας αὐτή.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΒΟΛΩΝΙΑΣ (Ἰταλία) 1931 ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ — ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΥ (Ἀγγλία) 1932 ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΙΜΗΣ — ΧΡΥΣΘΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

КРЕП «МАРОКАИН»

КРЕП «ROMAIN»

КРЕП «ΣΑΤΕΝ»

КРЕП «ZOPZET»

Б. Т. А.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΔΙΑ ΝΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ

ΠΡΩΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

КРЕП «ΣΑΓΚΑΝ»

ΚΡΕΠ «ΣΑΙΓΚΟΝ»

ΚΡΕΠ «ΒΕΝΟΥΣ»
ΚΡΕΠ ΜΠΕΡ

КРЕМ «МУШКАТА»
И Т. Д.

К. Т. А.

		Ἐσωτερ.	Ἐξωτερ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ	Δρχ. 60	Δρχ. 80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	» 30	» 40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	τοῦ ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ ἑκατὸς τόμος	» 15	» 20

		Εξωτερ.	Εξωτερ.
ΒΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ	Δρχ. 60	Δρχ. 80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	" 30	" 40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	τοῦ ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ ἑκαστος τόμος	" 15	" 20
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)			
ΠΑΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	" 20	" 30
ΕΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	" 20	" 30
Η ΣΟΝΙΑ	τοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΓΚΡΕΒΙΛ	" 15	" 20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ	τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	" 15	" 20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	" 15	" 20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	τοῦ ΜΥΡΖΕ	" 15	" 20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		" 15	" 20
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	τοῦ Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	" 5	" 10

Ἀπαντα τ' ἄνωτέρω ἐκλεκτὰ βιβλία εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ὁδὸς Λέκκα 7.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α.Ε.
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 1879
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΑΛΑΜΩΝ 1918

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΘΗΝΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΣΠΑΡΤΗ
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ
ΜΟΛΑΟΙ
ΚΑΛΑΜΑΙ
ΜΕΣΣΗΝΗ
ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ **ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ.**

